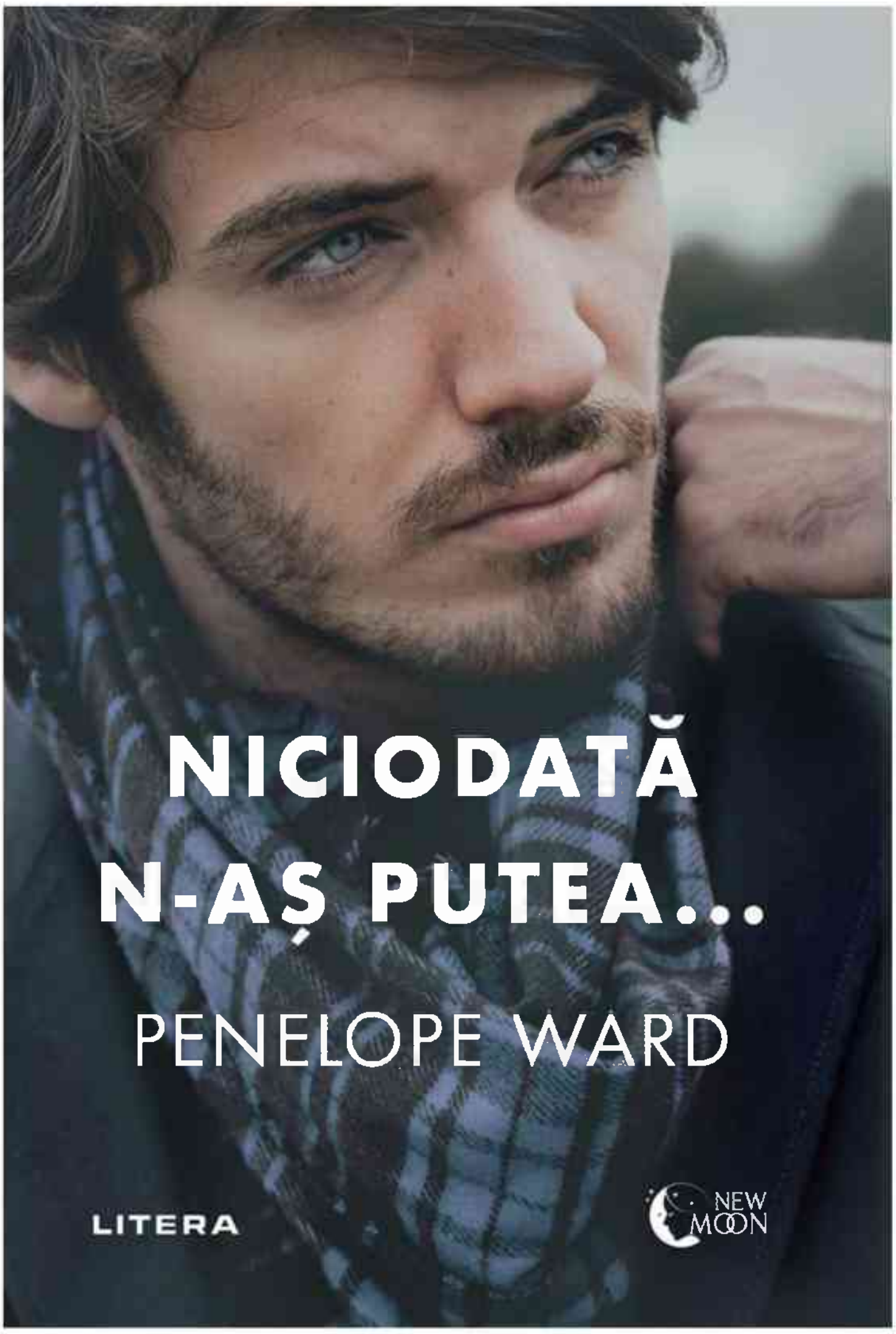
NICIODATĂ
N-AȘ PUTEA...
PENELOPE WARD
LITERA
NEW MOON

PENELOPE WARD

NICIODATĂ N-AȘ PUTEA...

Traducere din limba engleză
IRINA FULGER

LITERA
București

I Could Never
Penelope Ward

Copyright © 2023 Penelope Ward

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

Pentru fiica mea și finul meu – adevărații Scottie

CAPITOLUL 1

CARLY

– Deci nu știi exact în ce te bagi? m-a întrebat prietena mea Christina.

În depărtare, o căprioară rătăcea printre copaci. „Clar nu mai ești în Los Angeles, Carly.“ Pentru prima dată mi-a trecut prin minte gândul că aici ar putea fi urși. New Hampshire însemna la țară. M-am cutremurat.

– Pe Scottie l-am văzut doar de câteva ori, am zis, mutându-mi telefonul la cealaltă ureche. Părea chiar dulce. Sunt sigură, însă, că va fi o provocare să am grijă de el. Nu știu ce naiba fac. N-am mai avut niciodată grijă de cineva, darămite de un adult.

Logodnicul meu, Brad, ar fi avut chiar el grijă de fratele lui mai mic dacă ar fi putut. Dar, pentru că nu mai era aici, simțeam că era responsabilitatea mea. Scottie avea 23 de ani și suferea de autism sever. Nu vorbea și, în multe privințe, era ca un copil. Tatăl lui Brad, Wayne, fusese singurul îngrijitor al lui Scottie până când murise luna trecută din cauza unui infarct. Și iubitul meu Brad murise în urmă cu doi ani într-un accident de mașină. În ultimele câteva săptămâni, Scottie fusese în grija temporară a surorii lui Wayne, Lorraine, care afirmase răspicat că nu voia să aibă grijă pe termen lung de Scottie.

Christina oftă.

– Ești sigură? Este o responsabilitate imensă.

– Asta ar fi vrut Brad. N-ar fi fost de acord sub nici o formă ca nebuna lui mătușă Lorraine să aibă grijă de Scottie. Tatăl lui era tutorele lui Scottie. Cum Lorraine este cea mai apropiată rudă a lui Wayne, toată lumea a crezut că ea va prelua responsabilitatea. Dar nu-i persoana potrivită și nu este interesată. Probabil că Wayne nu-și făcea prea multe griji – nu avea nici măcar 60 de ani. Așa că nu a existat nici un plan B în afară de Lorraine. Primul lucru pe care l-a făcut când am sunat-o ca să văd cum merg lucrurile a fost să mă întrebe dacă pot să ajut. Din seara asta are de gând să doarmă la ea acasă, ceea ce înseamnă că voi fi singură cu Scottie. M-am uitat spre casă. Oricum, trebuie să plec. Am parcat în fața casei de vreo două minute deja și trebuie să intru.

– Bine, păi, dacă ai nevoie de ceva, să-mi spui! Pot să comand chestii și să fie livrate la tine.

– Mulțumesc! Apreciez, Christina. Dar nu am plecat pe Marte, sunt doar în New Hampshire. Am râs. Este doar temporar, corect? Până îl instalez într-un azil. Vorbim, am mormăit, privind fix spre pădurea din apropiere.

– Baftă, Carly!

Din documentarea limitată pe care am făcut-o până acum, am descoperit că lista de așteptare pentru a intra într-un azil putea să fie lungă, așa că temporar putea să însemne, de fapt, ani buni, din ce știam eu. Deși cu siguranță speram să fie mai repede de atât.

Coborând din mașină, m-am îndreptat spre partea din față a căsuței. Am inspirat adânc în timp ce mă pregăteam să bat la ușă. Cabana din lemn era modestă, în cel mai bun caz. Brad crescuse aici, în Woodsboro, New Hampshire, un orășel de țară din New England. Fusesem aici de câteva ori să îi vizităm pe tatăl și pe fratele lui, dar niciodată nu m-aș fi imaginat locuind aici.

După ce am bătut la ușă, Lorraine a deschis aproape imediat și a oftat exasperată.

– Oh, slavă Domnului! S-a dat laoparte ca să intru. Ai cumva hotspot?

„Nici un bună? Nici un ce mai faci?“

– Și eu mă bucur să te văd, Lorraine!

Mi-am pus valiza într-un colț și mi-am lăsat geanta să cadă; aceasta a scos un bufnet când a atins podeaua.

Scottie se plimba și își agita tableta, arătând spre ecran.

Lorraine a început direct să se plângă.

„Oh, asta nu-i de bine.“ Știam că Scottie depindea complet de dispozitivele sale.

– Care-i problema cu internetul?

– Cică ar fi un cablu de afară. Nu se știe cât le ia să-l repare.

Scottie continua să se plimbe nervos înainte și înapoi. Cu părul lui blond și trăsăturile delicate, îmi amintea așa mult de Brad al meu – mi s-a tăiat respirația conștientizând asemănarea. Era ca și cum îl vedeam din nou pe Brad, dar sub forma unui adult copil. Brad fusese cu șapte ani mai mare decât Scottie. Mama lor murise de cancer când Brad avea 18 ani, iar Scottie – 11. Așa că viața nu fusese ușoară pentru familia asta de ceva timp. Și autismul sever al lui Scottie însemna că el putea să comunice doar cu ajutorul dispozitivelor, nu conversa și nu își exprima sentimentele verbal. Mare parte din timp era în propria lume și avea nevoie de îngrijire permanentă.

Am ridicat cu stângăcie mâna pentru a-i atrage atenția.

– Bună, Scottie!

Mi-a băgat practic iPadul în față și a arătat spre el de parcă spunea: „Nu-mi pasă cine ești, doar fă să funcționeze blestemăția asta“.

– Am hotspot, am zis. Îl pornesc imediat.

Am scos telefonul și m-am grăbit să activez hotspotul. În clipa în care am făcut-o, ecranul lui Scottie s-a aprins, iar el s-a logat pe ce site era nerăbdător să intre. S-a instalat iute pe canapea.

M-am întors spre Lorraine.

– Nu-i nevoie de multe ca să fie mulțumit, huh?

În loc să îmi răspundă, ea și-a luat haina.

– Ai vreo întrebare înainte să plec, draga mea?

„Pleacă deja?“

– Păi, nu mi-ai dat deloc instrucțiuni. Am crezut că stăm și îmi spui de ce are nevoie, ce-i place să mănânce… chestii de genul ăsta.

– Mi-am făcut o programare la coafor crezând că o să ajungi acum o jumătate de oră, deci trebuie să mă grăbesc, a zis. Deja sunt în întârziere și nu vreau să-mi pierd locul. Dar nu-s multe de zis când vine vorba despre ce să-i dai de mâncare. Wayne obișnuia să-i facă un preparat cu pui. Era rețeta mamei noastre. Este singura chestie pe care Scottie o mănâncă, dar trebuie respectată rețeta întocmai. Ți-am scris indicațiile – sunt pe blat – și ți-am lăsat destul pentru seara asta într-o caserolă în frigider. Sunt de vreo două zile. Dar pentru mâine va trebui să faci tu.

Am înghițit în sec. Nu eram cea mai pricepută la gătit, darămite să gătesc pui de la zero pentru un pretențios la mâncare. „Doamne, ajută-mă!“ Avea să iasă un dezastru. Contasem pe gândul că o să pot comanda mâncare, măcar în primele zile, până mă adunam. „Bănuiesc că asta nu se va întâmpla.“

– Nu mănâncă altceva?

– La cină mănâncă doar puiul ăla. Și desertul lui trebuie să fie aliniat așa. Ridică o poză. Am scos-o la imprimantă ca să vezi cum se face și ți-am scris și pe bilețelul ăsta.

Mi-a dat o poză cu un șervețel și fursecuri și alte dulciuri aranjate într-o linie.

– Ce se întâmplă dacă nu sunt aliniate cum trebuie?

– Se supără, aruncă totul pe podea.

– Bine. Am înghițit în sec. Păi... dacă la cină mănâncă pui, pe timpul zilei ce mănâncă?

– Ori tot pui făcut tot așa, ori biscuiți și covrigei. Masa principală este cina.

– Nu pare foarte sănătos. M-am încruntat. Fără legume?

– Ai putea să încerci, dar eu n-am avut niciodată noroc. Le scuipă.

Am oftat și m-am întors spre locul unde stătea Scottie, balansându-se înainte și înapoi în timp ce se uita la ceva pe YouTube. Măcar pentru moment era mulțumit.

– Oricum, după cum ziceam, sunt în întârziere. E prima dată când am ocazia să merg la coafor de când stau cu Scottie. Sunt sigură că mi-ai observat rădăcinile. E totul în regulă?

Femeia asta nu putea să fugă mai repede.

– Cred că da, dar pot să te sun dacă am întrebări?

– Sigur, draga mea. Nu ezita! Mereu o să fiu prin preajmă. Stau doar la câțiva kilometri mai încolo.

Am oftat.

– Bine.

Lorraine a plecat înainte să mai apuc să zic ceva. Am simțit ca și cum pe piept mi s-a pus un bolovan.

Mă simțeam pierdută stând în mijlocul casei și privind în jur în timp ce din dispozitivele lui Scottie răsunau sunete amestecate. Cred că avea trei chestii diferite care îi mergeau în același timp, pe tot atâtea dispozitive.

Decorul era întunecat, de la lambriu la mobilierul maro învechit. În casa în stil cabană cu un singur nivel erau doar două dormitoare. Am aruncat o privi-

re într-unul din ele și mi-am dat seama imediat că era al lui Scottie. Pe perete erau atârnate poze cu orare și o grămadă de abțibilduri cu personaje din desene animate pe care nu le-am recunoscut, plus o poză înrămată cu Elton John. „Ciudat!“

Am zâmbit la o poză de pe biroul lui Scottie cu fratele lui, Brad. „Brad al meu.“ Ridicând privirea la tavan, am vorbit cu logodnicul meu mort:

– Știu că și tu ai face la fel pentru mine. Te iubesc și promit să am grijă de el până găsesc un adăpost bun!

De parcă cineva de sus voia să mă provoace, m-am uitat în camera de zi și l-am văzut pe Scottie stând pe măsuța de lângă canapea. Masa era delicată și mă îndoiam că îi putea susține prea mult greutatea.

Am fugit numaidecât în camera de zi.

– Ușurel! S-ar putea să vrei să cobori de acolo, amice!

M-a ignorat. Pentru că nu vorbea, nu puteam să îl întreb de ce se hotărâse să facă asta.

Cam un minut mai târziu, a sărit pe podea, ceea ce a făcut toată casa să se zguduie. Din fericire, el părea nevătămat. Dacă și-ar fi scrântit glezna sau ceva, ar fi fost oribil. Mi-am șters transpirația de pe frunte.

După ce Scottie s-a așezat la locul lui pe canapea, m-am dus în bucătărie și am deschis frigiderul. Nu erau prea multe înăuntru: caserola cu pui și câteva bidoane mari de suc de merișoare. Am bănuit că era băutura preferată a lui Scottie.

Încă aveam așa multe întrebări. Să îl iau cu mine la cumpărături sau ar fi mai ușor să-mi fie livrate acasă cumpărăturile? La ce oră se ducea la somn? Avea nevoie de ceva ca să adoarmă? Pe Lorraine o așteptau o grămadă de întrebări de la mine, fie că îi plăcea, fie că nu.

Cumva, am reușit să trec peste restul după-amiezii. În mare, am stat lângă Scottie în vreme ce el se uita la videoclipurile lui sau se juca într-o aplicație în care era un motan vorbitor care îți răspundea. Cum Scottie mai mult mormăia și fredona la ecran, motanul făcea la fel. Am încercat să interacționez cu motanul, dar Scottie se încrunta de fiecare dată când interveneam – nu părea să îmi aprecieze eforturile. Sunt destul de sigură că, dacă ar putea vorbi, ar întreba de ce toanta asta i-a invadat spațiul.

Când a venit, în sfârșit, ora să-l pun la masă, am încercat diverse abordări pentru a-l încuraja să se ridice de pe canapea. N-a funcționat nimic până nu i-am arătat un desert: un biscuit Oreo. A părut că pricepe și s-a ridicat pentru a se duce la masa din bucătărie.

Scottie a luat imediat o bucată de pui și a mușcat din ea. Desertul era aliniat cum mă instruise Lorraine în biletul ei.

„Pune-le pe un șervețel pătrat! Jos pui doi ursuleți cu vitamine. Deasupra lor, un bețișor de brânză cheddar. Deasupra lui, pui patru ciocolățele cu mentă. Apoi, sus de tot, pui doi biscuiți Oreo. Preferații lui sunt cei cu cremă dublă.

Din fericire, îmi lăsase o listă de cumpărături cu lucruri obligatorii.

În timp ce Scottie continua să mănânce în bucătărie, cineva a sunat la ușă.

Speranța a înflorit în mine la perspectiva întoarcerii lui Lorraine. Dar de ce ar suna la ușă? Când am deschis însă, inima mi-a tresăltat în vreme ce corpul mi s-a umplut de groază. Brusc, ziua asta dificilă devenise mult mai grea.

„Ce caută el aici?“

CAPITOLUL 2

CARLY

Josh Mathers se înălța deasupra mea, mirosind a piele, a condimente și a tutun amestecat cu aerul rece de toamnă de afară.

A trecut de mine și a intrat în camera de zi, trăgând o valiză neagră după el.

– Am venit să te eliberez.

– Poftim?

– Voi sta cu Scottie, a zis, fără să se uite la mine. Oricum aveam de gând să fac asta. Dar apoi am auzit că tu ai venit și ai grăbit lucrurile. Nesimțitul s-a uitat, în sfârșit, la mine cu ochii lui căprui pătrunzători. Poți să te întorci în La La Land.

Îl văzusem pe cel mai bun prieten al lui Brad doar de câteva ori. Și îl disprețuiam oarecum, chiar dacă nu îl cunoșteam prea bine. Dar aveam un bun motiv pentru disprețul meu. Josh era un cuceritor și avusese o influență negativă asupra lui Brad în copilăria sa. El era „cel sălbatic“ și mereu intrau amândoi în belele din cauza lui. Nu mi-a plăcut faptul că Brad s-a dus fără mine să îl viziteze pe Josh în Chicago. Nu însemna că nu aveam încredere în Brad. Doar că nu știam niciodată ce ar putea scorni prietenul lui cât ei doi erau beți. Josh Mathers însemna vești proaste. Așadar, ideea de a-i încredința îngrijirea lui Scottie părea ridicolă.

– Să mă eliberezi? Abia astăzi am ajuns, am zis. Dar oricum cred că-i mai bine pentru el să rămân.

– Sunt convins că te-au învățat la școala de frumusețe cum să ai grijă de bărbați adulți.

Cu mâinile în șolduri, am pufnit.

– Sunt surprinsă că ți-ai amintit cu ce mă ocup. Cu siguranță n-ai depus niciodată efortul să mă cunoști când Brad era în viață.

– Serios, Carly? s-a răstit. Crezi că o să te poți ocupa de el?

– Până acum a fost bine.

Am ridicat din umeri.

– Ești aici de cât timp, de câteva ore? Este bine până face o criză și nu-l poți controla. S-a uitat o dată la mine. Este de trei ori mai mare decât tine.

Încrucișându-mi brațele, am ridicat capul.

– Lorraine nu mi-a zis că a avut vreo problemă cât s-a ocupat de el și ea nu-i mai mare decât mine.

– Nu ar fi recunoscut nimic dacă astfel ar fi riscat să te descurajeze să vii. Este tutore pe hârtie, dar, de când a murit Wayne, încearcă să scape de responsabilitatea asta. Ți-a zis că săptămâna trecută a trebuit să îi ceară ajutorul vecinului ca să-l ridice pe Scottie de pe podea?

Am clătinat din cap.

El a încuviințat din cap.

– Abe este prieten cu tatăl meu și i-a povestit că a ajutat-o. Probabil Lorraine a uitat să menționeze asta.

– Ți-a cerut ea să vii aici?

– Nu. După cum am zis, aveam de gând să vin ca să mă ocup de lucruri de la înmormântarea lui Wayne. Doar că am avut de rezolvat niște chestii mai întâi.

– Păi, nu trebuie să rămâi. Este clar că ai un serviciu și o viață în Chicago.

El a mijit ochii.

– Și tu n-ai o viață?

– Am hotărât să o pun pe pauză. Cariera mea este un pic mai flexibilă. Lucrez ca freelancer și accept de lucru doar când vreau.

Ca make-up artist pe contract, am lucrat deseori în televiziune sau pe platourile de filmare în California. Pe un astfel de platou l-am cunoscut pe Brad, care la vremea respectivă era scenarist pentru un serial de comedie popular.

– Păi, eu oricum lucrez în mare parte de la distanță, a zis Josh. Deci pentru mine nu-i o problemă să fiu aici. M-a săgetat cu privirea. Asta ar fi vrut Brad.

Trăgându-mi umerii spre spate, l-am provocat.

– De unde știi ce ar fi vrut Brad? Ai discutat acest scenariu cu el? Pentru că, ultima dată când am verificat, nu se aștepta nimeni ca Wayne să moară la 60 de ani.

– N-am discutat niciodată special despre asta, dar serios. Tu-l știai pe Brad de cât... de doi ani? Și poate l-ai văzut pe Scottie de câteva ori? Scottie a crescut cu mine pe lângă el. Sunt practic fratele lui.

– Ăsta nu-i un concurs, dar, cum se pare că vrei să-l transformi într-unul, nu crezi că, din moment ce Brad voia să se însoare cu mine, mi l-ar fi încredințat și pe fratele lui?

Josh s-a încruntat.

– De fapt, nu. Probabil știa că se putea bizui pe mine și n-a fost nevoie să specifice nimic în caz că se întâmpla ceva. Știa că aș interveni.

Am ridicat mâinile în aer.

– Păi, eu tocmai mi-am schimbat viața ca să mă mut aici. Am traversat toată țara. Nu plec nicăieri.

Josh s-a uitat la unghiile mele.

– Apropo, cum exact ai de gând să-l ștergi pe Scottie la fund cu ghearele alea?

M-am uitat la unghiile mele ascuțite de culoarea lavandei. Ca să fiu sinceră, nu mă gândisem vreo clipă că avea să fie necesar să îl ajut pe Scottie la baie. Bănuiesc că ar fi trebuit să îmi dau seama. Dar mai aveam până să descopăr totul despre ce presupune această responsabilitate. Lorraine uitase să

îmi spună că Scottie nu era în stare să aibă grijă de el în această privință.

În ciuda faptului că în sinea mea o luam razna, am continuat să-mi țin capul sus.

– O să mă descurc.

„Prefă-te până reușești!“

– Mă îndoiesc că te-ai gândit la asta când le-ai cerut să-ți lipească pietricelele alea pe unghii, mi-a reproșat. Înainte să apuc să-i răspund, Josh s-a uitat în jur. Apropo, unde-i Scottie?

Am arătat în spatele meu.

– Ia cina la masa din bucătărie!

S-a uitat peste umerii mei și a ridicat dintr-o sprânceană.

– Ești sigură?

M-am întors și am descoperit că Scottie o tulise. „Normal!“ Trebuia să fiu atentă la el, nu-i așa? Nu luasem în calcul această neplăcută distragere din partea lui Josh Mathers, dobitoc extraordinar.

Am alergat spre masă.

Jumătate din puiul lui Scottie era nemâncat și dispăruse tot desertul lui. Dar cea mai rea parte era că încercase să își toarne niște suc de merișoare – pentru că se părea că eu uitasem să îi pun. Acum, era suc pe podea și ușa frigiderului era larg deschisă. Prima lecție majoră învățată: nu poți să îți iei ochii de la Scottie nici măcar câteva minute.

– Rahat, am mormăit.

– Știi ceva? Ai dreptate. Josh a rânjit arogant. Se pare că ai totul sub control.

Mi-am dat ochii peste cap. Omul ăsta era aici de câteva minute și reușise deja să mă scoată din minți.

Din dormitorul lui Wayne, care era chiar lângă bucătărie, se auzea un fredonat. Josh m-a urmat acolo și l-am găsit pe Scottie stând calm pe pat, uitându-

se la ceva pe iPadul lui de parcă nu tocmai distrusese bucătăria.

– Haide, Scottie! am zis, întinzând mâna. Trebuie să te speli pe mâini. Sunt sigură că sunt pline de grăsime.

Nu s-a mișcat.

Josh a trecut de mine și s-a așezat pe pat.

– Hai, amice, a zis cu severitate. E timpul să te speli pe mâini.

Când Scottie s-a uitat la Josh, a început să râdă și să țopăie pe saltea. S-a luminat, de fapt. Nu m-am putut abține și am zâmbit, chiar dacă asta însemna clar că Josh avea un avantaj asupra mea: Scottie îl plăcea.

Fața lui Josh s-a luminat.

– Ți-a fost dor de mine, huh?

Scottie și-a petrecut un braț în jurul gâtului lui Josh, strângându-l înainte de a adulmeca părul lucios al bărbatului.

– Bine, amice, zise Josh. M-ai mirosit destul. Ajunge!

– Mereu te miroase așa?

– Îi place părul meu. Mereu i-a plăcut.

Trebuia să recunosc, avea un păr frumos – pentru un nesimțit. Lucios, des și de un castaniu-închis. Era un pic mai lung față de ultima dată când îl văzusem pe Josh – la înmormântarea lui Brad.

Scottie l-a apucat brusc pe Josh de testicule.

Am rămas cu gura căscată. „Bun. Te-aș pupa acum pentru asta, Scottie."

– Nu. Am nevoie de ele, a zis Josh. Dă-le drumul!

Acoperindu-mi gura, am râs în palmă. Ăsta a fost clar punctul culminant al unei zile lungi.

Scottie i-a dat până la urmă drumul lui Josh, dar l-a cuprins iarăși de gât și s-a apucat să se lupte cu el până când Josh a fost blocat. Josh era un tip mare, dar Scottie era și mai mare.

După ce Josh a reușit, în sfârșit, să se elibereze, s-a ridicat de pe pat, cu părul ciufulit.

– S-a zis cu bărbatul mare și puternic care poate să-i facă față, huh?

Josh mi-a aruncat o privire mortală.

Carly: *Unu.*

Josh: *Zero.*

CAPITOLUL 3

CARLY

Cu căldura oprită, în casă era mai rece decât atmosfera dintre mine și aparent noul meu coleg de apartament. Așa că Josh s-a aventurat până la magazin să ia peleți de lemn pentru soba pe peleți.

Cât el s-a ocupat de asta, eu m-am chinuit să îi fac o baie lui Scottie, ceea ce m-a făcut să arăt de parcă tocmai câștigasem un concurs de tricouri ude. Scottie părea să ia cada drept un tobogan de apă. Se lăsa să alunece pe marginea căzii și, de fiecare dată când făcea asta, un potop de apă cădea pe mine și pe podea. Nu o să menționăm nici erecția pe care a avut-o când l-am spălat în zona intimă.

A fost nevoie de ceva timp și ca Scottie să se liniștească suficient cât să ajungă la pat. Acum, înțelegeam de ce avea o saltea pe podea în loc de pat. Ar fi rupt patul având în vedere cât de mult îi plăcea să țopăie.

Am ieșit din dormitorul lui Scottie după ce l-am aranjat și am căzut pe canapea, epuizată și simțindu-mă copleșită. Nu doar că prima mea noapte era

un dezastru epic, dar se părea că de acum înainte Josh urma să fie aici ca martor al acestui dezastru. „Chiar rămâne?“ Chiar dacă era de ajutor să mai existe o pereche de mâini, mă neliniștea ideea ca el să fie aici. Deși poate nu avea de gând să doarmă aici? Am hotărât să îl încolțesc ca să îi aflu planurile. Am observat că pornise soba pe peleți, dar el nu era de găsit. Plecase deja? „Așa norocoasă să fiu?“

Dar, un minut mai târziu, Josh a apărut de afară, mirosind a țigări.

M-am ridicat și am trecut direct la subiect:

– Deci... Mi-am frecat mâinile. Care-i faza? În afară de camera lui Scottie mai este doar un dormitor. Deci...

– Da. A încuviințat din cap. Dorm eu pe canapea – până te hotărăști să te întorci acasă. Ceea ce cred că ar fi înțelept, din moment ce nu ești în elementul tău.

– Ți-am zis, nu plec nicăieri.

– Haide, Carly! Ești o străină pentru el. Locul tău nu-i aici.

– O străină este mai bună decât o influență proastă! m-am răstit.

– Crezi că am o influență proastă asupra lui Scottie? Ce... o să-i aduc femei și o să-l îmbăt? Termină cu prostiile, Domnișoară Neprihănită! N-aș face ceva să-l pun în pericol. S-a uitat la tricoul meu. Ai făcut baie cu el sau așa ceva? De ce ești toată udă?

– Dacă ai ști despre el atât de multe cum pretinzi, ai ști răspunsul la asta. Vede cada de baie ca pe un tobogan cu apă. Am adulmecat aerul. Duhnești a țigări. Sper că nu crezi că o să fumezi în preajma lui.

Josh a mijit ochii.

– Știi că Wayne fuma, da?

– Păi, nu-mi pasă. Nimeni n-ar trebui să respire chestia aia.

– Încerc să mă las, a mormăit. Mă descurcam grozav până să vin acasă. În clipa în care am aterizat în New Hampshire, pur și simplu…

A oftat în loc să își termine fraza.

– Păi, încearcă să te lași afară – nu în casa asta sau prin preajma lui Scottie.

– Tu nu ai văzut că am fost afară?

– Așa să rămână, l-am mustrat.

Josh a forțat un zâmbet.

– Știi unde nu trebuie să-ți faci griji din cauza fumatului meu?

– Unde?

A scrâșnit din dinți.

– În California.

– Te crezi amuzant?

– Nu încerc să fiu. Și-a înclinat capul. Vrei să spui că sunt?

– Cum crezi că s-ar simți Brad fiindcă tu faci mișto de situația asta?

– Eu fac mișto? Arăți de parcă ai scăpat de pe Titanic. Și, în ceea ce-l privește pe Brad, ar fi fost prea politicos să-ți spună că ești depășită de situație. Mi-ar mulțumi în secret că încerc să te las să scapi.

Sunetul făcut de Scottie în dormitorul lui ne-a întrerupt din ciorovăială.

Ne-am dus în goană și l-am găsit scoțând penele dintr-una din perne. Penele zburau peste tot. Scottie râdea isteric, de parcă era cel mai tare lucru din lume.

„Câtă mizerie de curățat."

– Probabil a auzit că ne certam și s-a supărat, am zis.

– Asta arată cât de multe știi despre el, mi-a răspuns Josh. Face prostii de genul ăsta tot timpul, fără vreun motiv.

Omul ăsta mă enerva la culme. Cu cât mă enerva mai rău, cu atât mai hotărâtă eram să îi dovedesc că

se înșela considerând că nu eram un îngrijitor bun.

– Nimic nu se întâmplă fără un factor declanșator, am mormăit, dezamăgită de mine însămi pentru că îl lăsam pe acest tip să mă enerveze în așa hal.

Eu și Josh ne-am apucat să strângem penele în tăcere. Am adus o mică pungă de gunoi din bucătărie, ca să avem unde să le aruncăm. În fiecare minut înjuram în șoaptă pentru întorsătura de situație. Ce mă deranja cel mai tare? În adâncul meu, nu credeam că eram în stare să mă ocup singură de Scottie. Nu voiam să recunosc asta. Probabil era bine să mai existe o pereche de mâini aici. Doar că îmi doream să fie mâinile oricui numai ale lui Josh nu.

Când am terminat, parcă am fi smuls penele unui pui și încercam să ascundem dovezile. Scottie se calmase și părea pe cale să adoarmă.

Josh a tras de jaluzeaua pe care eu o lăsasem din greșeală deschisă. Ultimul lucru pe care îl voiam era ca Scottie să se trezească mai devreme decât era necesar din cauza soarelui. Am observat și un aparat de sunet static și l-am pornit.

După ce am ieșit din dormitor, eu și Josh am rămas în camera de zi, lângă flăcările din sobă. Ne-am uitat unul la celălalt. Oricât de antipatic îmi era tipul, știam că săracii nu pot alege. Nimeni altcineva nu avea să se ofere să ajute.

– Urăsc să recunosc, am zis, înghițindu-mi umilința. Dar asta s-ar putea să fie o treabă pentru doi oameni. Cred că ne-ar fi de ajutor să lucrăm împreună, ca să ne putem schimba unul pe celălalt.

Josh a rămas tăcut. Cum nu mi-a refuzat sugestia, am ales să presupun că era de acord cu mine.

– N-ai familie în oraș? l-am întrebat. Nu trebuie să dormi aici. Ai putea să vii și să pleci.

A înălțat capul.

– Cum o să te ajute asta noaptea dacă se trezește și face tâmpenii?

Scărpinându-mă la tâmplă, n-am avut nimic de zis la asta.

– Am doi frați și pe tata în oraș, a adăugat. Dar cred că-i mai bine dacă rămân aici peste noapte.

– Bine, am fost de acord. De unde o să lucrezi în timpul zilei? Aici clar nu este loc de un birou.

– Asta nu contează. Pot să lucrez de oriunde. Și, dacă-i o ședință, o să-mi mut laptopul unde nu-i Scottie. Am de sunat multă lume, dar măcar voi fi aici dacă ai nevoie de mine sau dacă trebuie să te duci la magazin sau ceva.

Știam foarte puțin despre cariera lui Josh, doar că muncea într-o corporație.

– Cu ce te ocupi? l-am întrebat.

– Recrutez.

– Ce înseamnă asta, mai exact?

– Evaluez candidați calificați pentru posturi disponibile.

– Ah, de asta m-ai eliminat așa repede în cazul de față.

A ridicat din umeri.

– Ai dreptate. Nu ești calificată să ai grijă singură de el. Dar, mai mult decât orice, încercam să-ți ofer o pauză pentru propriul tău bine, Carly.

– Sunt pregătită pentru provocare. Am oftat. Și apoi, sincer, totul în California îmi amintește de Brad... de viața noastră de dinainte ca el să moară. Am nevoie de o schimbare de peisaj. Asta este casa în care a copilărit, dar eu nu am amintiri cu el aici. Am ridicat privirea la el. Bănuiesc că este fix invers pentru tine.

Încuviințând serios din cap, s-a îndepărtat. Era evident că Josh nu avea de gând să se deschidă în fața mea. S-a dus și a deschis frigiderul. Și-a frecat barba și apoi a închis ușa. Nu era nimic înăuntru.

– Este gol, am zis. N-am apucat să merg la cumpărături sau să comand alimente.

S-a uitat la ceas și s-a scărpinat pe piept.

– Oricum e cam târziu. Nu trebuie să mănânc ceva în seara asta. O să rabd până mâine.

În aer zăbovea tensiunea în vreme ce ne uitam unul la celălalt. Lumina încastrată făcea să se vadă o licărire în ochii lui căprui. Josh era izbitor de chipeș. Asta nu aveam cum să neg. Numai părul lui merita propriul impresar. Avea nasul drept, buzele pline și bărbia perfect dreaptă. În ciuda înfățișării, mereu mi se păruse urât pe interior.

În vreme ce mă uitam la el, am observat că ochii lui coborâseră mai jos de gâtul meu – și rămăseseră acolo.

„Ce se întâmplă?“

„Mă verifică?“

„N-are cum.“

„Tipul nu mă suportă.“

Până să apuc să mă mai gândesc la asta, a pornit spre mine, lovindu-mă în piept cu mâna fără vreun avertisment. Apoi, i-am simțit ciupitura degetelor pe piele.

– Ce naiba? am țipat, inima bătându-mi incontrolabil.

– L-am prins. Umerii i s-au ridicat și i-au coborât în timp ce își desfăcea pumnul și deschidea degetele lungi pentru a dezvălui ceva neidentificabil în palmă. Un păianjen urât se târa pe tine.

M-am uitat mai de aproape și, într-adevăr, era un păianjen strivit, cu picioare lungi.

– Doamne! am exclamat. N-am știut ce naiba s-a întâmplat. Pentru o clipă, am crezut că m-ai lovit fără nici un motiv.

S-a încruntat.

– Ce aiurea!

Am coborât privirea la semnul lăsat de mâna lui pe pielea mea. Sfârcurile mele trădătoare s-au întărit la priveliște, ceea ce era atât de ciudat, încât nici măcar nu o să încerc să analizez.

Mi-am dres vocea.

– Urăsc păianjenii. M-aș fi speriat dacă aș fi știut că se târa pe mine. Așa că mulțumesc! Deși sunt surprinsă că nu l-ai lăsat acolo pentru propria ta plăcere, am adăugat, trecând cu degetele peste locul respectiv.

El a arcuit o sprânceană, părând mai puțin amuzat.

– De ce mi-ar face plăcere așa ceva?

Mai întâi, pentru că aveam dovada că nu mă plăcea. Și niciodată nu înțelesesem de ce. Nu făcusem nimic să merit asta. Și nici nu avusesem vreodată ocazia să îl întreb de ce simțea asta. Ziua fusese lungă pentru amândoi, deci poate ar fi trebuit să mă opresc, dar n-am făcut-o.

– De ce cred că ai simți plăcere dacă ai vedea un păianjen pe mine? l-am întrebat încă frecând locul unde mă atinsese. Pentru că știm amândoi că nu mă placi. Și, având în vedere asta, trebuie să spun... că sunt surprinsă că ești de acord cu acest aranjament.

A mijit ochii.

– Cine ți-a zis că nu te plac?

– Păi... tu.

Am înghițit în sec, inima bătându-mi cu putere. A scrâșnit din dinți.

– N-am zis niciodată asta.

– Nu mi-ai zis-o în față.

– Explică-mi!

Ținusem asta în mine atât timp. Nu îi spusesem niciodată lui Brad că știam – pentru că îmi era prea rușine și nu voiam ca el să se certe cu cel mai vechi prieten al lui. Atât de mult îl iubeam pe Brad.

Am hotărât să-i spun direct.

– Am văzut din greșeală un mesaj pe care tu i l-ai trimis lui Brad când începeam noi doi să ieșim.

I s-a mișcat mărul lui Adam.

– Bine...

– Telefonul lui era pe blat și el era la duș. Îți trimisese o poză cu noi. Tu i-ai răspuns și i-ai zis... Am făcut o pauză, înfiorându-mă la acea amintire. Că fața mea avea ceva ce te deranja.

A clipit și și-a mutat privirea pentru un moment.

– Păi, evident nu trebuia să vezi asta.

– Evident, am bombănit, simțind amărăciunea în gât.

– Uite... A oftat. Nu știam nimic despre tine. Dacă te-aș fi cunoscut și aș fi știut că urma să vă logodiți, poate că nu i-aș fi...

– Spus ce gândeai?

Mi-am încrucișat brațele, chiar dacă îmi venea să îl pocnesc.

– A fost o prostie. A trecut cu o mână peste față. N-am zis-o la propriu.

– N-ai zis-o la propriu? Am coborât vocea, dându-mi seama că tocmai țipasem și nu voiam să îl trezesc pe Scottie. Cum altfel poate să nu-ți placă fața cuiva... dacă nu la propriu?

Josh a rămas tăcut, coborând privirea în podea.

Chiar îl prinsesem cu garda jos. „Bun." O merita.

– Nu i-am spus niciodată lui Brad că am văzut mesajul, am recunoscut. Oricât te-am urât pentru acel mesaj, n-am vrut să provoc o ruptură. Știam cât de mult însemnai pentru el – cine știe din ce motiv.

Josh s-a uitat, în sfârșit, în ochii mei.

– N-ar fi trebuit să spun niciodată asta și îmi cer scuze! Serios. Și, chiar dacă nu mă crezi, mesajul ăla chiar n-a însemnat nimic. A oftat prelung și s-a înmuiat un pic. Bănuiesc că asta explică de ce n-ai fost niciodată fanul meu. Brad mi-a zis că nu îți plăcea când el venea în vizită pentru că nu aveai încredere în mine. Am crezut că simțeai asta pentru că mă considerai o influență proastă. Acum, știu că era mai mult.

– Chiar îmi făceam griji când era cu tine.

– N-ar fi trebuit. Brad este un adult care gândește singur. A făcut o pauză. Era un adult. A clătinat din cap. Încă îmi vine greu să mă gândesc la el la trecut.

Am simțit un nod în gât.

– Păi, ăsta-i un lucru pe care-l avem în comun.

Josh a coborât privirea spre pantofii lui și și-a băgat mâinile în buzunare. Apoi s-a întors spre camera de zi.

– Bănuiesc că ar trebui să găsesc o pătură sau ceva cu care să dorm.

– Lasă-mă să văd dacă-i ceva în dulapul lui Wayne! i-am zis, încă simțind un gust amar.

Josh m-a urmat în camera în care urma să dorm, chiar după bucătărie.

Când am deschis dulapul, era plin ochi. Toate hainele lui Wayne erau încă acolo. Mirosea un pic a mucegai, așa că mi-am propus să fac curat imediat ce aveam să am un moment de respiro.

– Bănuiesc că asta a fost soluția lui Wayne la lipsa de spațiu de depozitare din casa asta, am zis în timp ce căutam prin dulap. Să bage totul aici?

Josh a aprins o lampă din colțul camerei.

– Brad a tot vrut să-i cumpere o locuință mai mare, dar Wayne a refuzat să plece din cabana asta. Aici avea toate amintirile cu Yvonne, ăsta era locul unde își întemeiase o familie.

– Pot să înțeleg asta. M-am întors spre el. Au pierdut-o atât de tânără.

– Da. A clătinat din cap. A fost un moment îngrozitor.

– Tu și Brad erați în liceu când a murit?

A încuviințat sumbru din cap.

Știam că Josh era de o seamă cu Brad, care ar fi avut 30 de ani acum dacă ar fi fost în viață. La 28 de ani, eu eram cu doi ani mai mică.

Am revenit la căutarea păturii și am reușit să găsesc una mică printre toate lucrurile inutile din dulap.

– Asta-i de ajuns? l-am întrebat când i-am dat-o.

Părea că avea să îi acopere doar jumătate de corp.

– Da, e bună, a zis.

Am luat una din cele două perne de pe pat. Era mai grea decât mă așteptam, umplută cu fulgi.

– Ia și asta! N-am nevoie de amândouă.

Am aruncat-o spre el cu forță, însă nu în mod voit.

A prins-o.

– Ți-a plăcut să azvârli cu ea în mine, nu-i așa?

l-am făcut cu ochiul.

– Poate un pic.

CAPITOLUL 4

CARLY

În dimineața următoare, m-a trezit un ciocănit. Când am ieșit din dormitor, l-am văzut pe Josh fără cămașă deja la ușa de la intrare. Spatele lui perfect sculptat, tatuat cu un șarpe, bloca vizitatorul aflat acolo.

„Un șarpe.“ Ce potrivit!

Nu îmi plăcea de el, dar nu aveam cum să neg cât de atrăgător era.

Vocea lui groasă a sunat răgușit dimineață când a vorbit.

– Pot să te ajut?

– Sunt terapeutul comportamental al lui Scottie, am auzit o femeie zicând. Lucrez cu el o dată sau de

două ori pe săptămână.

Josh s-a scărpinat în capul cu păr ciufulit.

– Oh. S-a dat laoparte. Intră!

Am surprins privirea brunetei atrăgătoare căzând în treacăt pe pieptul lui.

El a întins mâna.

– Eu sunt Josh. Mă bucur să te cunosc!

– Lauren.

Ea i-a zâmbit în timp ce își strângeau mâinile.

– Nu mi-am dat seama că vine cineva la Scottie, am zis, întrerupând-o din holbat.

S-a întors spre mine, părând că mă observă pentru prima dată.

– Da. Și-a dres vocea. Oferim un serviciu la domiciliu, plătit de stat. Lucrez cu el de vreo șase luni, dar este în programul pentru adulți de ceva vreme.

– Lorraine a uitat să-mi spună asta, am zis. Ce anume faci cu el?

– Citim împreună, facem puzzle-uri, sortăm obiecte și lucrăm la îngrijirea de sine – cum ar fi spălatul dinților, îmbrăcatul și legatul șireturilor, a zis. Probabil că tu ești Carly?

Am încuviințat din cap.

– Da.

– Mătușa lui mi-a spus că vei veni să stai cu el în locul ei. Nu mi-am dat seama că ești căsătorită.

– Oh. M-am uitat la Josh. Nu este soțul meu. Este prietenul fratelui lui Scottie, Brad. Eu am fost logodită cu Brad înainte să moară.

Ea i-a zâmbit lui Josh, cu ochii aprinși.

– Înțeleg.

„Pariez că da."

Ultimul lucru de care aveam nevoie era să mă aflu între flirturile – sau mai rău – dintre Josh și această studentă.

Ea s-a întors spre mine.

– Îmi pare așa rău de logodnicul tău! Înainte să moară Wayne, obișnuia să-mi povestească despre el. Era producător de film, corect?

– Lucra în televiziune ca scenarist, dar fusese promovat ca producător înainte să moară, da.

– Îmi pare rău! S-a încruntat. Deci aveți amândoi grijă de Scottie... împreună?

– În momentul ăsta, împărțim responsabilitatea, a zis Josh. Până îi găsim un loc potrivit într-un azil.

Lauren a încuviințat din cap.

– Este foarte tare din partea voastră.

– Scottie încă doarme, am zis. Dacă știam că vii, l-aș fi trezit.

– Nu-i nimic. Wayne obișnuia să îl trezească înainte să ajung, dar nu mă deranjează să-l trezesc eu. S-a uitat la Josh. Dacă ai nevoie de ceva, să-mi spui! Avem multe resurse la agenție care vă pot ajuta în căutarea locului potrivit.

Era interesant că se oferise să îl ajute pe el și nu pe noi. Mi se făcea greață când mă gândeam la succesul la gagici al tipului ăstuia, ținând cont de personalitatea lui îndoielnică. Dar Lauren nu avea de unde să știe despre asta. Păcat că Josh Mathers nu avea lipit un avertisment pe fața lui perfectă.

După ce ea s-a dus în camera lui Scottie, mi-am coborât vocea.

– S-ar putea să vrei să pui o cămașă pe tine înainte să trebuiască să adun balele fetei de pe podea.

– Nu mă așteptam la un musafir în dimineața asta, cum nu te așteptai nici tu, draga mea, a zis și s-a uitat la pieptul meu. Categoric.

Am închis ochii. Nu îmi luasem sutien. Poate că ar fi fost bine să observ asta înainte să îl cert. Dregându-mi vocea, mi-am acoperit pieptul cu brațele.

– La ce oră începi munca?

– La nouă.

– Bei cafea? l-am întrebat.

– Mă cam îndop toată ziua cu cafea, da.

– M-am uitat azi-noapte și n-am văzut capsule de cafea. Pot să mă duc la magazin și să cumpăr, plus niște chestii pentru micul-dejun, să profit că ea este aici cu Scottie.

A trecut cu mâna prin părul des.

– Bun. Da. Mă duc la duș cât ești plecată.

Am încuviințat din cap și m-am întors în grabă în camera mea, să pun pe mine un sutien și niște haine. M-am pieptănat și am observat cât îmi crescuse părul. M-am întrebat dacă aveam să apuc să mă tund cât stăteam aici sau aveam să ajung să arăt ca Rapunzel până aveam să plec din Woodsboro.

Înainte să plec spre magazin, am salvat numărul lui Josh în telefon și i-am trimis un mesaj rapid, ca să mă adauge la contacte în caz că aveam nevoie să comunicăm cât eram la cumpărături.

Aerul rece de afară m-a izbit în față și era așa bine să ies un pic din casă. M-am simțit ușurată când am urcat în mașină. „Ah, liniștea." Pentru moment, am simțit că am revenit la viața mea – cea pe care o avusesem înainte să fie întoarsă cu susul în jos. Trecuseră mai puțin de 24 de ore, dar parcă trecuseră ani buni de când fusesem ultima oară în mașina asta.

În vreme ce mergeam pe drumul de țară, am sunat-o pe Christina să o pun la curent cu ultimele noutăți.

– Hei! Ești încă în viață, a zis când a răspuns. Așteptam să mă suni.

– În sfârșit, am un moment liber.

– Cum merg lucrurile acolo?

Am izbucnit într-un râs isteric. Nu m-am putut abține. Era așa bine să mă eliberez. Dar Christina probabil a crezut că am luat-o razna.

– Ce dracu' se întâmplă cu tine?

– Oh, Christina. Am bătut în volan. Ce mai harababură!

– Oh, nu. De ce? Ce s-a întâmplat?

– Mai întâi... nu sunt singură cu Scottie. Am un coleg de cameră neașteptat.

– Poftim? Cine?

– Josh Mathers.

– Josh... l-a luat un moment. Cel mai bun prieten al lui Brad, ăla sexy? Acel tip? Cel care locuiește în Chicago? Cel pe care nu-l suporți.

– Da. Fix el. Se pare că ne-a venit amândurora ideea să lăsăm totul și să ne mutăm temporar ca să avem grijă de Scottie.

– Păi, dacă el este acolo, te poți întoarce acasă, nu?

– Nu. Am oftat. Tot fac asta. Dar nici nu este așa simplu cum am crezut eu. Imediat ce am ajuns, mi-am dat seama că nu-i o treabă doar de o persoană. Nu-i de mirare că Lorraine a zbughit-o ieri când am sosit eu.

– Deci stai... Josh o să stea acolo permanent cu tine și cu Scottie?

– Da, pentru o vreme.

– N-ai zis că-i casa mică? Unde doarme?

– Pe canapea. Mai este un singur dormitor în afară de al lui Scottie. Și este al meu.

– Păi, ce nașpa – pentru el.

– Da. Poate o să fac schimb cu el, dar n-am ajuns așa departe. Încă sunt în stare de șoc.

Ea a chicotit.

– Pot să pricep.

– Cea mai rea parte este că a recunoscut că știa că nu am fost cel mai mare fan al lui. Și eu am recunoscut că am știut că nu m-a plăcut niciodată. Așa că acum este tensiunea asta între noi.

Am ales să nu îi povestesc despre vechiul mesaj de la Josh. Încă îmi era rușine în privința asta și nu

povestisem niciodată nimănui – cu excepția lui Josh.

– Păi, se pare că trebuie să învățați să vă plăceți dacă veți locui împreună. A făcut o pauză. De fapt, acum, că știu că-i acolo, poate vin în vizită.

– De ce?

– Este singur, nu-i așa?

– Da. Dar nu vrei să te încurci cu el. Nu te-aș lăsa. Este un afemeiat.

– Cine zice că-s interesată de o relație? Tipul este superb.

Mi-am dat ochii peste cap.

– Îți dai ochii peste cap?

Am râs.

Am mai vorbit câteva minute, până am ajuns la magazin și am găsit un loc de parcare.

– Oricum, trebuie să închid. Sunt în fața magazinului și trebuie să cumpăr cafea pentru Domnul Morocănos înainte să înceapă munca.

– Este foarte drăguț din partea ta, ținând cont că nu-l placi.

– Mă rog, m-am gândit că ar fi și mai enervant fără cafea. Am chicotit. Plus că și eu am nevoie de cafea ca să pot să am de-a face cu el.

– Ține-mă la curent! a zis.

– Știi că așa o să fac.

După ce am închis, am coborât și am luat un căruț, aproape ciocnindu-mă de cineva la intrare, atât de pierdută în gândurile mele eram.

În timp ce treceam printre culoare, am hotărât să fiu amabilă și să văd ce făcea Josh.

Carly: *Ce fel de cafea îți place?*

Mi-a răspuns aproape imediat.

Josh: *Orice-i bun.*

Carly: *Deci cu aromă de dovleac?*

Josh: *De fapt, astăzi n-am chef să vomit, deci nu. Orice mai puțin asta. Urăsc orice cu dovleac.*

Carly: *De aia te-am întrebat. Mai intens prăjită sau mai ușor?*

Josh: *Mai delicată și cu un iz de nucă*[1] *pare fix pe gustul tău.*

„Pe bune?“ Am tastat mai repede:

Carly: *Chiar era nevoie să zici asta?*

Josh: *Nu, dar mi s-a părut amuzant.*

Carly: *Ce drăguț că te amuzi. Și, pentru asta, primești cu dovleac.*

Am pus cu reticență în cărucior o cutie de capsule de cafea simplă, cu prăjire intensă.

Josh: *Hei, știi de unde ar trebui să iei cafea?*

Carly: *De unde?*

Josh: The Coffee Bean and Tea Leaf. *Au o cafea grozavă. Brad mă ducea acolo când veneam să-l vizitez.*

M-am scărpinat în cap.

Carly: *N-au aici. Au doar în California.*

Josh: *Exact.*

Carly: *Acum, chiar îți iau cafea cu aromă de dovleac și o doză de dovleac, deșteptule.*

Josh: *Cum vrei, Dovlecel.*

Carly: *Și majoritatea lucrurilor pe care le cumpăr pentru casă sunt fără gluten.*

Josh: *Grozav!*

Carly: *Ești sarcastic?*

Josh: *Nu, adică lucrurile erau bine așa cum erau. Fără gluten sunt și mai bune.*

Carly: Pâine fără gluten și cu dovleac pentru tine 😊

În timp ce continuam printre rafturi, Josh mi-a trimis un alt mesaj.

Josh: *De fapt, am uitat să-mi iau deodorant. Te deranjează să-mi cumperi unul? Îți dau banii înapoi, desigur.*

Carly: *Vreunul anume?*

Josh: *Orice bărbătesc.*

Carly: *Cu parfum extra de afemeiat?*

Josh: Merge pentru mine.

Carly: Nontoxic sau…

Josh: Tu vorbești serios?

Carly: Da!

Josh: Toxic. Am nevoie să funcționeze.

Carly: Eu folosesc lămâi în loc de deodorant.

Josh: Îți bați joc de mine?

Carly: Nu. Mă frec cu o bucată la fiecare subraț zilnic.

Josh: Asta explică de ce miroși.

Carly: Sper că glumești.

Josh: Poate da, poate nu.

Carly: Lămâile funcționează și sunt sigure. Nu-mi intră aluminiu în sistemul limfatic, ca să mă omoare peste douăzeci de ani.

Josh: Sunt atâtea prostii pentru care să ne îngrijorăm în viață și tu îți faci griji cu deodorantul? Probabil ar trebui să o lași mai moale.

Carly: Asta vine de la cineva care inhalează de bunăvoie monoxid de carbon. Nici măcar n-ar fi trebuit să te întreb despre deodorant. Este clar că nu-ți pasă de sănătatea ta.

Josh: Prefer rahatul toxic cu un plus de aluminiu, te rog!

Carly: Deodorant toxic pentru tipul toxic. Vine!

Josh: Lămâi pentru o acriturică. 😊

Carly: Ia uită-te la tine, ce spiritual ești! De ce nu te duci cu tot cu glumele tale înapoi în Chicago. LOL.

Josh: Glumesc. Tu nu ești o acriturică, de fapt. Un pic rigidă, poate… dar clar nu o acriturică.

Carly: O să iau retractarea ta drept compliment.

Josh: Vezi? Chiar dacă ai zis că-s toxic, mi-am luat înapoi acritura. Cine-i cel matur?

Carly: Bine, recunosc asta.

Josh: *Acum, mă faci să mă întreb pe unde-ți mai dai cu lămâi.*

Am râs în timp ce luam un deodorant masculin aflat la reducere.

Carly: *La tine în fund, Mathers. Și uite așa ai pierdut punctele de maturitate. Apropo, ți-am luat deodorantul toxic. Mai stau vreo cinci minute în caz că îți mai vin idei.*

Micile puncte se mișcau pe ecran.

Josh: *De fapt, poți să iei și o cutie de înghețată.*

Carly: *Te rog, nu-mi spune că de orice fel! O să stau aici toată ziua încercând să aleg ceva.*

Josh: *Fistic.*

Carly: *Hmm…*

Josh: *Ce?*

Carly: *Și mie îmi place fisticul.*

Josh: *Păi, se pare că am găsit singurul lucru pe care-l avem în comun în afară de Brad.*

Carly: *O să fie o săptămână lungă. Să iau două cutii?*

Josh: *Da. Și niște alcool.*

CAPITOLUL 5

CARLY

Mai târziu în acea după-amiază, am ieșit din nou, de data asta ca să cumpăr cearșafuri de la cel mai apropiat Walmart, care era la treizeci de minute distanță.

Când m-am întors la cabană, am icnit la scena din fața mea.

Josh stătea la masa din bucătărie prins într-un apel video, în timp ce Scottie stătea în poala lui. Josh își lungise gâtul să vadă peste Scottie, al cărui nas era îngropat în părul lui. Între timp, Josh avea o cască în ureche și vorbea de parcă nu avea un adult în poala lui.

Am vrut să le fac o poză, dar m-am abținut.

Imediat ce m-a observat Josh, i-am șoptit:

– Scuze!

Singurul motiv pentru care plecasem din nou fusese pentru că Lauren era încă acolo. Avusesem de gând să mă întorc înainte ca ea să plece, dar rămăsesem blocată în trafic.

A ridicat mâna de parcă voia să îmi spună că nu era nici o problemă.

Scottie a sărit din poala lui Josh și s-a dus pe canapea. Josh a trecut cu mâna peste cămașă ca să netezească cutele și a continuat să vorbească fără să clipească.

Când și-a terminat apelul, am clătinat uimită din cap.

– Ai rezolvat-o meseriaș.

– N-am prea avut de ales. Din fericire, înainte să vin aici, le-am explicat situația colegilor, așa că majoritatea dintre ei n-au fost șocați când l-au văzut apărând pe ecran. Li s-a părut destul de înduioșător. Mi-am oprit totuși camera chiar înainte să mă bombardeze.

– Pari să ai un efect liniștitor asupra lui Scottie.

A zâmbit.

– Da, s-ar putea să fiu preferatul lui.

– Eu clar nu-s, am oftat. Oricum, ai terminat pe ziua de azi?

Și-a scos casca și a închis laptopul.

– Da.

– Bun.

S-a uitat la punga pe care o țineam.

– Ai tot ce-ți trebuie?

– Da. Niște prosoape, o pernă nouă pentru Scottie, o pătură mai mare pentru tine și niște cearșafuri. Îmi pare rău că mi-a luat atâta! M-am uitat prin bucătărie, simțindu-mă dezorientată. Trebuie să-i pregătesc puiul până la cină. Știu că o s-o dau în bară.

Josh și-a trecut mâna prin păr.

– De ce?

Am pus jos punga și am luat rețeta lăsată de Lorraine.

– Uită-te la instrucțiunile astea! Puiul trebuie tăiat adecvat, uleiul trebuie să fie de o anumită marcă – pe care din fericire o avem în dulap, pentru că eu am uitat să cumpăr mai devreme – și trebuie să fii atent cu proporția de ouă și făină. Am trântit hârtia pe blat. Altfel, nu o să-l mănânce.

– Floare la ureche. Josh și-a suflecat mânecile. Pot să te ajut.

– Serios? Gătești?

– Contează? Nici unul din noi n-a mai făcut puiul ăsta special. O să urmăm instrucțiunile. O să fie bine.

– Bine. Mi-am lins buzele. Da... hmm, o să pun uleiul la încins. De ce nu speli tu puiul și bați pieptul pentru mine?

M-am înroșit imediat. Nu sunase bine.

El a rânjit.

– Se știe că am dat-o de câteva ori bine în viața mea.

– Asta a fost penibil.

– Dar zâmbești. Și te înroșiseși înainte să zic eu ceva, deci tu ești cea cu mintea murdară, Dovlecel.

– Te rog, nu-mi spune că așa o să-mi zici!

– Te deranjează?

– Da.

– Atunci, da. Asta-i porecla ta. Mi-a făcut cu ochiul. Dovlecel sau Subrat cu Lămâie. Tu alegi.

– Aleg Dovlecel.

Mi-am dat ochii peste cap și am luat o tigaie mare de sub blat.

Scottie se juca pe dispozitivul lui în camera de zi, părând să nu aibă habar de faptul că eu și Josh aveam, probabil, să îi distrugem cina.

Dar, surprinzător, am intrat într-un ritm împreună: Josh a spălat și a bătut puiul în timp ce eu am dat fiecare piept prin făină, ou și pesmet și apoi l-am pus la prăjit în uleiul încins.

„Uită-te la noi lucrând împreună!“ Dacă nu eram întruchiparea unui cuplu casnic disfuncțional, nu știu ce eram.

Totul a mers bine până când Scottie a intrat în bucătărie cu tableta la ureche și s-a uitat la ce făceam noi.

Josh s-a întors spre el.

– Hei, amice. Îți pregătim puiul șmecher. Te bucuri?

Scottie s-a balansat înainte și înapoi pe picioare în timp ce studia blatul acoperit de făină cu interes. Apoi a ieșit din bucătărie și s-a dus direct în dormitorul meu.

M-am înfiorat, sperând că nu lăsasem nimic la îndemână. Apoi mi-am amintit de haine.

– Fir-ar! Am acolo niște haine pe care le-am împăturit mai devreme. O să sară pe pat și o să facă dezordine.

– Amândoi suntem murdari de pui pe mâini, așa că las-o baltă! a zis Josh. Le împăturesc eu mai târziu.

Chiar când m-am mai liniștit la gândul că Scottie cotrobăia prin camera mea, tânărul a revenit în bucătărie. Apoi ceva a zburat direct în tigaia mea cu ulei. Eu și Josh am sărit imediat în spate.

„Ce naiba?“

Am clipit rapid, bucuroasă că nu sărise ulei fierbinte pe mine. Scottie aruncase ceva în tigaie înainte să fugă.

Josh a luat cleștele și a scos chestia din uleiul fierbinte înainte să se dezintegreze.

– Ce dracu-i asta? a strigat.

Am încremenit îngrozită.

Josh a îndreptat-o spre mine.

– Pare o bucată de pui din cauciuc.

Am clătinat din cap.

– Nu-i o bucată de pui.

– Atunci, ce naiba e?

„Vreau să mor.“

– Este una din inserțiile mele de silicon pentru sâni. Probabil mi-a umblat prin lucruri și a crezut că trebuie adăugată la puiul nostru.

Inserția era de culoarea pielii și arăta exact ca un piept de pui.

Expresia lui Josh s-a schimbat din șoc în amuzament. Umerii îi tremurau în timp ce așeza inserția pe

un șervețel de hârtie. S-a sprijinit de blat.

– Chiar arată ca puiul. Se ținea de stomac în timp ce abia scotea cuvintele din cauza râsului. Încerca doar să ajute.

Râsul s-a întins ca focul, pentru că și eu am izbucnit în râs. Amândoi practic plângeam.

Mi-am șters ochii.

– Va trebui să iau o încuietoare pentru ușa aia.

Scottie a revenit în grabă în bucătărie.

– Scottie, nu mai intri în camera mea! i-am zis.

– Da. Asta o să funcționeze, a declarat sarcastic Josh. Poți să intri în ce cameră vrei, amice. Spune-i să-și calmeze țâțele de pui!

I-am dat un cot.

– Foarte amuzant.

– Ai dreptate. Umorul meu este cam... plat.

Am luat o cârpă de vase și l-am lovit cu ea.

– Țâțe de Pui! a pufnit aruncând cârpa peste umăr. Este mai bine decât Subrat cu Lămâie!

*

Incidentul cu țâța de silicon a părut să fie un punct de cotitură în situația noastră disfuncțională, pentru că, prin cine știe ce miracol, mai târziu în acea seară, noi trei am reușit să ne așezăm la o cină destul de drăguță și normală. Fără certuri. Fără crize din partea lui Scottie. „Și fără crize din partea lui Josh și a lui Carly."

Chiar dacă îmi era rău de la gluten, mi-a fost prea lene să pregătesc o masă diferită, așa că am răbdat pentru o noapte și am mâncat același pui ca toată lumea. Pregătisem suficient cât să mâncăm toți trei și să îi ajungă lui Scottie câteva zile. Făcusem și o salată și cartofi dulci la cuptor pentru mine și Josh.

Am vorbit cu gura plină.

– Puiul ăsta-i destul de bun. Nu-i de mirare că-i place.

– Serios? Eu nu simt decât gust de silicon. Josh mi-a făcut cu ochiul în timp ce mesteca. Probabil am luat unul stricat.

Am gesticulat cu furculița.

– Nu sunt sigură că voi putea să uit asta vreodată.

El a chicotit.

– Știi cui i-ar fi plăcut chestia asta?

M-am oprit din mestecat și am șoptit:

– Lui Brad.

Josh a părut că, pentru un moment, se pierde în gânduri.

– Ar fi găsit o cale să o insereze într-unul dintre scenariile lui, știi? El mereu căuta materiale. De fiecare dată când se întâmpla ceva nebunesc când eram împreună, mă suna mai târziu și-mi spunea: „Ghici ce a ajuns în serial?“

– Te-ai uitat la serial?

– Nu tot timpul. Dar am văzut vreo jumătate dintre episoade, a zis.

– L-ai văzut pe ăla în care Maddie îi trimite din greșeală un mesaj vulgar doctorului ei?

– Da. Mi-l amintesc.

Am arătat spre mine.

– Eu eram.

– Oh, fir-ar!

A chicotit.

– Da. Lui Brad i s-a părut amuzant, chiar dacă eu m-am simțit umilită.

Josh a oftat.

– Păi, incidentul cu puiul de silicon i s-ar fi părut la fel de amuzant.

Pieptul mi s-a încordat.

– Da. Ar fi murit de râs. Mi-am dat seama ce spusesem. Uf!

„Ar fi murit de râs.“

Am stat în tăcere, privindu-l pe Scottie cum își devora ultima bucată de pui.

– Îmi e tot mai clar că ar fi fost o adevărată provocare să fac asta singură. M-am șters la gură și mi-am înghițit mândria. Mă bucur că ești aici!

Josh a ezitat, dar a încuviințat din cap, părând un pic surprins de ramura de măslin întinsă de mine. Și-a mototolit șervețelul și l-a aruncat deoparte.

– Ca să fiu sincer, nu știu cum reușea Wayne.

– Bănuiesc că iubirea îți dă forță. Scottie era tot ce-i rămăsese.

– Și acum Scottie nu mai are pe nimeni. Josh a clătinat lent din cap. Viața este așa nedreaptă. În ultimii doi ani, m-am luptat mult cu furia. Am sperat că va deveni mai ușor, dar nu este.

– Am crezut că sunt singura.

Vocea lui Josh abia se auzea.

– Aș fi dat orice să fi fost eu, nu el.

M-am luptat cu lacrimile.

– Păi, asta-i o mărturie a prieteniei voastre.

Scottie ne-a întrerupt momentul sumbru când a sărit de la locul lui. L-am dus la chiuvetă și l-am ajutat să se spele pe mâini înainte să dispară în dormitor.

– Chiar te-a iubit, să știi.

Mă apucasem să strâng, dar cuvintele lui Josh m-au oprit. M-am întors cu fața spre el.

– Da. Știu. Dar mulțumesc că ai zis asta!

Josh s-a lăsat pe spate în scaunul lui.

– N-am vrut să cred că l-ai pus cu botul pe labe. L-am testat mult la început – i-am aruncat tentații în față când venea în vizită. Dar nimic n-a contat. Până la urmă, am văzut cât de implicat era. Și l-am invidiat că a găsit genul ăla de legătură.

– Cred că ăsta a fost cel mai matur lucru pe care l-ai zis vreodată, Mathers.

– Nu-ți face speranțe, Dovlecel! Nu-i un trend. Doar m-ai prins în momentul tău siropos pentru o clipă.

Am rânjit.

– Păi, nu poți găsi ceva asemănător cu ce am avut eu și Brad dacă nu te deschizi.

– Da. A oftat. N-am fost niciodată deschis. Prea ocupat să mă distrez, bănuiesc.

S-a ridicat și s-a apucat să strângă restul mesei. În timp ce puneam vasele în mașina de spălat vase, am fost din nou surprinsă de el.

– Ai ieșit cu cineva de când... știi tu?

– Nu. Am clătinat din cap. Știu că au trecut doi ani, dar nu m-am simțit pregătită.

A șters blatul.

– Cred că el ar vrea să mergi mai departe.

– Știu că ar vrea. Dar trebuie să simt că-i corect și încă n-am simțit. Poate după ce trec de pauza asta... sabatică de aici.

A încuviințat din cap.

– Apropo de asta, probabil ar trebui să începem procesul de a-l pune pe Scottie pe lista de așteptare pentru un azil. Nu cred că vreunul din noi vrea să fie în Woodsboro mai mult decât trebuie. Terapeuta, Lauren, mi-a dat numărul ei și mi-a zis că ne ajută cu stabilirea unei întâlniri la agenția pentru care lucrează, dacă vrem.

– Interesant că ți-a dat numărul ei și nu numărul agenției.

A rânjit.

– Da. Nici mie nu mi-a scăpat asta.

Nu știu dacă era discuția despre Brad sau faptul că mă simțeam ciudat de vinovată că mă simțisem bine cu Josh în seara asta, dar brusc am avut nevoie de niște spațiu.

– De ce nu faci ce trebuie să faci în seara asta? i-am zis. Mă ocup eu de curățenie.

– Ar trebui să te ajut cu vasele, a insistat.

– Nu mai sunt multe. Ai avut o zi lungă la muncă și apoi m-ai ajutat să gătesc.

A ridicat dintr-o sprânceană.

– Ești sigură?

– Da.

A lăsat cârpa de vase pe blat.

– Mi-ar plăcea să fac un duș, ca să nu trebuiască să fac de dimineață.

– Du-te!

Josh s-a spălat pe mâini înainte de a se duce la valiza lui din colțul camerei de zi. A scos niște haine și le-a luat cu el în baie.

Când am rămas singură în bucătărie, am fost copleșită de un val de emoții. În seara asta, aruncasem o ocheadă la partea mai blândă a lui Josh. Ieșise la lumină în discuția despre Brad. Interesant, dar nu surprinzător. Brad mereu scotea ce era mai bun din oameni; cu siguranță făcea asta cu mine. Mă făcuse să mă simt prețuită, după toți ceilalți masculi care veniseră și plecaseră din viața mea și mă dezamăgiseră. În seara asta, chiar îmi era dor de el.

Câteva minute mai târziu, puneam detergent în mașina de spălat vase, când l-am auzit pe Josh urlând din baie.

– Nu! Lasă-mi penisul!

Am închis ușa de la mașina de spălat vase și m-am grăbit să văd ce se petrecea. Ușa de la baie era deschisă. Prin sticla aburită a dușului, am văzut siluetele a două corpuri goale. Hainele lui Scottie erau pe podea lângă ale lui Josh.

– De ce a intrat? am strigat, înăbușindu-mi râsul.

– Al naibii să fiu dacă știu! Nu erai tu cu ochii pe el?

– Era liniștit în camera lui. Credeam că lucrurile sunt sub control cât terminam cu vasele.

– Acum o secundă am închis ochii, mă frecam cu șampon pe păr. Și, în următoarea secundă, ușa s-a deschis și el stătea în fața mea, trăgându-mă de mădular.

Am râs și mai tare, nemaifiind în stare să mă ascund.

– Când termini cu râsul, ai putea să-l scoți de aici și să-l usuci? Sunt gol, așa că nu pot să ies chiar acum. A deschis ușa suficient ca Scottie să iasă. Haide, Scottie!

– Hai, Scottie! Lasă-l pe unchiul Josh, am zis, încercând să nu mă holbez la corpul lui Josh prin sticlă. Îți facem baie după.

Reușind în sfârșit să îl scot, l-am uscat și l-am dus înapoi în dormitorul lui, ca să se îmbrace. „Poate preferă dușurile?“

Când Josh a revenit, în sfârșit, în camera de zi, purta un tricou negru și pantaloni de trening gri ce se îngustau în jos pe picior. Mirosea uimitor, a săpun și colonie. Am încercat să nu admir cât era de atrăgător, felul în care tricoul îi îmbrățișa pieptul, felul în care părul umed îi cădea peste frunte. Picioarele mari. Umflătura tensionată în pantalonii ăia strâmți. Mi se întâmplase de mai multe ori decât voiam să recunosc să observ astfel de lucruri și mă uram pentru asta. Am pus-o pe seama faptului că acum eram o persoană singură, veștejită, care nu mai făcuse sex de doi ani și nu își putea controla reacția corpului.

Mi-am dres vocea.

– Îmi pare rău pentru toată tărășenia!

Josh și-a trecut o mână prin păr.

– Bănuiesc că n-aveai cum să anticipezi așa ceva.

– Cum se descurca Wayne cu dușul? Nici măcar nu m-am gândit la toate necazurile în care ar putea intra Scottie când este nesupravegheat.

Josh a îngenuncheat să caute prin valiză.

– Probabil că Wayne făcea un duș foarte rapid.

– Da. Sau… stai! Am pocnit din degete. Mi-a venit o idee.

A ridicat privirea.

– Ce?

– Poate făcea duș cu Scottie, ca să nu își facă griji cu asta. De asta Scottie a sărit în duș cu tine. Credea că ar trebui să fie și el.

Josh a trecut cu dinții peste buza inferioară.

– De fapt, are sens.

– Știu. Avem așa multe de învățat, nu?

– Da. A oftat când s-a ridicat și și-a masat partea inferioară a spatelui. Fiecare zi pe rând.

– Ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

– Eh, canapeaua aia nu-i cea mai confortabilă. Mi-a cam distrus spinarea.

– Ce ar fi să schimbăm? i-am sugerat. Dormi tu în pat în noaptea asta.

– Nu. Nu vreau să ai aceeași problemă. Nimeni n-ar trebui să doarmă pe canapeaua asta. Mâine mă duc la magazin și o să iau o saltea gonflabilă. N-avem loc de prea multe pe aici.

– O să fie o pacoste să trebuiască să o umfli în fiecare noapte, nu-i așa?

– Asta-i ultima mea grijă zilele astea, Dovlecel.

Am chicotit.

– Bănuiesc.

S-a uitat la DVD-ul pe care îl țineam.

– Ce-i ăla?

– Am găsit o cutie de DVD-uri în camera lui Wayne. Majoritatea n-au etichete. Ai idee ce sunt?

– Nu. A arătat spre televizor. Dar uite acolo un DVD-player. Bagă-l în el!

Am băgat DVD-ul în aparat și i-am dat drumul înainte de a mă așeza pe canapea lângă Josh. După niște interferențe inițiale pe ecran, a apărut o filmare de amatori cu băieții când erau mai mici. Probabil că Brad avea în jur de opt ani și Scottie abia începuse să meargă. Mama lor, Yvonne, stătea pe jos, jucându-se cu ei. Era așa frumoasă, cu părul blond scurt

și ochii mari. Îmi amintea de o versiune mai tânără a lui Carol Brady din Familia Brady. În fundal se auzea Wayne, complimentând-o. La un moment dat, Yvonne s-a înroșit. Nu mai văzusem vreo filmare cu ea – nici nu-mi dădusem seama de cât de mult semănau Brad și Scottie cu ea.

– Casa asta arată la fel ca atunci, nu-i așa? am zis.

– Da, fără glumă.

Eu și Josh am continuat să ne uităm la acest moment înduioșător de familie. Părea că Scottie făcea mai mult contact vizual când era bebeluș. M-am întrebat cum a apărut autismul lui și dacă se născuse așa sau ceva se schimbase în el într-o zi.

Camera s-a întors spre Yvonne din nou. Chipul i se îmbujora de fiecare dată când Wayne se concentra asupra ei. Nu părea să îi placă să fie în centrul atenției.

– Mi-o amintesc foarte bine pe Yvonne, a zis Josh fascinat. A fost ca o mamă pentru mine.

Mi-am întors privirea de la ecran pentru un moment.

– Mamele voastre au fost prietene?

El s-a transformat în stană de piatră.

– N-am avut mamă.

Mi-a picat stomacul.

– Mama ta a murit?

– Nu. Dar chiar nu vreau să vorbesc despre asta. S-a întors spre mine cu o privire de avertisment. Bine?

– Bine, am șoptit.

Josh s-a ridicat și a dispărut în bucătărie. Eu am rămas acolo uimită, continuând să mă uit la film. Se părea că bărbatul pe care cândva îl considerasem fără inimă avea o grămadă de sentimente reprimate. Probabil erau multe lucruri pe care nu le știam despre Josh.

CAPITOLUL 6

JOSH

– Cât crezi că va dura până va fi primit într-un azil? m-a întrebat fratele meu Michael în timp ce îmi dădea o bere.

– Păi, cu siguranță nu-l las în orice loc de doi lei. Trebuie să fie un loc ca lumea. Așa că, sincer, nu știu.

Michael era căsătorit cu prietena lui din liceu, Vanessa, și locuiau la trei kilometri de Wayne. Celălalt frate al meu era singur și locuia și el în oraș.

Trecusem pe la Michael să iau lucrurile de care aveam nevoie să repar câteva lucruri la cabană.

A deschis o sticlă de Blue Moon.

– O să locuiești în căsuța aia pe termen nedefinit? De ce nu dormi aici? Avem o cameră liberă.

– Carly nu s-ar descurca dacă s-ar întâmpla ceva în miezul nopții. El este prea masiv.

– Mătușa lui cum s-a descurcat?

– Se pare că Lorraine a apelat la vecinul Abe când i-au scăpat lucrurile de sub control. Dar nu-i corect față de el.

Michael a luat un covrigel.

– Niciodată nu ți-a plăcut de Carly asta, corect?

Acum, mi se părea o prostie să mă gândesc că avusesem cândva sentimente negative față de Carly. Mare parte dintre ele se bazaseră pe impresia mea despre sentimentele ei față de mine. Acum, că știam că văzuse acel mesaj idiot pe care i-l trimisesem lui Brad – un mesaj de care nici nu îmi mai aminteam până când nu îl menționase ea –, nu puteam să o învinovățesc că îmi purta pică. Avea tot

dreptul să mă creadă un nemernic. Dar, în ultima vreme, începea să îmi placă de ea.

– Am crezut că nu o plac la început, când Brad abia începuse să iasă cu ea. Dar, după săptămâna asta în care am locuit cu ea, mi-am dat seama că n-am cunoscut-o niciodată. Pe vremea aia, credeam că Brad se grăbea – știi tu, că se logodea cu prima blondă atrăgătoare de care s-a îndrăgostit în California.

– Blondă atrăgătoare, huh? A râs din spatele sticlei lui. Acum, ce părere ai despre ea?

– Este în regulă. Am luat o gură mare de bere. Încă nu o cunosc destul de bine. Dar trebuie să respecți pe oricine-i dispus să aibă grijă de un adult pe care abia îl cunoaște.

A rânjit.

– Și o consideri atrăgătoare…

Am mijit ochii.

– Ce contează?

– Nu știu. Poate voi doi ar trebui… știi tu… să încercați să profitați dacă tot sunteți blocați în aceeași casă?

Sugestia lui m-a iritat.

– Ce naiba insinuezi?

Michael a ridicat din umeri.

„Fratele meu e nebun."

– Dacă insinuezi ce cred eu, ești dus cu capul. Nu m-aș da niciodată la iubita lui Brad. L-am lovit ușor în brat. Ești nebun?

– De când ai tu moravuri, frățioare?

Întrebarea lui m-a jignit. Sigur, nu prea mă pricepusem la relații și îmi înșelasem destule iubite în liceu. Poate că și furasem iubita unuia sau a vreo doi prieteni pe vremuri. Dar Brad? Brad era diferit. Brad era parte din familie.

Am trântit sticla.

– Există niște limite peste care nu treci. Una dintre ele este să nu te încurci cu logodnica celui mai bun

prieten al tău.

Michael mi-a examinat fața.

– Știu ce gândești, Josh. Dar n-ar fi aceeași situație cu ce au făcut unchiul Stone cu mama.

Un sentiment vechi, cunoscut de furie s-a agitat în mine. Așa cum se întâmpla mereu când era menționată trădarea mamei noastre, m-am retras din conversație ca să nu trebuiască să am de-a face cu asta.

Scaunul mi-a alunecat pe podea când m-am ridicat.

– Mulțumesc pentru bere! Ar fi bine să plec.

În drum spre casă, i-am trimis un mesaj lui Carly.

Josh: *Ai nevoie de ceva, dacă tot am ieșit?*

Punctele s-au mișcat o vreme înainte să îmi răspundă.

Carly: *Am nevoie să nu mă omori când te întorci.*

„Ce naiba?“

Josh: *N-aveam de gând. Am vreun motiv pentru care să vreau?*

Carly: *Posibil.*

Josh: *Spune-mi care!*

Carly: *Este mai bine să vezi decât să-ți explic într-un mesaj.*

Josh: *Grozav. Ajung acasă în câteva minute.*

Situația la cabană mi se părea nebunească oricum, dar, aparent, habar nu aveam cât de mult se putea înrăutăți. Mi-am făcut griji că mesajul ei avea legătură cu Scottie, dar nu. Când am intrat pe ușa casei lui Wayne, el stătea ca de obicei pe canapea, balansându-se înainte și înapoi pe muzica lui.

Apoi un câine uriaș cu limba atârnând a venit în goană spre mine.

– De ce avem un goldendoodle în casă? am întrebat în timp ce animalul se ridica pe picioarele din spate ca să mă întâmpine.

– Oh, asta-i rasa? Nu-mi venea numele.

– Carly, răspunde-mi la întrebare! De ce avem un câine aici?

Ea a rânjit jenată.

– Sincer... nu știu.

– Bine. Va trebui să te străduiești un pic mai mult cu explicațiile.

– Am ieșit să verific căsuța poștală și el stătea acolo, uitându-se la mine. Părea pierdut și nu are zgardă. Apoi m-a urmat în casă și i-am dat niște ton.

– Ton?

– Este singura chestie disponibilă care era sigură pentru câini, judecând după informațiile găsite pe internet. S-a așezat la masa din bucătărie și câinele cu blană maronie și-a pus picioarele din față în poala ei. L-a scărpinat după urechi. Trebuie să sun la poliție sau ceva.

– Sau ceva? Nu ai sunat deja?

– Nu încă.

Și-a îngropat nasul în blana lui.

– De când este aici?

– Cam de o oră.

Inspirând lent ca să mă calmez, am încercat să discut rațional cu ea.

– Bine, ultimul lucru de care avem nevoie în casa asta blestemată este un câine, Carly. Nu-i nevoie să-ți spun eu asta. Abia avem loc noi trei. Trebuie să sunăm la poliție acum.

Ea a zâmbit vinovată.

– Mă ocup.

A trecut în bucătărie, cu câinele după ea, și eu am urmat-o.

Am scos un scaun și m-am așezat.

– Nu pari să te grăbești.

A mângâiat blana câinelui.

– Este așa drăgălaș și pufos.

– Și furat... am adăugat.

Carly a fluturat din gene.

– Nu te supăra!

„Fir-ar să fie!“

Nu știu ce m-a apucat în acel moment, dar prin minte mi-a trecut o imagine în care făceam sex cu ea. „De unde naiba a venit asta?“

Carly a crezut că sunt supărat pe ea. Și, de fapt, eu voiam să o urc pe blat și să i-o trag. Această conștientizare m-a tulburat foarte mult. Preferam să fiu supărat pe ea. Mă depășea de ce trecusem de la enervare la flagrant de excitat într-o milisecundă. Probabil mă prindea din urmă tot stresul de a fi aici.

Sigur, Carly era atrăgătoare. Asta nu puteam nega. Dar să îmi vină în minte așa o imagine deocheată – și să îmi și placă? Doar pentru că a fluturat din gene la mine? Bilet direct spre iad.

Câinele mi-a sărit în poală și s-a apucat să mă lingă.

– Doamne... am bombănit, strâmbându-mă și strângând din buze, încercând să nu-l las să mă lingă cum părea dornic să o facă. Miroase de parcă i-a făcut sex oral unui ton.

Carly a izbucnit în râs.

– Te place.

Scottie a venit din spatele meu și m-a luat de o șuviță mare de păr în timp ce Respirație de Pește continua să mă lingă pe față.

– Ești foarte popular pe aici, Josh, m-a tachinat.

– Toată lumea din casa asta mă place – mai puțin tu, Dovlecel.

Ea a râs.

– O să te plac dacă nu te plângi de câine tot restul nopții.

– Restul nopții? Trebuie să dispară până atunci!

Ea a râs mai tare în timp ce câinele continua să îmi atace fața cu limba lui de ton.

Mi-am dat ochii peste cap și mi-am înfipt unghiile în blana câinelui.

– Ar fi trebuit să rămân la fratele meu.

În acea seară, cum era de așteptat, câinele era în continuare cu noi, stând la picioarele mele de parcă eram stăpânul lui de douăzeci de ani. Aduna resturile cinei pregătite de Carly. Măcar sunase la poliție – m-am asigurat de asta –, dar nu primiseră nici un anunț despre vreun câine dispărut. Dacă stăteai să te gândești, nu avusesem nici o dovadă că la capătul celălalt al firului chiar se aflase cineva. Trebuia să am încredere în ea cu asta.

Scottie își mâncase puiul mai devreme și era deja în pat. Eu și Carly am optat să luăm cina mai târziu, după ce el s-a dus la culcare. Măcar așa puteam mânca în pace, fără să trebuiască să ne facem griji legate de ce ar face el.

Tocmai terminaserăm ultimele paste fără gluten făcute de Carly. Trebuie să recunosc, știa să gătească, chiar dacă pretindea că nu avea așa multă experiență.

M-am șters la gură.

– Au fost foarte bune – chiar și fără gluten.

– Orice-i mai bun decât pieptul din silicon prăjit, corect? a zis.

– Adevărat. Am chicotit. Înainte să vin aici, nu-mi amintesc când mi-a făcut ultima oară cineva de mâncare. Deci partea asta a fost drăguță.

– Este singura parte drăguță?

– Nu este așa groaznic cum credeam că va fi, am recunoscut.

– Oh, Josh. Tu mereu știi cum să farmeci o fată.

A fluturat din gene ca un personaj din desene animate.

Am ridicat din umeri.

– Ce pot să zic? Sunt un tip fermecător.

După ce m-am ridicat să îmi pun farfuria în mașina de spălat vase, am deschis unul dintre sertare ca să scot o cârpă de vase pentru tigăi, dar am descoperit zeci de mici carnete. Pe toate scria același lucru în partea de sus: „Mulțumirile călugărilor cistercieni de la Sfântul Francisc".

Am ridicat unul.

– Ce naiba sunt toate astea?

– Și eu le-am văzut. Bănuiesc că Wayne le-a făcut multe donații de-a lungul anilor.

– Doamne! Am râs. Fără nici o aluzie.

– Am putea să scriem ceva în fiecare minut al zilei și nici nu s-ar observa că le consumăm. M-am gândit să scap de ele, ca să facem loc în sertar, dar nu vreau să le arunc așa. Este evident că Wayne le-a meritat. Așa că ar trebui să le folosim.

– Bănuiesc că da, am zis, aruncând carnetul la loc în sertar.

A oftat când s-a ridicat și și-a dus farfuria la chiuvetă.

– Cum a mers vizita de mai devreme la fratele tău? Nu te-am întrebat deloc.

– Bine. A fost bine că ne-am văzut. Trecuse ceva timp.

– Are copii, corect?

– El și soția lui au o fată și un băiat. Maya are 11 ani, iar Max – nouă. Erau la școală, așa că nu i-am văzut de când m-am întors.

– Ai spus că mai ai un frate?

– Da. Este singur și locuiește și el în oraș, nu departe de tata.

– Tatăl tău locuiește și el singur?

– Da.

Mi s-a părut că era curioasă să îi povestesc mai multe despre familia mea – mai precis, ce se întâmplase cu mama mea. Dar nu aveam starea să fac asta. Așa că am schimbat subiectul, îndreptând discuția spre ea.

– Și ai tăi? De unde sunt?

– O am doar pe mama. Locuiește în Oregon cu tatăl meu vitreg.

– Fără frați?

– Fără.

– Pe unde prin Oregon?

– Bend. Acolo am crescut.

– Nu acolo era ultimul magazin Blockbuster?

– Ba da, a zis râzând. Foarte bine.

– Și tatăl tău?

Carly a ezitat un moment.

– A plecat când aveam zece ani. S-a mutat în Arizona. S-a recăsătorit cu o văduvă și practic a devenit tată pentru copiii ei.

„Uau!“

Am înghițit în sec.

– Îmi pare rău!

– Nu-i nimic. M-am obișnuit cu ideea absenței lui din viața mea. Nu toată lumea rămâne permanent în viața ta, știi? Bănuiesc că am învățat asta pe propria piele.

Am lăsat cuvintele ei să se așeze.

– Asta-i o lecție pe care și eu am învățat-o. Unele pierderi sunt însă mai grele ca altele. M-am sprijinit de blat, adunându-mi gândurile. Mi s-a părut corect să mă deschid și eu un pic. Noaptea trecută... am întrerupt conversația noastră când m-ai întrebat despre mama. Îmi pare rău! Nu voiam să discut despre asta pentru că-i încă greu pentru mine.

Ea a încuviințat din cap, dar a rămas tăcută.

– A plecat din casa noastră când eu aveam 11 ani – s-a mutat la vreo două ore distanță și n-am

prea văzut-o. Și tot nu ne vedem, nici după toți acești ani.

Gura lui Carly s-a curbat în jos. Părea că îi era milă de mine, ceea ce detestam. Îmi amintea cum mă simțisem copil fiind la evenimentele la care toți copiii erau cu mamele lor, mai puțin eu. Niciodată nu mi-am dorit ca oamenilor să le fie milă de mine, mai ales pentru că nu îmi dorisem să atrag atenția asupra faptului că mama mea alesese să nu fie prezentă. Ar fi fost diferit dacă ar fi murit. Dar, pentru mine, nu exista rușine mai mare decât ca părintele tău să hotărască în mod conștient că viața era mai bună fără tine.

– N-a vrut să fie mamă? a întrebat într-un final Carly.

Era mai complicat și mai încurcat de atât.

– Mama mea a avut o aventură cu fratele tatălui meu. Și astăzi tot cu el este. Tata a dat-o afară și ea nu s-a luptat să rămână în viața noastră. Vorbim ocazional, la nivel superficial, dar nu suntem apropiați. Este egoistă și niciodată n-a făcut vreun efort să îndrepte lucrurile. M-am oprit. Cred că păstrează distanța și pentru că știe cât de dureros este pentru tatăl meu să o vadă cu unchiul Stone. Dar a refuzat să-l părăsească. L-a ales pe el în locul nostru. Asta-i versiunea foarte scurtă a poveștii.

– Uau! Bine. A încuviințat din cap cu compasiune. Acum, totul are mai mult sens. Știu că ai zis că Yvonne a fost ca o a doua mamă pentru tine.

– Nu o a doua mamă, singura mea mamă. Am coborât privirea. Cât a fost în viață.

– Îmi pare rău! Brad nu mi-a spus niciodată despre situația familiei tale.

– Probabil s-a văzut nevoit să nu vorbească pentru că așa l-am învățat. Am ridicat privirea la ea. Dar, când mi-ai spus despre plecarea tatălui tău, am simțit că aveam ceva de spus.

– Între tatăl meu și mama ta... A clătinat din cap. Bănuiesc că am găsit al treilea lucru pe care îl avem în comun.

– Numeri?

– Păi, sunt atât de puține... Mi-a făcut cu ochiul. Nu-i așa greu să ții evidența.

– Care erau celelalte două? Am arcuit o sprânceană. Și nu-i preferința pentru dovleci.

Carly a numărat pe degete.

– Unul, ne este dor de Brad. Doi, înghețata de fistic.

– Ah, da, am mormăit. Primul nu se va schimba niciodată.

Părea a vrea să spună ceva, dar îmi ajunseseră discuțiile despre chestii triste pentru moment.

– Păi, cina a fost delicioasă. Mulțumesc din nou!

– Sosul ăla era preferatul lui Brad. Una dintre puținele chestii pe care le gătesc bine.

„Naiba s-o ia de tristețe!“ Un junghi de vinovăție m-a lovit. Brad ar fi trebuit să se bucure de masa asta delicioasă cu ea. Mi se părea greșit să simt orice fel de plăcere în asta. Momentul părea furat. Exact ca blestematul de câine care se holba la mine cu ochii lui mari. „Furat.“

Brusc, vinovăția a devenit insuportabilă. Era târziu, dar aveam nevoie de o gură de aer și să ies un pic din casa asta. Trebuia să iau mașina ei. Hotărâsem că nu era nevoie să închiriez și eu o mașină dacă tot ieșeam pe rând din casă.

Scoțând telefonul, m-am prefăcut că mă uit la cât era ora.

– Eu trebuie să ies un pic. Scottie a adormit deja și ar trebui să doarmă o vreme. Este în ordine dacă iau mașina ta?

– Sigur. Și-a înclinat capul. Unde te duci?

– Mă văd cu cineva cunoscut online, ca să bem ceva, am mințit. Mă întorc însă în vreo două ore.

– Așa târziu?

– Da.

Expresia i s-a schimbat.

– Ah. Bine… nici o grabă. Distracție plăcută!

Când m-am urcat în mașină și am plecat, habar nu aveam încotro mă îndreptam. Tot ce știam era că întoarcerea în Woodsboro mă făcea să simt chestii pe care nu voiam să le simt – chestii pe care nu le simțisem de ceva timp – legate de mama mea și de Brad. De-a lungul anilor, venisem acasă de Crăciun, dar acele veniri erau mereu niște șederi scurte acasă la Michael, după care mă întorceam direct la Chicago. Veneam și plecam. Acum, mă simțeam ca un impostor în vechea casă a lui Brad fără el acolo. Ca să nu mai spun că îmi era greu să mi se amintească zilnic faptul că trei din cei patru membri ai familiei Longo nu mai existau.

Având nevoie de ceva ca să înec totul pentru o vreme, am dat muzica la maximum și am condus fără vreo destinație clară în minte.

CAPITOLUL 7

CARLY

Era chiar remarcabil cât de bine învățaserăm eu și Josh să gestionăm lucrurile în doar vreo două săptămâni. Asta nu însemna că ne înțelegeam mereu; una dintre distracțiile noastre preferate părea să fie să ne ciorovăim. Dar aveam un program și ne găsiserăm un ritm. Eu aveam grijă de Scottie cum mă pricepeam mai bine, în vreme ce Josh lucra pe timpul zilei. Apoi el prelua, cât eu făceam mici drumuri

sau pregăteam cina. Nu mereu lucrurile decurgeau fără probleme, dar casa și Scottie erau întregi, așa că pentru mine era o victorie.

Câinele pe care îl numisem cu afecțiune Bubba era și el cu noi în continuare. Nu știam încă de unde venea și, spre disperarea lui Josh, se părea că acesta avea să mai locuiască o vreme cu noi.

Josh continua să doarmă în fiecare noapte pe salteaua gonflabilă pe care și-o cumpărase. În ciuda numeroaselor mele oferte de a dormi în pat pe rând, refuza.

Într-o după-amiază, am hotărât să profit de faptul că Lauren, terapeuta lui Scottie, era prezentă și mi-am făcut o programare să îmi vopsesc rădăcinile. Deși aveam un păr natural blond-închis, în L.A. avusesem mereu șuvițe de un blond mai deschis.

Nadine's Nest era diferit de salonul sofisticat unde mergeam acasă. Erau doar două scaune în tot salonul și, în loc de poze cu modele de tunsori pe pereți, avea câteva postere cu simboluri ale anilor '70 precum Elvis și Cher. Proprietara salonului, Nadine, îl conducea împreună cu fiica ei Bianca. În vreme ce Bianca îmi făcea șuvițele, i-am spus toată povestea despre cum am ajuns în Woodsboro.

– Deci n-ai așa mult timp astăzi, a zis ea în timp ce îmi colora șuvițe.

– I-am zis lui Josh că mă întorc până la ora patru.

A făcut o pauză.

– Josh este tipul care te ajută să ai grijă de fratele logodnicului tău?

– Da.

– Care-i numele lui de familie?

– Mathers.

– Oh... A rânjit. Ce lume mică! Îl știu pe Josh Mathers.

„Normal că-l știi."

– De ce ai făcut fața aia?

– În liceu ieșea cu sora mea. A împăturit o bucată de folie de aluminiu. Au terminat în același an. Am o poreclă pentru el.

– Care?

– Sculă.

„Da.“ Mi-am dat ochii peste cap.

– Nu-i prea original.

– Păi, o avea mare și este un mare mârlan. Așa că i se potrivește.

Mi s-a înfierbântat pielea.

– Bine. N-aveam nevoie să știu asta.

– De fapt, a înșelat-o pe Nicole. Dar asta a fost cu mult timp în urmă. Sunt sigură că între timp s-a schimbat.

„Nu-s așa sigură.“

– Deci probabil că l-ai cunoscut și pe logodnicul meu, Brad Longo?

– Ah, da. Era un tip dulce. Mi-a părut așa rău că a murit. Nu m-am prins atunci când ai zis despre fratele cu autism, dar acum totul are sens. Tu ai fost logodnica lui Brad. Uau! S-a oprit din lucru pentru un moment, ca să se uite la mine. Îmi pare tare rău pentru pierderea ta, din nou!

Uram când oamenii ziceau asta. Mereu mă făceau să îmi amintesc de săptămâna în care murise Brad și de starea îngrozitoare de negare în care fusesem, una din care probabil nici acum nu ieșisem.

– Mulțumesc!

Mi-a examinat fața în oglindă.

– Cum ești?

Mi-am simțit pieptul greu.

– În majoritatea zilelor, trăiesc în negare și încerc să mă țin ocupată cu munca sau cu diverse responsabilități. Sigur, cât sunt aici, nu intră în calcul munca propriu-zisă. Îmi iau liber de la asta.

– Cu ce te ocupi?

– Sunt make-up artist.

Fața i s-a luminat.

– Serios?

– Da. În L.A. lucrez pe cont propriu. În principal în proiecte de televiziune și filme.

– Asta o să pară aiurea, dar am vreo șansă să te conving să faci sâmbăta machiaje pentru nunți, cât ești aici? Știu că nu-i la fel de palpitant ca la televiziune, dar chiar mi-ar prinde bine ajutorul. Îmi este tare greu să găsesc pe cineva de încredere și care să știe ce are de făcut.

– Nu sunt sigură. Depinde dacă îmi merită timpul.

– Ar fi cinci sute de dolari pentru câteva ore de muncă dimineața. Majoritatea nunților sunt după-amiaza, deci sigur ai termina până la ora unu sau două.

Ar fi drăguț să am niște bani în plus pentru cheltuieli.

– Lasă-mă să vorbesc cu Josh și să văd dacă-i dispus să aibă grijă de Scottie în diminețile de sâmbătă. Și revin către tine.

A zâmbit.

– Tare!

După programare, mai aveam o oră liberă înainte să îl anunț pe Josh că mă întorceam.

Carly: *Am vreun motiv să mă grăbesc înapoi? Mă gândesc să-mi fac și manichiura, dacă au loc pentru mine.*

Josh: *Nici unul. Nu te grăbi!*

Carly: *Lauren mai este acolo?*

Josh: *Da.*

Probabil se folosea de absența mea ca să își înfigă dinții în Josh fără ochii mei curioși.

Carly: *Bun. Și, când ajung acasă, trebuie să stăm de vorbă. Am niște nuduri.*

Josh: *Foarte interesant. Credeam că ești un pic cam pudică pentru asta.*

Carly: *Huh?*

Josh: *Folosești autocorectul cumva*?

M-am uitat la mesaj să văd ce am scris. „Ah!“

Carly: *Nu nuduri. Nedumeriri! Foloseam dictarea ca să scriu mesajul.*

Josh: *Fir-ar să fie! Nuduri suna captivant.*

Când m-am întors acasă după programare, pe canapea avea loc o scenă interesantă. Nu doar că Scottie stătea în poala lui Josh în timpul apelului pe Zoom, dar câinele călărea piciorul lui Josh.

În timp ce mi-am acoperit gura râzând, Josh mi-a arătat degetul mijlociu.

Când m-am dus în bucătărie, am găsit pe blat o pagină dintr-unul dintre carnetele lui Wayne. Josh scrisese ceva pe ea și folosise o lămâie ca prespapier.

Mulțumirile călugărilor cistercieni de la Sfântul Francisc

A fost cât pe ce să folosesc lămâia asta la ceaiul meu cu gheață. Dar apoi mi-am dat seama că era ultima și n-am vrut să puți mâine. Așa că poate iei lămâi când te duci la cumpărături data viitoare.

Mi-am dat ochii peste cap și am râs, dar am ales să nu admit că am văzut biletul până când Josh a ieșit din ședința lui virtuală de lucru.

După ce s-a deconectat de la apel – și a scăpat de pe canapea –, a intrat în bucătărie.

– Măi, ce mai priveliște! am zis.

El a oftat.

– Trebuie să-mi țin permanent închisă camera. Ar trebui probabil să trag și jaluzelele alea blestemate. Dacă s-ar uita cineva în casă, ar avea parte de un adevărat spectacol.

Am ridicat biletul lăsat de el.

– Apropo, mulțumesc pentru modul inutil în care mi-ai zis că avem nevoie de lămâi.

– Oricând. M-am gândit că ar trebui să începem să folosim carnetele alea.

Când a intrat câinele, m-am aplecat să îl mângâi.

– Bubba, te simțeai puțin cam prea bine, nu? Micuț în călduri.

Josh a arcuit o sprânceană.

– I-ai zis că-s ușuratic, nu-i așa?

Am râs.

– Da.

– Ai sunat din nou la poliție sau speri în secret să nu ne contacteze vreodată?

„A doua variantă."

– Ultima dată când am vorbit cu poliția, nu exista nici o pistă, dar o să sun din nou.

– Sigur că da. Josh a zâmbit. Apropo, părul tău arată bine.

A zâmbit și complimentul neașteptat m-a încălzit peste tot. Ce se întâmpla cu mine? Probabil eram al naibii de singură dacă reacționam așa la Josh. Nu făcuse nimic altceva decât să zâmbească și să îmi spună că îmi arăta bine părul, iar eu mă înmuiasem toată. Dar un zâmbet autentic și un compliment la adresa mea erau chestii rare la el.

– Mulțumesc, am zis într-un final, dregându-mi vocea. Astăzi am dat peste o veche prietenă de-a ta.

– Cine?

– Coafeza mea. O cheamă Bianca DiLoreto. Ai ieșit cu sora ei în liceu.

– Oh! S-a scărpinat în bărbie. Sora lui Nicole. Mult zis prietenă, dar, da, bine.

– Oricum, s-a oferit să mă plătească să fac machiaj de nuntă în dimineţile de sâmbătă. Cu asta aveau legătură nedumeririle mele.

– Nudurile tale.

Mi-a făcut cu ochiul.

– Corect. Am chicotit. Oricum, n-am vrut să accept fără să vorbesc cu tine, din moment ce tu ar trebui să stai cu Scottie cât sunt plecată.

N-a ezitat.

– Nu-i nici o problemă.

– Serios?

– Ai crezut că o să am o problemă cu asta? Ţi-ar prinde bine să ieşi. Şi de ce să nu câştigi nişte bani?

– Mulţumesc! Am încuviinţat din cap. Sunt de acord.

– Şi e bine şi pentru sănătatea ta mintală.

„Hmm…“ M-a surprins că un bărbat despre care iniţial îmi făcusem griji că avea să mă scoată din minţi era preocupat de sănătatea mea mintală. Probabil m-am holbat la faţa lui ridicol de perfectă în vreme ce mă gândeam la asta.

– Ce? m-a întrebat.

– Tot aştept să dai cu bâtul în baltă, am recunoscut.

– Despre ce naiba vorbeşti?

– Ai fost răbdător, destul de respectuos, exceptând momentele când te iei de mine, şi în general ai fost amabil. În ultima vreme nu prea am de ce să te urăsc.

– Cauţi motive să mă urăşti?

– Deloc. Procesul ăsta-i mult mai uşor dacă ne înţelegem.

– Poate că ai tras concluzii greşite despre mine de la început. Te-ai gândit vreodată la asta?

– Poate că… m-am gândit la anumite lucruri. Deşi adevărul este că locuim împreună de vreo două săptămâni şi ne înţelegem bine. Dar, în acelaşi timp, tot

nu simt că te cunosc. Probabil noi cât locuim în situația asta suntem diferiți de cine suntem în rest.

– Carly, nu e necesar să ne cunoaștem cât facem asta. Dar n-am nimic de ascuns. Poți să mă întrebi orice vrei.

„Să-l întreb orice vreau." Era o invitație pe care nu puteam să o refuz. Am inspirat adânc și am eliberat întrebarea care mă rodea de ani buni:

– Ce anume la fața mea te-a deranjat?

Josh a făcut ochii mari, apoi a coborât privirea.

– Ai atacat direct la jugulară, văd.

Sângele îmi pompa.

– Mă consideri urâtă? De aia ai zis-o?

– Nu, mi-a răspuns imediat. Sub nici o formă.

– Asta nu-i ceva ce oamenii spun de obicei – că-i deranjează fața cuiva.

– N-ar fi trebuit să o iei personal.

– Cum să nu iau personal așa ceva? Este fața mea! am strigat.

– N-a însemnat nimic, Carly, oricât de greu poate fi de crezut. Eram doar un cretin. Îmi plăcea să-i fac viața grea lui Brad cu multe chestii. Abia începuse să iasă cu tine și am făcut un comentariu cretin. Nu-i nimic mai mult de atât.

– Dar tot nu mi-ai răspuns la întrebare. A fost o insultă foarte specifică. Există un motiv pentru care ai zis-o. Doar că nu vrei să-l recunoști. Simțeam că obrajii îmi ardeau din cauza frustrării. Gata și cu discuția asta!

Când, în sfârșit, s-a uitat în ochii mei, urechile îi erau roșii.

– Vrei să te mint și să-ți spun că a fost pentru că te-am crezut urâtă doar ca să-ți dau un răspuns?

Mi-am pus mâinile în șolduri.

– Să știi că nu-mi pot schimba fața.

– Doamne, Carly! N-a fost deloc despre fața ta.

Am simțit fiori pe șira spinării când s-a apropiat.

– N-a fost despre fața mea? Atunci, de ce naiba mi-ai menționat fața? Acum, sunt confuză.

Josh a expirat prelung și a ridicat ochii în tavan.

– Când Brad mi-a arătat poza ta, mi-ai amintit de cineva de care nu voiam să-mi amintesc. Ăsta-i singurul motiv pentru care am zis ce am zis.

Am mijit ochii.

– De cine?

S-ar fi putut auzi un ac cum cade înainte să vorbească.

– În poza aia mi-ai amintit de mama mea.

Am clipit.

– De mama ta?

– Nici măcar nu semeni așa mult cu ea, dar aveai ceva în expresia din poza aia – fața ta. De aia am zis-o. Niciodată nu i-am explicat asta lui Brad. Sunt sigur că m-a considerat un dobitoc. Nu m-a întrebat niciodată de ce am zis-o.

Am rămas cu gura căscată.

– Păi, asta-i un pic… aiurea.

Și-a încrucișat brațele.

– Crezi?

Nu știam ce să zic. „Îi amintisem de mama lui?“ Cea care îl înșelase pe tatăl lui cu unchiul său. Cea care îl abandonase. Măcar acum acel comentariu avea un pic mai mult sens. Fără să știe că ceea ce zisese mă deranjase mult prea mult timp.

– Păi, mulțumesc pentru sinceritate!

– Nu puteam să te las să crezi că este ceva în neregulă cu fața ta, a zis. Ar fi fost chiar mai nasol decât sunt eu.

– Nu ești nasol pentru că ai o traumă legată de mama ta. Și nu trebuie să-mi mai spui ceva. Mi-ai răspuns la întrebare. Putem să renunțăm la subiect.

A expirat și a început să se plimbe.

– Nu-s prea multe de zis. Mama noastră a hotărât cu mult timp în urmă că viața ei era mai bună fără

soțul și copiii ei. Niciodată nu mi-e ușor când mă întorc în Woodsboro, dar mai ales acum, că Brad nu mai este. Locul ăsta și familia Longo au reprezentat mereu distragerea mea de la viața de acasă. Aici mereu m-am simțit dorit.

– Înțeleg că tatăl tău nu s-a descurcat prea bine cu situația asta?

S-a oprit din mers și s-a întors spre mine.

– A făcut tot ce a putut, dar mereu era deprimat. Acum, este mai bine. Dar pe vremuri eu și frații mei ne descurcam singuri mare parte din timp și aveam și grijă de el. De aia eram mereu pe aici. Era evadarea mea, modul meu de a face față lucrurilor – prefăcându-mă că făceam parte dintr-o altă familie. Apoi, după ce a murit Yvonne, a fost o pierdere cu totul diferită. Ca să fiu sincer, a fost mai rău decât plecarea mamei mele.

– Deci ai o amintire în fiecare colț al acestei case?

A privit în jur și a șoptit:

– Da.

Când privirile ni s-au întâlnit din nou, l-am întrebat:

– Încă îți amintesc de ea?

Josh a clătinat din cap.

– Nu. A fost o primă impresie ciudată bazată pe o poză. Nu arăți ca ea și nu ești deloc ca ea, crede-mă! Îți pasă mai mult de blestematul ăla de câine decât i-a păsat maică-mii de noi. Și te descurci grozav cu Scottie, chiar dacă jumătate din timp nu știi ce faci. Faci tot ce poți.

Am râs.

– Spui că merit un premiu la mișto pentru eforturile mele?

Josh m-a privit pieziș.

– Ce naiba-i un premiu la mișto?

– N-ai auzit niciodată despre așa ceva?

– Nu, dar pare interesant. A pocnit din degete. Stai, țâța de silicon pe care am prăjit-o era premiul

tău la mișto?

Am pufnit.

– Te credeam mai inteligent. Un premiu la mișto n-are legătură cu țâțele, Mathers.

– Scuze! Eu știu un singur fel de țâțe – foarte bine, aș adăuga.

– Este un termen pentru un premiu oferit celui care termină pe ultimul loc. Un premiu de consolare. Un premiu la mișto.

– Ah. Păi, atunci, da, clar meriți un premiu la mișto. Mi-a făcut cu ochiul. Dar nota 10 pentru efort.

– Vai, mulțumesc! Mi-am dat părul după ureche. Știu că și tu încerci. Am fi la egalitate pentru premiul la mișto aici.

Ne-am uitat unul la celălalt câteva momente.

– Este rândul meu să te întreb ceva, a zis.

– Oh! Mi-a crescut pulsul. Bine.

– Cum de te îngrozea fiecare vizită a lui Brad la mine în Chicago? A fost doar de la mesajul ăla sau mai era ceva?

– N-aveam deloc încredere în tine, i-am explicat. Mereu spunea că în copilărie intra în belele cu tine și-mi făceam griji că asta se extindea și la maturitate. Mi-a povestit despre toate femeile cu care ai ieșit, că niciodată nu te-ai gândit să te așezi la casa ta.

– Cât de rău mă crezi? a chicotit Josh. Recunosc că-mi place să petrec. Și-mi plac femeile. Dar niciodată n-am încercat să-l îndrum greșit când am înțeles cât de serioase îi erau intențiile. Până la urmă, i-am respectat sentimentele pentru tine.

– Acum, te cred. Dar atunci nu era ușor de văzut asta.

Josh s-a sprijinit de blat.

– Sincer? M-am cam săturat să trăiesc la limită, mai ales de când a murit Brad. Poate-i depresie, dar nimic nu-mi mai place. Nimic nu mă mai stimulează.

S-a uitat fix la mine. Mi-aș dori să găsesc ceva care să o facă.

Am simțit că mi se aprinde fața.

– Cum a fost întâlnirea de seara trecută?

– Oh! Josh și-a ferit privirea. N-a... mers bine.

– Păcat! Am oftat. Poate că nu-i neapărat vorba de faptul că nimic nu-ți mai place, ci mai mult de faptul că îmbătrânești, îți dorești lucruri diferite.

A ridicat din umeri.

– Nu știu ce vreau. Asta a fost mereu problema mea, dar mai ales acum, că totul în viață mi se pare trivial. A coborât privirea la unghiile mele și a rânjit. Ți-ai tăiat ghearele.

– Ai dreptate. Nu-l puteam șterge la fund cu ele.

Josh a izbucnit în râs.

– Chestii de care nu credeai că-ți vei face vreodată griji, huh?

– De fapt, apropo de chestii de care nu credeai că-ți vei face vreodată griji... vreau să-ți cer un favor.

– Ce?

– Ai lua în calcul să faci duș cu Scottie de acum înainte – planificat, desigur? Nu-mi iese să-i fac baie. Nu-i place să stea nemișcat și mă ud toată. Cred că ar merge mai bine dacă ar putea să stea în duș cu cineva. Clar preferă asta și bănuiesc că așa a fost obișnuit. Evident că nu se cuvine să fac eu duș cu el.

– Sunt sigur că vorbesc în numele lui când spun că eu cred că i-ar plăcea asta.

Josh a rânjit strengărește. Am simțit cum mă înroșesc.

– Da, păi, mie nu...

– Ai prefera să mă tragă de jucărie.

– Sincer, da.

Josh m-a săgetat cu privirea, apoi a oftat.

– Bine. Îl iau cu mine. Dar am nevoie de vreo zece minute acolo singur. Apoi, o să strig și tu îl aduci.

Bine?

– Da. Sigur.

Imaginația mea și-a făcut de cap legat de motivul pentru care Josh ar putea avea nevoie de acele zece minute la duș singur. Brad obișnuia mereu să se masturbeze la duș. Ținând cont de spațiul limitat și de lipsa de intimitate, am presupus că tot la duș se rezolva și Josh. La acest gând am simțit niște furnicături nedorite între picioare, amintindu-mi din nou că aveam nevoie să mă calmez. Din cine știe ce motiv, imaginea mi se părea atrăgătoare – el mi se părea atrăgător –, ceea ce era destul de deranjant. Era scârbos de nepotrivit să am gânduri sexuale despre cel mai bun prieten al lui Brad. Dar, în ultima vreme, deveneam tot mai conștientă de cât timp trecuse de când fusesem atinsă de un bărbat. Dacă Josh ar fi fost oricine altcineva, poate că aș fi profitat de situația în care ne treziserăm. Dar, cum asta nu se putea întâmpla vreodată, trebuia să controlez gândurile astea legate de sex.

După cina din acea seară, Josh m-a ajutat cu vasele înainte să stea cu Scottie cât eu am făcut duș.

– Baia este liberă, am anunțat când am ieșit, complet îmbrăcată, cu apa picurând din vârfurile părului pe cămașa mea.

– Ai idee de ce ascultă melodiile lui Elton John cântate invers? m-a întrebat Josh.

Am trecut cu mâna prin șuvițele ude.

– Are aplicația asta care înregistrează melodiile și le redă invers. Este incredibil câte lucruri știe să facă, chiar dacă nu vorbește cu noi. Am oftat. Dar clar îi place Elton John.

– Mi-a luat ceva să-mi dau seama că asculta Can You Feel the Love Tonight? Josh s-a ridicat. Oricum, mă duc să fac niște sport înainte să-l bag la duș, dacă nu te deranjează.

– Nu mi-am dat seama că avem sală de sport acasă, l-am tachinat.

– Fac ce pot în spațiul pe care îl avem. Trebuie să fac ceva. Acasă am abonament. Încep să mă simt dezgustător.

Asta era comic, ținând cont că era departe de a fi dezgustător. Omul era perfect fizic și corpul îi era solid ca o rocă. Dar bănuiesc că, atunci când ești obișnuit să faci sport și ești nevoit să te oprești, simți că nu îți găsești locul.

– De ce nu mergi la o sală de sport în Woodsboro? i-am sugerat.

– Cea mai apropiată este la treizeci de minute distanță, dar s-ar putea să o fac, văd eu în funcție de cât stăm aici. Momentan, improvizez.

Avea dreptate, nici unul din noi nu știa cât aveam să fim blocați în Woodsboro, așa că trebuia să ne stabilim o rutină aici. Mi-am propus să mă interesez săptămâna asta despre stadiul demersurilor noastre de a-l pune pe o listă de așteptare. Josh sunase de câteva ori, dar până acum nimeni nu îl căutase. Fusesem așa ocupați să ne acomodăm cu noua situație, încât nu avuseserăm șansa să fim proactivi în privința asta.

Scottie s-a retras în camera lui și eu mi-am făcut de lucru în bucătărie cât Josh s-a apucat de sport. A început cu abdomene, apoi a trecut la flotări. Cum bucătăria dădea în camera de zi, îi vedeam din prima linie rutina de exerciții. La fel și Bubba, care se așezase în colțul camerei de zi. Aș fi jurat că și câinele saliva. „Te înțeleg, Bubba."

Când Josh s-a apucat într-un final să ridice și să coboare masa, folosind-o ca greutate, chiar am fost fascinată. Forma mușchilor lui se schimba în funcție de mișcare. Ondulațiile abdomenului său erau și mai definite când era încordat. O linie subțire de păr cobora spre V-ul de la baza abdomenului. Și mai era și

transpirația ce sclipea pe pielea lui fără cusur... Corpul lui bronzat era ca o operă de artă în spatele unor frânghii de catifea ipotetice dincolo de care nu urma să am vreodată dreptul să trec. Și nu vom discuta despre icnetele subtile care îmi permiteau să îmi imaginez cu ușurință cum s-ar fi auzit dacă ar fi făcut sex.

Când a terminat, Josh a luat un prosop să își șteargă transpirația de pe corp. Limba mi-a vibrat în timp ce am rămas cu gura ușor deschisă. Mușchii dintre picioarele mele se treziseră și mai mult. Se poate să fi apreciat priveliștea un pic cam prea mult.

– Pot să te ajut?

Întrebarea lui m-a scos din transă, dar mi-a luat câteva secunde să îmi dau seama de ce mă întrebase asta. Mă surprinsese holbându-mă. Am simțit cum mi se pune un bolovan în stomac.

– Nu, i-am zis și am clătinat din cap, prefăcându-mă că îmi fac de lucru în bucătărie.

„Dobitoc!“

După aceea, am dispărut în dormitorul meu și n-am mai vorbit cu el tot restul serii.

CAPITOLUL 8

CARLY

Câteva zile mai târziu, încă nu trecusem peste acel moment jenant în care mă holbasem la el. Deși mi se părea teribil de jenant, am hotărât să-i spun Christinei în timpul discuției noastre telefonice desfășurate pe durata drumului spre casă de la prima mea slujbă oficială la salon.

Se agăța de orice prindea, încercând să mă facă să mă simt mai bine.

– Când a zis „Pot să te ajut?“ poate doar te întreba dacă ai nevoie de ceva?

Asta era ridicol.

– Aș vrea eu. Am clătinat din cap. Nu. Clar a fost modul lui de a mă mustra că mă holbam. Josh este un arogant nenorocit.

– Și ce dacă te tachina?

– Și ce dacă? Este jenant, asta este.

– Eu tot cred că s-ar putea să interpretezi greșit motivul pentru care a zis asta.

– Nu. Cred că dobitocul din el pe care îl crezusem în hibernare a ieșit la suprafață. E un îngâmfat. Știe că arată bine. M-am surprins holbându-mă și a decis să mă înfrunte. Chiar când începeam să îl consider drăguț.

– I-ai zis ceva?

– Nici unul din noi n-a mai menționat ceva despre asta. Eu m-am prefăcut că nu s-a întâmplat, m-am prefăcut că am trecut peste. În dimineața următoare, am vorbit despre nimicuri cu el. Și în ultimele zile lucrurile au mers ca de obicei.

– Păi, înseamnă că-i deja ceva lăsat în urmă.

– Poate pentru el. Nu și pentru mine. Eu încă mă simt ca o proastă că m-am holbat așa la el și chiar mai proastă că am lăsat garda jos suficient cât să fiu surprinsă.

– Ești și tu om. A făcut o pauză. Trebuie să ieși din casa aia. Ți-ai făcut vreo prietenă cu care să poți ieși?

– Păi, în dimineața asta, am machiat pentru o nuntă și am stat de vorbă cu una dintre domnișoarele de onoare – Lisa. Zice că ar trebui să ieșim să bem ceva sau la cină într-o seară. Și ea este nouă în oraș. Așa că e posibil să accept.

– Perfect. Și fă-o mai repede decât mai târziu, te rog! A oftat. Ca să știi, nu te învinovățesc că ai salivat la Josh. Pot doar să-mi imaginez ce priveliște a oferit transpirat tot.

– Nu mă ajuți.

– Omul arată de parcă știe cum să ți-o tragă, nu-i așa?

– La revedere, Christina!

Am închis.

„Dar, da, așa arată."

Crezusem că ajunsesem pe culmile rușinii în acea seară, dar m-am înșelat.

Când am intrat în casă, Josh stătea la masă, bând nepăsător cafea. Dinspre el venea un miros de țigară. Nu mai mirosise așa din prima zi când sosise.

– Unde-i Scottie? l-am întrebat.

– În camera lui, mi-a răspuns fără să se uite la mine.

Am declarat ceea ce era evident:

– Mirosi a fum.

– Probabil de la lemnul de foc.

A dus cana la gură.

– Rahat! Soba pe peleți nu scoate fum.

– Da. Am cedat și am fumat o țigară. Mare scofală! A arătat spre ușă. Dar am făcut-o afară, cât m-am uitat la Scottie prin geam.

– Te descurcai așa bine. Ce s-a întâmplat?

Încă nu se uita la mine, ci privea drept înainte.

– Ceva omenesc, cred.

Atunci mi-a atras atenția ceva aflat în fața lui: bucăți de hârtie rupte adunate peste… jurnalul meu.

Un val de adrenalină m-a străbătut.

– De ce ai tu aia?

– Se pare că este jurnalul tău.

– Văd și eu asta. Inima a început să îmi bubuie. Mi-ai cotrobăit prin cameră?

M-a săgetat cu privirea.

– Gândește, Carly! Din cei doi bărbați din casa asta, care-i cel mai probabil să-ți cotrobăie prin cameră?

– Trebuia să-l supraveghezi cât eram la salon! am țipat.

– Doamne ferește să mă pișș și eu în liniște. Nu-i destul că fac duș cu el acum? Să mă tragă și de coaie?

Aș fi vrut să râd, dar momentul era departe de a fi amuzant.

– Carnetul este portocaliu, ca husa de la iPadul lui. Probabil i-a atras atenția. Sertarul de lângă patul tău era deschis, deci e clar că a intrat. Bănuiesc că acolo îl ții. Recunosc că l-am mai lăsat prin camera ta – și tu o faci uneori. M-am dus să îl verific, să mă asigur că nu făcea prostii, și am găsit paginile alea împrăștiate.

O venă îi zvâcnea la gât.

Josh era furios. De ce? Eu ar fi trebuit să fiu cea furioasă.

– Le-ai citit?

– Am văzut doar ce era scris pe paginile rupte. N-am citit altceva după ce mi-am dat seama ce naiba era.

„Asta nu-i bine.“ Începând să transpir, l-am întrebat:

– Dar cât de mult ai văzut?

S-a ridicat de pe locul lui și s-a apropiat lent de mine. Cu fiecare pas făcut spre mine, eu făceam unul în spate. Când n-am mai avut unde să ne ducem, și-a pus brațele de o parte și de alta a mea, sprijinindu-se de perete cu mâinile. Și eu am uitat să respir.

„Teamă. Excitare. Rușine.“ Simțeam de toate acum. Fiecare emoție m-a lovit dintr-odată.

Respirația lui cădea pe fața mea.

– Cât am văzut? A făcut o pauză. Suficient cât să știu că mă consideri un porc malefic.

„Oh! Nu.“ Acum, furia lui avea sens.

Când s-a îndepărtat, m-am dus la paginile rupte de pe masă și le-am frunzărit.

– Este ultima, ca să știi, mi-a zis.

Am citit ce scrisesem seara trecută.

Acum, sunt jenată. Mă holbam la Josh în timp ce el făcea sport și m-a surprins. Porcul malefic mi-a făcut observație! Dar, mai rău, ce fel de femeie se uită la cel mai bun prieten al logodnicului ei mort? Probabil am mare nevoie de sex. Nu-i vorba despre Josh. Știu asta. Este un bărbat foarte atrăgător, dar nu-i despre el. Sunt doar singură. Și cred că, brusc, mă lovește asta. Dar mă simt atât de al naibii de vinovată.

M-am uitat la hârtie, incapabilă să privesc în ochii lui.

– Te simți vinovată pentru că mă consideri atrăgător?

Primul instinct a fost să neg că mi se părea atrăgător, dar scrisesem clar asta. N-aveam cum să retractez.

Am ridicat într-un final privirea.

– Normal că mă simt vinovată. Este greșit.

– Nu-i nimic greșit la atracția fizică. Este ceva natural și automat. Și-a trecut o mână prin păr. Dar greșit este... felul în care eu te-am făcut să te simți fiindcă te uitai la mine. Doar făceam mișto de tine. Și-a fixat ochii în ai mei. De fapt, îmi plăcea cum te uitai la mine. Deci și eu sunt un pic dus, vezi? Și îmi place și să te provoc și să te tachinez, deci poate sunt un pic cam idiot – și un porc, cum spui tu. A oftat. Îmi pare rău că te-am făcut să te simți jenată! Și nu ești singura care în ultima vreme se simte vi-

novată. A clătinat din cap. În majoritatea zilelor, mă simt vinovat chiar și pentru că sunt în viață.

– De aia ai fumat – pentru că ai văzut ce am scris. Te-a supărat.

– Poate, a zis, întorcându-se la locul lui. M-a făcut să înțeleg că mă consideri o persoană oribilă. Dar eram supărat pe mine înainte să văd ce ai scris – pentru că te-ai purtat ciudat cu mine, chiar dacă credeai că te prefăceai că nu s-a întâmplat nimic.

„Și uite cum se duce potențialul meu actoricesc."

– În ciuda a ceea ce am scris în acel jurnal sub impulsul de moment al rușinii mele, nu te cred îngrozitor. Nici nu consider că ești un porc malefic. Dar ai și tu momentele tale. În ultima vreme, le avem amândoi. Am oftat prelung, simțindu-mă tensionată. Dacă aș fuma, acum aș lua și eu o țigară. Am scos un scaun și m-am așezat vizavi de el. Sunt încuiată în casa asta de prea mult timp. Apropo de asta, într-una din seri o să ies cu fata asta pe care am cunoscut-o azi – o seară de fete.

– Uită-te la tine, începi să ai o viață!

A râânjit.

– Încerc.

A încuviințat din cap.

– O să îl supraveghez eu pe Scottie cât ieși... imediat ce mă întorc.

– Să te întorci? Am făcut ochii mari. Unde pleci?

– Voiam să-ți spun astăzi când veneai acasă. Trebuie să merg pentru câteva zile în Chicago.

Mușchii mi s-au încordat.

– Oh... s-a întâmplat ceva?

– Trebuie să mă văd cu un client nou. Slujba mea este 90% din timp de la distanță, dar uneori mi se cere să fiu prezent. Ar trebui să fie doar câteva zile. O să mă întorc înainte de următorul weekend. Și apoi poți să ieși.

– Bine... păi, mulțumesc că mi-ai zis!

Era amuzant că într-o vreme crezusem că puteam face asta de una singură. Acum, nu știam cum aveam să o scot la capăt câteva zile fără Josh. Dar nu aș fi recunoscut niciodată asta cu glas tare.

– O să te descurci, mi-a zis. În cel mai rău caz, Abe este chiar lângă.

Fluturând dintr-o mână, m-am prefăcut încrezătoare.

– Da. O să mă descurc. Nici o grijă!

În acea seară, nici eu, nici Josh n-am mai zis nimic despre ce scrisesem în jurnal. Dar eu nu aveam să trec așa ușor peste asta. Probabil avea să mă bântuie când domnul Hyde urma să decidă să își facă din nou apariția într-o zi.

În dimineața următoare, Josh plecase deja spre aeroport când m-am trezit eu. Scottie dormea încă și casa era straniu de tăcută. Așa ar fi fost dacă Josh n-ar fi apărut în acea primă zi? La un moment dat, asta îmi dorisem – să fiu lăsată singură aici, ca să am grijă de Scottie, să greșesc fără public. Dar acum detestam asta. Abia plecase și eu deja număram minutele până când Josh avea să se întoarcă din Chicago.

Când m-am dus să îmi iau o cană, am observat un bilet pe blat.

Mulțumirile călugărilor cistercieni de la Sfântul Francisc

Este ciudat că una dintre chestiile mele preferate de mâncat este baconul? Știi tu, ținând cont că-s un porc. Asta mă face canibal? Glumesc, Carly. (Serios.) Ne vedem peste câteva zile!

Când am deschis sertarul să iau o capsulă de cafea, mai era un bilet.

Mulțumirile călugărilor cistercieni de la Sfântul Francisc

I-ai zis lui Bubba ce dobitoc am fost, nu-i așa? De dimineață, mi-a lăsat o surpriză în bucătărie și am călcat în ea. N-a mai făcut niciodată asta. L-ai dresat bine, Dovlecel. Glumesc din nou. Nu cu rahatul de câine însă. Din păcate, asta chiar s-a întâmplat.

În timp ce îmi pregăteam cafeaua, am zâmbit când căscam. Dar, când am deschis frigiderul pentru a lua lapte pentru cafea, am găsit un alt bilet lipit de cutie.

La ăsta aproape că mi-a stat inima.

Mulțumirile călugărilor cistercieni de la Sfântul Francisc

Fața ta este frumoasă. Îmi pare rău că te-am făcut vreodată să ai îndoieli în privința asta!

CAPITOLUL 9

JOSH

După o altă zi la birou, m-am dus la barul Piccadilly din centrul orașului Chicago cu niște prieteni de la muncă. Mintea însă mi se tot îndrepta spre Woodsboro și anume la ce se întâmpla acolo cu Carly.

În noaptea anterioară plecării mele spre Chicago, auzisem un sunet straniu venind din camera ei după ce se dusese la culcare. Era Brad. Vocea lui. La început, crezusem că halucinez. Dar apoi îmi dădusem seama că ea reda unul dintre vechile lui mesaje vocale. Îmi lipisem urechea de ușa ei ca să ascult și aproape cedasem. Mă lovise în stomac și de atunci nu mă putusem gândi la altele.

Avusesem și un schimb de replici destul de încins cu ea cu privire la jurnal. Nu ratasem nici modul în care i se tăiase respirația când o lipisem de zid. Așa că, da, bănuiesc că existau mai multe motive pentru care mă gândeam doar la acea noapte.

M-am întrebat cum rezista după primele câteva zile singură cu Scottie. I-am trimis un mesaj din bar.

Josh: *Totul în regulă acolo?*

Mi-a răspuns imediat.

Carly: Păi, tocmai am făcut duș cu Scottie. Așa că asta e.

„Oh, rahat!“

Josh: *Um… cum naiba ai reușit asta?*

Carly: *S-a obișnuit așa mult să facă duș cu tine, încât n-am put să-l bag în baie decât când am intrat cu el. Mi-am pus costumul de baie.*

„Fir-ar! Ce imagine!“

Josh: *Felicitări pentru improvizație, Dovlecel!*

Carly: *Măcar am o soluție dacă nu te întorci.*

Josh: *Dacă ai de gând să porți costumul de baie prin casă, clar mă întorc.*

Imediat am regretat asta. Flirtam prea mult, chiar dacă era doar o glumă. Alcoolul mă făcea îndrăzneț.

Josh: *Glumesc, desigur. Dar așa ai vrut să te asiguri că mă întorc?*

Carly: *Nu-mi pot imagina că ai mai vrea să te întorci după ce ai gustat din nou libertatea.*

Asta era ciudățenia. Că îmi era dor să fiu în casă cu Carly și cu Scottie – și cu afurisitul de câine. Începeam să mă simt acasă, în vreme ce asta – să ies într-un bar rece – mi se părea ceva străin. Senti-

mentul ăsta de a-mi fi dor de un loc era clar ceva nou pentru mine.

Josh: Mă întorc mâine.

Carly: Tare!

Josh: Și poți să ieși în oraș. Deși, doar ca avertisment, micuțul Woodsboro nu-i așa palpitant.

Carly: O să fie palpitant simplul fapt că ies. O să-i trimit un mesaj noii mele prietene Lisa, ca să confirm. Probabil vom ieși sâmbătă seară.

Josh: Da. Când vrei.

Carly: Cum este să fii înapoi în Chicago?

Josh: Un pic ciudat. Dar mă bucur de patul meu.

Carly: Sunt convinsă!

Josh: Ce face câinele?

Carly: Încă-i aici.

Josh: Fir-ar, speram să nu mai fie până mă întorc. 😊

Carly: Nu vorbești serios.

Josh: Ai dreptate. Încep să mă obișnuiesc cu el. N-am crezut niciodată că o să spun asta.

Carly: Îi este dor de tine.

Josh: Îi este dor de piciorul meu.

Carly: LOL

Josh: *Singura acțiune de care am parte în ultima vreme. Deci poate ar trebui să apreciez.*

Cele trei puncte s-au mișcat neobișnuit de mult.

Carly: *Nimic în Chicago? Sunt surprinsă.*

Josh: *Dar tu ce crezi, cobor din avion și am o femeie la dispoziție?*

Carly: *Poate așa mi-am imaginat viața ta.*

Josh: *M-am distrat de-a lungul anilor. Dar nu așa sălbatic precum îți imaginezi tu.*

Carly: *Ai zis tu că lucrurile s-au schimbat după moartea lui Brad. Ți-ai pierdut interesul sau ceva?*

Mi se învârtea un pic capul. Deja băusem cam mult, dar oricum am tastat cuvintele.

Josh: Totul s-a schimbat după ce a murit Brad, Dovlecel. Totul.

Carly: Știu.

Josh: Și am început să îmi dau seama că ceea ce luam eu drept distracție era probabil o cale de a-mi masca alte probleme. Dar asta-i o discuție pentru altă zi.

Carly: Ești mai uman decât crezi, Mathers.

Josh: Ce eram înainte, o primată?

Josh: Stai… un porc? 😊

Carly: *Nu, LOL. Dar este drăguț să văd că există cineva care înțelege prin ce am trecut.*

Am simțit un junghi în piept.

Josh: *Asta-i o conversație prea profundă de purtat în mijlocul unui bar aglomerat. Mai sunt și un pic beat, deci probabil ar trebui să nu îți mai trimit mesaje înainte să mă apuc să îți spun secrete sau cine știe ce prostii.*

Carly: *Nu conduci, nu?*

Josh: *Nu. Iau un taxi.*

Carly: *Bine. Ai grijă!*

Josh: *Da, mamă.*

Carly: *Asta-i un pic deranjant, să știi, după ce mi-ai zis despre poza care îți amintea de ea.*

„Rahat!“

Josh: Nu m-am referit la asta.

Carly: Bine. 😊

Josh: Salută-l pe Scottie din partea mea!

Carly: *Așa fac.*

– Îi trimiți mesaje unei femei? m-a întrebat amicul meu.

Am tresărit.

– Nu. De ce ai crede asta?

– Zâmbeai. Așa că am presupus că da.

Am așezat telefonul cu fața în jos, un pic dezamăgit de mine.

– Da?

– Da.

Jordan era prietenul meu de la muncă și cel mai apropiat prieten în Chicago. Nu îi spusesem încă despre prezența lui Carly în Woodsboro și aranjamentul nostru locativ. Credea că am grijă de Scottie de unul singur, cum fusese planul original.

– Verificam doar cum stau lucrurile în Woodsboro, am zis.

– Nu-mi vine să cred că stai acolo.

Am luat o înghițitură din băutura mea.

– Nu-i așa rău.

– Serios? Îți era teamă să te duci...

– Așa este. Dar a fost în regulă.

– Cine-i cu băiatul ăla cât nu ești acolo? Mătușa lui?

Nu voiam să îi dau detalii.

– Este o poveste mai lungă.

El a insistat:

– Am timp.

– De fapt, logodnica lui Brad este cu el. Locuiește cu noi și mă ajută.

– Uau! Ochii i-au ieșit practic din orbite. Cum s-a întâmplat asta?

– Amândoi am avut aceeași idee și am crezut că suntem persoana potrivită pentru asta. Am apărut cam în același timp și ne-am cerut unul altuia să plecăm. Nici unul însă nu s-a mișcat. Apoi ne-am dat seama amândoi de cât de greu era și am hotărât să rămânem și să ne ajutăm.

Jordan încă procesa.

– Stai... locuiești cu ea?

– Da.

Am mai luat o înghițitură din băutura mea.

– Asta-i fata de care nu ți-a plăcut niciodată, corect?

Am simțit un iz amar în gât.

– N-am cunoscut-o, de fapt, niciodată.

– Și acum?

Am învârtit gheața cu paiul.

– Ca să fiu sincer... mi se pare grozavă. Avem momentele noastre când ne ciondănim, dar îmi cam plac. Trece timpul mai repede.

– Ce nebunie! Te-ai ascuns de mine.

– Nu-i chiar o nebunie. Așa au mers lucrurile.

– Felul în care zâmbeai când îi trimiteai mesaje... Ești sigur că nu este nimic acolo?

Simțind un val de energie nervoasă, am clătinat din cap.

– Nu, normal că nu. Lucrurile nu stau așa.

– Nu te judec dacă s-a întâmplat ceva, să știi.

– Nu s-a întâmplat! m-am răstit.

– Nu ești atras de ea?

– Asta-i irelevant. Nu i-aș putea face asta lui Brad nici dacă aș fi.

– Brad nu mai este aici, Josh.

Declarația lui m-a lovit în piept.

– Ba este. Am arătat spre inima mea. Este aici. Am arătat spre capul meu. Și aici. Deci nu.

Am simțit că transpir. În ultimele zile, de când o surprinsesem pe Carly holbându-se la mine, gându-

rile îmi goneau prin cap. La fel și vinovăția. Era suficient de rău că noaptea trecută mă trezisem cu o erecție și lac de sudoare după un vis colorat în care i-o trăgeam cu furie pe la spate în timp ce o țineam de părul lung, blond. Știam că nu aș acționa mânat de impuls, dar gândurile erau acolo – un exemplu perfect al motivului pentru care mă oferisem să vin aici, deși nu era necesar. Aș fi putut să evit venirea. Dar aveam nevoie de o pauză de la acea tensiune.

– Pot să-ți respect sentimentele pentru Brad, a zis Jordan. Dar sunt curios – adică, dacă locuiești cu ea și există o atracție reciprocă acolo, trebuie să fie greu. Să locuiești în mijlocul pădurii cu o femeie atrăgătoare? Nu poți să-mi spui că limitele nu devin un pic neclare.

La cum îl știam pe Jordan, avea să insiste până când afla totul de la mine. Așa că am hotărât să îi ușurez treaba.

– Am avut o situație jenantă care a fost doar din vina mea.

Am rontăit niște gheață.

– Ce s-a întâmplat?

I-am detaliat incidentul cu jurnalul și ce anume l-a declanșat.

– Probabil te crede cel mai mare nesimțit, a zis amuzat.

Am chicotit.

– Asta a crezut mult timp despre mine. Deci nimic nou. Bănuiesc că doar i-am confirmat.

– Nu vrea să te dorească... A rânjit. Dar te dorește.

– Carly nu mă dorește. Crede-mă! Doar mă consideră atrăgător. Asta nu înseamnă nimic.

– Sigur. Spune-ți asta! A râs. Nu-mi pot imagina cât de tensionate trebuie să fi fost lucrurile după asta.

– Au fost până am venit încoace. Cred că amândoi aveam nevoie de o pauză, așa că plecarea asta a picat la țanc. Chiar dacă-i doar pentru câteva zile.

– Păi, atunci... Și-a pus mâna pe umărul meu. Ar trebui să profităm la maximum de timpul tău aici. Hai să mergem în club!

Jordan ar fi folosit orice scuză pentru a continua distracția. Clubul Ivy era locul lui preferat pentru a bea ceva. Eu deja simțeam că băusem cam mult, dar...

– Da. Sigur. De ce nu? Este ultima mea noapte.

Când am ajuns în club, am continuat să mă simt prost dispus în timp ce consumam o altă băutură și mă prefăceam interesat de femeia care începuse o conversație cu mine. Dar știam că în noaptea asta aveam să plec singur acasă. Și asta era în regulă.

În drumul spre casă, am observat că ratasem un alt mesaj de la Carly.

Carly: *Noapte bună, Josh!*

M-am simțit prost că probabil crezuse că alesesem să o ignor. Dar nu voiam să o trezesc răspunzându-i la mesaj în miezul nopții.

M-am uitat câteva secunde la telefon, gândindumă la faptul că se deranjase să îmi trimită un mesaj de noapte bună. Nu primeam genul ăsta de mesaje în mod regulat. Să trimiți cuiva un mesaj chiar înainte să te culci însemna că unul dintre ultimele gânduri ale persoanei fusese legat de tine. Asta mă făcea să mă simt... nevrednic de acest tratament. Dar și bine – cald pe interior într-un fel în care nu eram obișnuit. Știam că nu puteam să fim mai mult decât prieteni, dar tot m-am scăldat în acel sentiment un moment. Oricât de incomod mă făcea să mă simt situația asta, abia așteptam să mă întorc în Woodsboro.

CAPITOLUL 10

JOSH

În seara următoare, Carly a sărit practic de pe canapea când am intrat în casă.

– Josh! A venit în fugă să mă întâmpine. Te-ai întors devreme.

– Da. Mi-am lăsat geanta pe podea. La muncă am terminat mai repede decât am anticipat, așa că am luat un zbor mai devreme.

Avea un zâmbet imens pe față.

– Nu mă bucur că ești aici ca să mă înlocuiești sau ceva de genul.

– Deloc. I-am făcut cu ochiul și m-am aplecat să mângâi câinele, care se învârtea în jurul meu după atenție. Bună, Bubba! Iubițelul tău s-a întors.

Apoi m-am dus la canapea și m-am așezat, cuprinzându-l în brațe pe Scottie. Nu prea reacționase când intrasem.

– Ți-a fost dor de mine, amice?

O voce automată din iPadul lui Scottie a zis:

– Vreau să fac baie.

Apăsase pe iconița cu baia din aplicația lui cu imagini.

Carly a râs.

– Cred că-i este dor de dușurile voastre de băieți goi.

– Oh, fac pariu că o să-i fie mai dor de dușurile cu tine în costum de baie.

Carly s-a înroșit și și-a dat o șuviță de păr după ureche.

– Fac paste fără gluten și sosul ăla care-ți place. Ți-e foame?

„Fir-ar!“ Dacă îmi era foame. Întrebarea ei mi-a amintit de visul pe care îl avusesem noaptea trecută, în care eu i-o trăgeam în vreme ce ea îmi spunea porc malefic și mă trăgea de păr. Și, sigur, asta doar confirma că eram cu adevărat un porc malefic fiindcă aveam asemenea fantezii cu femeia lui Brad. Mă simțeam ca un nenorocit.

Mi-am dres vocea.

– De fapt, mor de foame. Mulțumesc! În ultimele zile n-am mâncat decât sendvișuri cu unt de arahide și am băut alcool.

– Sună... hrănitor.

A chicotit.

M-am uitat o clipă la ea. Carly avea sos pe bluza ei albă și părul îi era ciufulit, dar tot arăta uluitor de frumoasă – cumva și mai frumoasă decât înainte să plec. Pentru o clipă, mi-am imaginat o lume în care veneam acasă la această femeie, o ridicam pe blat și o sărutam apăsat. O lume în care ea nu fusese iubirea vieții celui mai bun prieten al meu.

„Scoate-ți gândurile astea din cap, Josh!“

Știam o metodă sigură să pun capăt unor asemenea gânduri – să-l menționez pe Brad.

– În noaptea de dinainte să plec... îl ascultai pe Brad.

Am înghițit în sec. Carly a încremenit.

– De unde știi?

– I-am auzit vocea din camera ta.

Obrajii i s-au înroșit.

– Era un mesaj vocal.

– Știu. Mi-am dat seama. Am scărpinat urechile câinelui. O faci des?

– Uneori, îmi aduce alinare. Mereu m-a susținut. Și, când îi aud vocea, îmi aduc aminte cum mă simțeam când eram iubită. Mă simt foarte norocoasă că am mesajele alea vocale.

– Eu n-am salvat nici un mesaj vocal de la el. Nu sunt sigur de ce. Bănuiesc că mereu ne scriam. Dar a fost drăguț să îl aud din nou.

A venit la mine și m-a prins de mânecă.

– Poți să le asculți oricând vrei.

I-am zâmbit trist.

– Mulțumesc!

Carly părea gata să plângă. Și-a dres vocea.

– Deci cum a mers călătoria ta?

– Bine. Dar, după cum ți-am zis înainte, mi s-a părut un pic ciudat să fiu acolo – parcă eram un pește pe uscat în propria viață.

– Sunt sigură că și eu m-aș simți la fel dacă aș fi acum în California.

– A fost ciudat să am tot timpul ăla liber – chiar și cu munca. Nu mai eram răspunzător de altcineva. Nu știam ce să fac cu mine.

– Pot să-mi imaginez.

– Mi-a cam fost dor să fiu aici, am recunoscut.

Ea a înclinat ușor capul.

– Serios…

– Da, serios, am zis.

– Păi, este un loc palpitant, m-a tachinat.

Un ciocănit zgomotos ne-a întrerupt conversația.

Când am deschis ușa, în fața noastră era un ofițer de poliție.

Mâinile mi s-au tensionat.

– Pot să vă ajut?

– O caut pe Carly Garber.

„Ce naiba?“

– Eu sunt, a zis ea din spatele meu.

– Ofițer Allan Spencer, de la Poliția din Woodsboro. Se pare că l-am găsit, în sfârșit, pe proprietarul câinelui pe care îl aveți aici.

„Oh, rahat!“

– Poftim? Lui Carly i-a picat fața. Sunteți sigur?

– Da. Se pare că îi aparține unei femei de aici care suferă de demență. O cheamă Heidi Donahue. Locuiește pe Wilson Road. L-a scos la plimbare în toiul nopții și nu își amintea ce s-a întâmplat. Fata ei îl caută de atunci. Se pare că doamna Donahue i-a spus abia recent despre dispariția câinelui, de aici întârzierea.

Ne-a arătat o poză. Carly a luat poza de la el și a examinat-o.

– Uau! Bine. Da. Clar este Bubba. A ridicat privirea la ofițer. Cum îl cheamă? Știți?

– Hank.

Mi-am înăbușit râsul.

– Hank?

Carly s-a uitat la mine. Nu îmi dădeam seama dacă îi venea să râdă sau să plângă.

– Hank, a șoptit.

– Îmi pare rău, Carly! am murmurat.

– Trebuie să-l duceți înapoi acum? l-a întrebat pe ofițer.

– Îmi pare rău, doamnă, dar da.

Carly s-a dus la canapea, unde stătea Bubba. Și-a îngropat fața în blana lui.

– Trebuie să te duci acasă, Bub… Hank. N-am știut că te cheamă așa. Îmi pare rău!

– Vă las să vă luați la revedere de la el, a zis ofițerul. O să fiu afară.

Ochii lui Carly s-au umplut de lacrimi când a cuprins câinele în brațe. Ceream prea mult universului să îi permită acestei femei să păstreze singurul lucru care părea să o facă fericită? Nu că ar fi trebuit să găzduim un câine dispărut, dar Carly muncise din greu aici ca să ne facă fericiți. Merita bucuria pe care i-o adusese câinele ăsta în puținul timp de când era aici. Nu pierduse destule în viața ei? Acum, trebuia să își ia rămas-bun și de la el.

„Este oficial. Mă transform într-un adevărat tont de când sunt aici.“

Și-a șters nasul.

– Scottie, spune-i la revedere! Bubba trebuie să plece.

Scottie se balansa înainte și înapoi, părând să nu aibă habar de situație. Își ținea iPadul la ureche și asculta muzică. Probabil era bine să nu îți pese, ținând cont de circumstanțele triste. Uneori, îl invidiam.

M-am așezat pe canapea de partea cealaltă a câinelui.

– La revedere, Bubba! O să-mi fie dor de frecările tale superspeciale de piciorul meu, am adăugat, masându-l în spatele urechilor.

Câinele s-a aplecat și m-a lins pe nas. Respirația îi mirosea a biscuiți.

– Du-l tu afară, Josh! a zis Carly, ridicându-se brusc.

M-am ridicat.

– Ești sigură?

– Da. Se plimba agitată, ștergându-se la ochi. Nu pot să-mi mai iau o dată rămas-bun.

Am încuviințat din cap.

– Bine.

După ce i l-am dat pe Bubba ofițerului de afară, l-am privit cum punea câinele pe bancheta din spate a mașinii. Bubba-Hank se uita la mine pe geam. Părea neajutorat. Aveam lacrimi în ochi acum din cauza câinelui. „Fir-ar să fie!“ Am fluturat mâna la el și am privit cum mașina se îndepărta. Mă transformasem într-un fătălău de când revenisem în Woodsboro.

Când m-am întors în casă, Carly stătea pe canapea lângă Scottie, părând posacă.

S-a ridicat și eu m-am dus la ea, îmbrățișând-o și trăgând-o spre mine.

Am vorbit în părul ei:

– Îmi pare rău!

Pieptul mi s-a strâns în timp ce mă luptam cu senzația dată de faptul că o țineam în brațe. Nu mă gândisem la asta. Doar mi se păruse lucrul firesc de făcut. Dar felul în care corpul meu reacționase doar îmi confirma cele mai groaznice temeri.

S-a uitat la mine.

– Nu-mi vine să cred că nu mai este.

M-am dat în spate.

– Mereu vom avea amintiri frumoase cu Bubba-Hank. Adică ce am fi făcut cu el când ar fi trebuit să plecăm?

– Aveam de gând să îl iau în California cu mine, a zis.

La naiba, era așa dulce. Ar fi trebuit să știu.

– Ai fost o bună stăpână de câine, Dovlecel! Am zâmbit. De ce nu-ți iei un câine când te întorci?

– Probabil așa voi face. Inspirând adânc, Carly a ridicat privirea la mine. Nu miroși a fum. Acum mi-am dat seama.

– Am rezistat tot timpul cât am fost plecat.

A zâmbit.

– Bun.

Ochii mi-au picat pe buzele ei și m-am forțat să îi ridic. „N-ai nici un drept la asta, Josh. Ia-ți ochii de la ea!“

Și-a dres vocea.

– Ar trebui să mâncăm.

– Da. Am încuviințat din cap. Hai la masă!

L-am instalat pe Scottie cu puiul lui și desertul perfect aliniat și ne-am așezat și noi la masă. Carly a pregătit două farfurii de paste fără gluten cu sos în timp ce eu am turnat vin roșu în două pahare.

După ce am terminat cina, am luat farfuriile goale înainte ca ea să apuce să o facă și le-am dus la chiuvetă.

– Astăzi ai făcut duș? am întrebat-o.

– De ce? A ridicat din sprâncene. Miros urât?

– Nu. Am chicotit. Mă întrebam dacă vrei să faci un duș liniștită.

– De fapt, chiar am amânat, în speranța că o să pot face un duș singură în seara asta.

– De ce nu te duci să te relaxezi și să faci un duș lung? Ne spălăm și noi după aceea.

– Sună divin.

Și-a dat ochii peste cap. Penisul meu a zvâcnit. „Fir-ar să fie!“ Mișcarea aia a ochilor ei... „Încetează!“

– Du-te! am îndemnat-o. „Du-te, te rog!“ Trebuie să curăț.

S-a luminat la față.

– Ești sigur?

– Da.

După ce Carly a dispărut în baie, am observat că scrisese ceva pe un carnet aflat lângă chiuvetă.

Mulțumirile călugărilor cistercieni de la Sfântul Francisc

Sunt mândră de tine că n-ai fumat.

Rânjind, m-am dus la Scottie, care încă stătea la masă.

– Probabil ți-au plăcut dușurile alea în costume de baie cât am fost plecat, huh, drace? Probabil îți dorești să plec din nou, nu-i așa? Am clătinat din cap. Brad ne-ar lua capetele amândurora dacă ar ști o parte dintre lucrurile care se petrec pe aici în ultima vreme.

Scottie a țipat, de parcă era de acord, deși eram destul de sigur că reacționa la biscuițelul lui.

Cam pe când am terminat eu de umplut mașina de spălat vasele, de curățat manual tigăile și de șters blaturile, Carly a ieșit din baie.

Am aruncat cârpa de vase peste umăr.

– Ce rapidă ai fost!

– A fost foarte bine. Mulțumesc! Și-a trecut o mână prin părul ud. Încă ești de acord să-l supraveghezi mâine-seară?

Aproape că uitasem despre planurile ei de a ieși cu acea nouă prietenă a ei.

– Sigur. Știi unde te duci?

A înclinat capul.

– La The Bar?

„Grozav!“ Era un loc de agățat.

– Îl știu bine. Nu prea sunt multe opțiuni în Woodsboro. Dar au muzică live bună.

– Și ăla-i numele de fapt – The Bar?

– Da. Foarte original, corect?

De doar cinci minute va fi nevoie ca să se dea careva la Carly acolo.

– Ar trebui să ieși și tu… într-o seară săptămâna viitoare sau când vrei, mi-a sugerat.

– Poate. N-am mai stat cu frații mei de ceva timp.

– Îmi imaginez că o ieșire în oraș în Woodsboro este mult mai diferită pentru tine decât pentru mine, a zis. Probabil e ciudat să te întâlnești cu toți oamenii ăștia pe care îi știi de când…

Am încuviințat din cap.

– Ăsta-i unul dintre motivele pentru care n-am ieșit încă. Nu mă grăbesc.

– Pot să înțeleg. Ea a oftat. Dacă mă întâlnesc cu un cunoscut la magazin, mă întorc în direcția cealaltă în loc să mă îndrept spre acel om.

– Fac pariu că asta ți-ai dorit să faci când am apărut eu aici în acea primă zi.

– Doamne, da!

Am râs.

L-am dus pe Scottie în baie pentru duș, apoi l-am ajutat să se îmbrace înainte de a mă schimba în hai-

nele de seară. Clar avea să îmi fie dor de patul meu din Chicago în noaptea asta.

Când eu și Scottie ne-am întors în camera de zi, Carly stătea pe canapea cu picioarele ridicate. Degetele ei delicate erau date cu ojă roșie. Probabil că ochii mi-au zăbovit un pic cam prea mult pe degete.

– Te-ai mai uitat la DVD-uri cât am fost plecat? am întrebat-o.

– Nu. Te-am așteptat. S-a ridicat. Vrei să ne uităm la unul acum?

– Sigur.

M-am așezat lângă Scottie, care a început imediat să se joace pe iPadul lui.

Carly a băgat un alt DVD în player. Era o filmare de când Brad era acasă de Crăciun. Părea să fie de acum cinci ani, dacă era să ghicesc – deci probabil chiar înainte să o cunoască pe Carly. Cineva îi filma pe Wayne și pe Brad privindu-l pe Scottie cum își deschidea cadourile de Crăciun.

Spre surprinderea mea, Scottie s-a ridicat de la locul lui de pe canapea și s-a dus la televizor. Probabil a recunoscut vocea lui Wayne. Crezusem că nu era atent, dar mă înșelasem. A pus ambele palme pe ecran și și-a lipit cu blândețe obrazul de sticlă.

Eu și Carly am încremenit. Eram fără grai. Așa multe sentimente din Scottie implorau să iasă. Atâtea lucruri pe care el le putea înțelege și despre care noi nu știam. Era deopotrivă trist și frumos să îl privim conectându-se cu ceea ce era pe ecran. Nu știam dacă avea impresia că ei aveau să se întoarcă sau poate credea că sunt în televizor. Oricum ar fi, era destul de sfâșietor.

Carly s-a mutat lângă mine, cu lacrimi în ochi.

– Nu înțelege de ce au plecat. Nu înțelege moartea. A expirat tremurând. Josh, dacă crede că ei l-au abandonat?

„Fir-ar să fie!“ Acum, începeam și eu să lăcrimez. Am întins mâna și ea a luat-o.

– Nimic nu-i mai important decât asta – noi să fim aici pentru el acum, a zis.

Vocea îmi era încordată.

– Știu.

Când DVD-ul s-a terminat, Scottie a revenit la canapea și și-a reluat jocul pe dispozitivul lui de parcă nu se întâmplase nimic.

Dar eu și Carly n-am trecut așa ușor peste. Am rămas tăcuți o vreme, apoi am zis:

– Nu știu tu, dar mie mi-ar prinde bine acum niște înghețată cu fistic.

– Între asta și pierderea lui Bubba-Hank... S-a ridicat, clătinând din cap. Iau niște castroane.

– Adu toată cutia! am strigat după ea.

CAPITOLUL 11

CARLY

Sâmbătă am aranjat, în sfârșit, cu terapeuta lui Scottie, Lauren, să ne ducă la sediul agenției din oraș. Lorraine fusese de acord să îl supravegheze pe Scottie câteva ore, cât eram noi plecați, și mă simțeam bine. Făceam progrese reale. Dacă ne plăcea locul, urma să îl punem pe Scottie pe lista de așteptare. Nu erau prea multe opțiuni în Woodsboro și în jur – de fapt, doar două potențiale locuri, și aveam de gând să le vizităm pe ambele. Am discutat că cea mai importantă cerință pentru eventuala casă a lui Scottie era să fie în zonă, ca Lorraine să

poată fi prin apropiere dacă se întâmpla vreodată ceva.

După ce am ajuns, Lauren ne-a prezentat lui Julie Wilks, managera locației. Julie ne-a făcut un tur, ducându-ne din încăpere în încăpere. Ne-a explicat că toți cei aflați acolo aveau propriile dormitoare și aveau personal prezent 24 de ore din 24.

A gesticulat spre o cameră mare, centrală, cu un televizor montat pe perete.

– Aceasta este camera principală. Deși de cele mai multe ori cei care locuiesc aici preferă să stea în camerele lor, îi adunăm împreună câteva ore în fiecare seară.

– Majoritatea bărbaților care locuiesc aici au autism? am întrebat.

– Acum, avem șase locatari și cinci dintre ei au autism.

– Înțeleg.

Josh s-a scărpinat în bărbie.

– Câți angajați aveți?

– Sunt trei oameni prezenți oricând, în permanență, în ture diferite.

– Care-i timpul mediu de așteptare pentru a primi o cameră aici? am întrebat.

– Este greu de zis. De obicei, avem locuri libere doar dacă unul dintre locatari devine problematic și trebuie mutat sau dacă familia cuiva se mută în alt stat, ceea ce justifică mutarea copilului lor într-un alt azil, altundeva.

Mi s-a răcit sângele.

– Deci poate dura ani...

– Da. A ridicat din umeri. Dar nu se știe niciodată.

Eu și Josh ne-am uitat unul la celălalt cu ochii mari.

Apoi Julie ne-a dus în spate. În mare, locul părea bine întreținut și suficient de drăguț. Proprietatea era destul de sigură, împrejmuită cu gard și cu încuietori

triple la ușile de acces în clădire. Clar ar fi mai mult loc pentru Scottie decât acasă. Exista o singură problemă: nu era acasă. Și habar nu aveam cum ar reacționa dacă s-ar trezi într-un mediu complet nou, pentru prima dată în viața lui.

– Am o întrebare, am zis când am intrat din nou în clădire. Omul nostru are niște restricții de dietă foarte specifice. De exemplu, la cină este dispus să mănânce un singur tip de pui făcut în casă. Ar exista cineva aici care l-ar putea pregăti pentru el, dacă i-am da instrucțiunile?

A râs și a clătinat din cap.

– Oh, nu. Îmi pare rău! Bucătarul are și așa mari bătăi de cap pentru a găsi ceva care să satisfacă nevoile tuturor. N-are cum să facă un alt fel de mâncare doar pentru o persoană. Scottie va trebuie să mănânce orice i se oferă.

Fruntea lui Josh s-a încrețit.

– Și dacă nu mănâncă?

– Bănuiesc că până la urmă va mânca atunci când îi va fi suficient de foame.

– Ne scuzați un moment... a zis Josh și m-a luat deoparte. Și-a coborât vocea. Nu o să funcționeze... din câteva motive.

Am încuviințat din cap.

– Știu. Chestia cu puiul și au zis că au o politică strictă legată de somn, fără electronice după o anumită oră seara. Scottie are nevoie de dispozitivele lui.

Josh și-a trecut mâna prin păr.

– Eu doar îmi fac griji că nu vom avea de ales. Toate locurile astea ar putea să opereze în același mod.

După un moment, Julie și Lauren ni s-au alăturat în hol.

– Este totul în regulă? ne-a întrebat Julie.

– Să vă întreb ceva... M-am întors spre ea. Dacă am avea pe cineva care să îi gătească puiul lui Scottie și să i-l aducă, ar fi în ordine?

Ea a făcut o pauză.

– Nu văd de ce nu. Sunt unii membri ai familiilor care le aduc mâncare din când în când.

Am oftat ușurată.

– Bun. Măcar avem această opțiune.

Cu siguranță va trebui să vorbim cu Lorraine despre asta, din moment ce ea ar fi singura din zonă care să îi gătească puiul după ce eu și Josh aveam să revenim în orașele noastre. La naiba, l-aș face și eu și l-aș trimite cu gheață carbonică, la nevoie.

După ce am terminat turul, Julie ne-a condus la ușa de la intrare.

– Păi, vă mulțumim pentru timp! Chiar apreciem turul.

– A fost plăcerea mea. A zâmbit. Recomandarea mea este să-l treceți pe lista de așteptare cât mai repede posibil. S-ar putea să avem un loc liber mai repede decât vă așteptați.

– O să ne gândim la asta, a zis Josh. Mulțumim!

În timp ce stăteam pe trotuar în fața locului, Lauren s-a uitat la noi.

– Ce părere aveți?

– Este o opțiune, i-am zis, uitându-mă la clădirea din cărămidă. Nu știu dacă ceva o să ni se pară perfect potrivit. Nici un loc nu va fi casa lui.

– O să se obișnuiască, ne-a asigurat. Cu toții se obișnuiesc.

„Pff! Ușor de zis pentru tine.“ M-am simțit copleșită când am vizitat locul ăsta.

Probabil Josh mi-a observat expresia când mi-am întors privirea spre stradă.

Și-a pus mâna pe brațul meu.

– Ești bine?

– Da, am mormăit. Mulțumesc că ne-ai adus aici! i-am zis lui Lauren.

– Nici o problemă. Dacă aveți nevoie de ajutor cu documentele pentru lista de așteptare, să-mi spuneți!

– E în regulă. Mulțumesc!

Eu și Josh am luat-o spre mașina mea când din urma noastră s-a auzit vocea lui Lauren.

– Hei, Josh? Putem să vorbim un pic înainte să pleci?

Am încremenit. „Despre ce să fie vorba?“

S-a întors și s-a îndreptat spre ea.

– Sigur. Ce s-a întâmplat?

Eu am continuat să merg spre mașina mea. Până la urmă, nu pe mine mă strigase. Și bănuiam că știam de ce, ținând cont de cum flirtase astăzi cu Josh.

Înghițindu-mi nodul din gât, am rămas lângă mașină, așteptându-l.

Când conversația lor rapidă s-a încheiat, Josh a venit în fugă spre mine.

– Vrei să conduc eu? m-a întrebat.

I-am dat cheile.

– Sigur.

Urcând pe locul pasagerului, m-am abținut să îl întreb ceva despre conversația lui. Și el nu a zis nimic în vreme ce plecam în tăcere.

După vreo cinci minute pe drumul spre casă, curiozitatea mă omora.

Am cedat.

– Deci despre ce a vrut să vorbească Lauren cu tine?

S-a uitat la mine cu un rânjet.

– Tu ai încercat intenționat să nu întrebi?

– Tu ai încercat intenționat să mă sâcâi nespunând nimic?

– Poate. A chicotit și a așteptat câteva secunde. M-a întrebat dacă vreau să ieșim într-o seară săptămâna asta.

„Eram sigură."

– Uau! Mi-a crescut temperatura. Destul de îndrăzneață.

– Clar este încrezătoare.

Am suflat aer în sus spre păr.

– Ce i-ai răspuns?

Ritmul inimii mi-a crescut.

– I-am spus că săptămâna asta nu-i grozavă pentru mine, poate altă dată.

– Deci ai mințit. Ce-i în neregulă cu săptămâna asta?

– De fapt, săptămâna asta nu-i potrivită pentru mine. Abia m-am întors din Chicago și n-am chef să-mi ridic moralul pentru o întâlnire.

– Deci ai lua în calcul să ieși cu ea... am zis amărâtă.

A ridicat din umeri.

– Este drăguță, da. Nu-i vreo chimie ieșită din comun sau ceva, dar n-aș exclude-o.

– Dar ăsta n-ar fi conflict de interese? Pentru că lucrează cu Scottie?

– Bănuiesc că ar putea să fie. Nu-s sigur cine ar observa asta. S-a uitat din nou la mine. Doar dacă nu cumva o faci tu.

– De ce aș face asta? am pufnit.

– Atunci, bănuiesc că nu-i nici o problemă...

– Corect, am murmurat, enervată că îmi fierbea sângele acum.

Dar nu mi-am permis să îmi analizez reacția. Trebuia să schimb subiectul înainte să aibă șansa să simtă că mă simteam dezorientată.

– Deci, dacă ar fi să dai o notă casei respective, ce notă i-ai da? I-am întrebat.

– Un 7 înainte să ne spună că Lorraine ar putea să aducă puiul. Un 8 după. Tu?

– Și eu aș zice un 8. Clar ar trebui să vedem și cealaltă locație din oraș. Deși bănuiesc că, dacă ambele sunt acceptabile, se va rezuma totul la care din ele are prima loc liber.

După ce ne-am întors acasă, Lorraine a plecat. Scottie părea destul de calm; poate că lucrurile n-ar fi stat așa dacă ar fi știut ce făcuserăm eu și Josh astăzi.

Restul zilei, tensiunea care se declanșase când Lauren îl invitase în oraș pe Josh a părut a crește – din cauza mea.

Josh a plecat la magazin să cumpere câteva chestii de care aveam nevoie și eu nu am fost în stare să îmi ascund dispoziția răutăcioasă când el mi-a trimis o simplă întrebare.

Josh: *Nu mai au gogoșici fără gluten. Vrei normale?*

Carly: *Brioșe, adică?*

Josh: *Da, normal. De obicei, îmi înțelegi glumele.*

Carly: *Nu-i de mirare că azi ești cu gândul la gogoșici.*

Josh: *Ce ar trebui să însemne asta?*

Carly: *Probabil ar trebui să-ți cumperi și prezervative, șefu' la gogoșici.*

Josh: *Cineva-i un pic bosumflată la perspectiva unei gogoșici pentru mine?*

Carly: *De ce aș fi bosumflată?*

Josh: *Nu știu. Tu să-mi spui. Toată după-amiaza te-ai purtat ciudat, după chestia aia cu Lauren.*

Carly: *Nu-s bosumflată pentru gogoșica ta. Nu fi așa îngâmfat! Starea mea nu are nimic de a face cu asta.*

Josh: *Bine. Mă rog. Dar nu mi-ai răspuns la întrebarea despre brioșe.*

Carly: *Care era?*

Josh: *Dacă vrei să-ți iau normale, pentru că nu au fără gluten.*

Carly: *Oh, nu. Nu te deranja!*

Josh: *Deci fără gogoșici pentru tine. Am înțeles.*

Aruncând telefonul deoparte, am fiert o vreme înainte să încep să mă pregătesc pentru ieșirea cu Lisa.

În timp ce mă schimbam, îmi făceam părul și mă machiam, am continuat să fiu incredibil de enervată că Lauren îl invitase în oraș pe Josh și chiar mai enervată pe mine pentru că nu puteam ascunde faptul că mă deranja. Nimic nu scotea mai bine la suprafață sentimentele nepotrivite decât vechea gelozie. Exista o singură soluție și asta însemna să îmi văd de viață în afara acestei case, fix ceea ce aveam de gând să fac în seara asta.

CAPITOLUL 12

CARLY

Barul era un loc destul de interesant, cu muzică live, destule opțiuni cu mâncare îmbibată de ulei în meniu și un decor rustic din lemn. Pe geamuri se putea vedea traficul de pe Autostrada 106 din apropiere. Când am sosit, era zgomotos și plin. Din fericire, am găsit o masă.

Lisa a vorbit peste zgomotul ambiental:

– Este mai aglomerat decât ultima dată când am fost aici.

Eu mă jucam cu paiul.

– Oh, nu știam că ai mai fost aici.

– Doar o dată, dar da.

Lisa mi-a povestit că se mutase recent în Woodsboro din Minneapolis, ca să fie mai aproape de sora ei, care se mutase aici cu logodnicul ei în urmă cu câțiva ani. Deși inițial Lisa privise mutarea ca pe o aventură, până acum viața aici i se părea destul de plictisitoare. Clar nu era cel mai bun loc în care să te afli dacă erai singură.

Era destul de drăguță și ar fi trebuit să fiu încântată că ieșisem în oraș, dar mintea mea nu era atentă la conversația noastră. Mi-ar fi plăcut să spun că cugetam la îngrijorări legitime, cum ar fi unde avea să ajungă Scottie sau cât aveam să pot trage de veniturile mele limitate și să continui să am totuși o viață socială. Dar nu. Eu încă fierbeam din cauza faptului că Lauren îl invitase pe Josh în oraș și că el lua în calcul să se ducă. Încercam să îmi spun că mă deranja pentru că era terapeuta lui Scottie, dar știam mai bine. Acea stânjeneală deranjantă din piept era gelozie. Nu o mai simțisem din adolescență. De ce acum? De ce eram geloasă pe un bărbat cu care nu puteam să fiu vreodată?

– Este destul de drăguț...

Lisa mi-a întrerupt gândurile.

– Cine?

Ea mi-a arătat cu capul spre bar.

– Tipul de acolo.

M-am întors și am văzut un bărbat brunet care stătea singur pe unul dintre scaune. Purta blugi, o cămașă în carouri cu mânecile suflecate și bocanci.

– Bănuiesc.

Câteva minute mai târziu, m-am întors să mă uit din nou și am descoperit că un alt bărbat brunet i se

alăturase. Păreau să aibă spre 30 de ani.

– Cred că tocmai i-am văzut uitându-se încoace, a șoptit Lisa, cu ochii sclipind.

Am ales să ignor asta, cum nu aveam chef de nimic mai mult decât de o seară lejeră cu o prietenă. Dar așteptările ei păreau să fie un pic diferite.

Din fericire, ne-a sosit mâncarea, ceea ce ne-a distras atenția, iar eu și Lisa ne-am văzut de discuții în timp ce împărțeam o farfurie de nachos.

Dar, înainte să terminăm, cei doi bărbați de la bar au venit spre noi.

– Locurile astea sunt ocupate? a întrebat unul din ei.

– Deloc.

Lisa le-a zâmbit cochetă.

Cei doi s-au așezat pe scaunele libere de la masă.

– Ce faceți, doamnelor, în seara asta? a întrebat unul din ei.

– Nu rău, voi? am răspuns.

Lisa mi-a aruncat o privire sugestivă. Era chiar entuziasmată de întorsătura de evenimente.

Cel cu bocancii, despre care Lisa zisese că era drăguț, se așezase lângă mine. Mi-a întins mâna.

– Eu sunt Neil.

Am acceptat-o.

– Mă bucur să te cunosc. Eu sunt Carly.

– Ești căsătorită? m-a întrebat.

– Nu.

– Iubit?

Forțând un zâmbet, am repetat:

– Nu.

– Bine. Nu voiam să fiu nerespectuos.

– Apreciez că ai întrebat.

Ne-am pus pe vorbit și am început să mă relaxez. S-a dovedit că Neil crescuse în Woodsboro și conducea o companie de construcții. Discuția a decurs lejer în timp ce prietenul lui, Rob, vorbea cu Lisa.

Neil era chipeș, cu trăsături clasice. Nu l-aș fi pus la același nivel de atractivitate ca Brad și cu Josh, dar aspectul este doar o parte din ecuație. Părea să aibă o personalitate plăcută, așezată și, cel mai important, ochi blânzi.

Dar, în ciuda faptului că îmi făcea plăcere compania lui, nu mă simțeam în largul meu să îi ofer prea multe informații personale. Așa că am fost destul de vagă cu situația mea curentă, divulgând doar că venisem în oraș ca să ajut un prieten cu o problemă personală și că mă aflam aici doar temporar.

Băieții ne-au cumpărat un rând de băuturi și câteva gustări. Petrecerea noastră spontană în patru a continuat în ora următoare.

Telefonul mi-a sunat un pic după ora zece seara. Era un mesaj de la Josh, așa că m-am scuzat și m-am dus la baie, ca să nu fiu nepoliticoasă cât îi răspundeam.

Josh: *Jur că nu te-aș deranja dacă n-ar fi musai, dar nu pot să găsesc sub nici o formă chiloții lui Scottie. De o oră umblă liber.*

Am râs în timp ce tastam.

Carly: *Am spălat o tură azi-dimineață. Totul este împăturit într-un coș ascuns în dulapul din dormitorul meu. N-am vrut să dea iama în haine, cum face uneori. Știi că-i place să arunce totul prin jur.*

Un minut mai târziu mi-a răspuns.

Josh: Ah! Parcă-i o mină de aur de chiloți aici. Mulțumesc mult!

Carly: Va trebui să scotocești până dai de ai lui.

Josh: Bănuiesc că chiloții tanga negri nu-s ai lui 😊.

Carly: Nu. Ăia-s ai mei.

Josh: *Păi, AU FOST ai tăi. Acum, sunt ai mei.*

Înainte să mă gândesc la cum să îi răspund la asta, mi-a scris din nou.

Josh: *Glumesc. Dar de ce mi-am imaginat că Domnișoara Subrat cu Lămâi Organice poartă chiloți de bunică?*

Ochii mi s-au mărit. „Bleah!"

Carly: *Păi, chiar sunt din bumbac organic, deci...*

Josh: *Ah! Știam eu că trebuia să fie ceva ciudat la ei. Deci până și fundul tău mănâncă organic? Ce pretențios este micuțul.*

Carly: *Doamne! Ești nebun.*

Josh: *Ouăle mele sunt fără gluten.*

Carly: *Josh! LMAO*

Josh: *Scuze, sunt cam prost. Probabil am luat-o razna pentru că am ascultat o oră melodia Bennie and the Jets redată invers. O să mă strâng de gât cu chiloții tăi.*

Carly: *Poți să-i pui jos acum.*

Josh: *Adică, să-i scot din buzunarul meu?*

Carly: *Ar fi grozav.*

Josh: *Poate o să cunoști la* The Bar *pe cineva căruia să-i placă chiloții tăi din bumbac organic.*

Am ezitat.

Carly: *Am cunoscut, de fapt, pe cineva aici. Este drăguț.*

După asta, Josh n-a mai răspuns. Așa că am presupus că nu avea să o mai facă. Dar, la vreo cinci minute după ce m-am întors la masă, telefonul mi-a

sunat din nou. Am aruncat o privire la el ca să citesc mesajul.

Josh: *Păi, asta-i bine. Mă îndoiam că avea să dureze mult.*

Gândurile mi s-au blocat pe mesajul lui până mi-am reamintit să îmi îndrept atenția asupra oamenilor de la masa mea.

În vreme ce ne pregăteam să plecăm, Neil mi-a cerut numărul de telefon.

– Mi-ar plăcea să te mai văd, mi-a zis cu un zâmbet.

Nu găseam un motiv să îl refuz. Știam că aveam nevoie de această distragere.

– Sigur. Ar fi grozav!

Mi-a dat telefonul lui și i-am scris numărul meu.

– Minunat! a zis când i l-am înapoiat. O să te sun săptămâna asta și poate stabilim ceva pentru weekendul viitor, dacă nu ești prea ocupată?

– N-am nici un plan, deci ar trebui să meargă, i-am zis, deși va trebui să clarific asta cu Josh.

– Excelent! S-a apropiat și m-a tras într-o îmbrățișare delicată. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Carly!

Am apreciat faptul că n-a încercat să mă sărute. Ar fi fost mult prea devreme.

– Și mie, Neil!

Lisa și-a îmbrățișat și ea partenerul de discuții și am privit din fața barului cum băieții s-au urcat fiecare în mașina lui. Cumnatul Lisei se oferise să ne ducă în seara asta și trebuia să sosească din clipă în clipă.

Lisa a ridicat privirea la cerul nopții și a oftat.

– Sfinte Sisoe! Îți poți imagina cum ar fi dacă amândouă ne-am găsit viitorii soți în noaptea asta?

„Vorbește serios?“ Îmi venea să vomit.

– Uau! Am râs. Cred că-i cam exagerat să ne gândim la așa ceva. Așa mult îți place deja de Rob?

– Sincer? Da, a zis. Ce să nu-ți placă? Este adorabil și are un loc de muncă grozav ca inginer. Dar sunt de acord, optimismul meu s-ar putea să fie cam exagerat.

– Doar un pic. I-am făcut cu ochiul. Dar mă bucur că ți-a plăcut de el.

– Neil este foarte frumușel și a părut și tare de treabă.

– Da. Va trebui să mă văd din nou cu el ca să îmi dau seama de ceea ce simt. Nu cred că poți să cunoști pe cineva după doar o întâlnire.

Deși mi-am amintit că am știut exact că Brad era alesul din prima seară când l-am cunoscut. Dar era puțin probabil să se repete genul ăla de conexiune instantanee. Poate de aia ezitam să îl declar pe Neil o partidă. Îl comparam cu Brad? Sau, mai rău, ezitarea mea avea de-a face cu sentimentele al naibii de ciudate pe care păream să le am în ultima vreme pentru Josh?

CAPITOLUL 13

JOSH

Nu voiam ca ea să se întoarcă acasă și să mă vadă treaz, de parcă o așteptam. Dar nu puteam nici de al dracului să adorm.

Telefonul mi-a sunat și m-am gândit că s-ar putea să fie Carly, dar era fratele meu Neil. Îi eram dator cu un telefon.

– Salut, frate! am răspuns. Ce mai faci?

– Nu te-am trezit, nu-i așa?

– Nu. Deloc. Și am tot vrut să te sun de când m-am întors, dar am fost cam ocupat.

– Știu. Mi-a zis Michael. Scottie este o adevărată belea, nu-i așa?

– Cu siguranță.

– Cum merg lucrurile cu fosta lui Brad acolo?

– Ne înțelegem. Ăsta e adevărul.

– Cum o cheamă?

– Carly.

S-a făcut brusc liniște. Pentru un moment, am crezut că apelul s-a întrerupt.

– Ai zis Carly? a întrebat într-un final.

– Da. De ce?

– Cum arată?

– De ce?

– Doar răspunde-mi! mi-a zis.

– Blondă… înălțime medie… foarte drăguță.

S-a lăsat iar tăcerea.

– Cred că am cunoscut-o în seara asta, mi-a zis.

Ochii mi s-au mărit.

– Ai cunoscut-o pe Carly?

– Da. La The Bar. Ar trebui să ies cu ea weekendul viitor. A expirat. Sfinte Sisoe! Eram în al nouălea cer și trebuia să vorbesc cu cineva despre ea. De aia te-am sunat.

„Rahat!“

„Rahat!“

„Rahat!“

– Cum naiba nu te-ai prins cine era? Nu fusese intenția mea ca vorbele să iasă așa dure. Mi-am îndulcit tonul. Nu ți-a spus ce face în oraș? N-ai pus lucrurile cap la cap?

– Mi-a zis că ajută un prieten. Mi-am dat seama că era reținută, dar m-am gândit că poate-i doar precaută. Și nu îmi aminteam numele logodnicei lui Brad, așa că n-am făcut legătura.

– Nu ai rostit, cumva, numele fratelui tău?

– Nu. A oftat. I-am zis că am crescut în Woodsboro, dar nu i-am menționat nimic despre familia mea sau așa ceva.

– Măi să fie! am mormăit.

– Ce mică e lumea, nu?

– Da. Chiar că e. Am înghițit în sec. A fost de acord să iasă cu tine?

– Pari surprins.

– Era doar o întrebare, Neil.

– Da. După cum am zis, posibil weekendul viitor. Există vreun motiv pentru care n-ar trebui să ies cu ea?

Mi-am frământat mintea căutând ceva de zis, dar nu aveam nici un motiv legitim.

– Nu. Adică, este o fată grozavă, i-am răspuns.

– N-ai zis că nu îți place de logodnica lui Brad? Sunt un pic confuz.

„Nu ești singurul."

– Da, așa credeam. Dar chiar n-aveam motiv pentru asta. N-am apucat să o cunosc până să vină aici.

– Să-i trimit un mesaj acum și să-i spun cine sunt?

– O să ajungă aici în curând. Îi spun eu.

– Să-mi zici cum reacționează.

– Da, omule. Bine.

După ce am închis, m-am așezat pe marginea canapelei și mi-am sprijinit capul în mâini. Ăsta nu era un scenariu pe care să îl fi anticipat – deși nu era ceva exagerat, ținând cont de cât de mic era acest oraș. Blestemata asta de situație cu mine și Carly era suficient de complicată și fără ca ea să iasă cu frate-meu. Dar nu aveam nici un drept să intervin. Carly merita un tip de treabă.

Era dulce-amărui să îl aud pe Neil cât de mult o plăcuse – atât de mult încât mă sunase. Știam că ceea ce simțeam era gelozie, dar nu exista om mai bun decât fratele meu Neil. Era complet opusul meu.

– Nu. A oftat. I-am zis că am crescut în Woodsboro, dar nu i-am menționat nimic despre familia mea sau așa ceva.

– Măi să fie! am mormăit.

– Ce mică e lumea, nu?

– Da. Chiar că e. Am înghițit în sec. A fost de acord să iasă cu tine?

– Pari surprins.

– Era doar o întrebare, Neil.

– Da. După cum am zis, posibil weekendul viitor. Există vreun motiv pentru care n-ar trebui să ies cu ea?

Mi-am frământat mintea căutând ceva de zis, dar nu aveam nici un motiv legitim.

– Nu. Adică, este o fată grozavă, i-am răspuns.

– N-ai zis că nu îți place de logodnica lui Brad? Sunt un pic confuz.

„Nu ești singurul."

– Da, așa credeam. Dar chiar n-aveam motiv pentru asta. N-am apucat să o cunosc până să vină aici.

– Să-i trimit un mesaj acum și să-i spun cine sunt?

– O să ajungă aici în curând. Îi spun eu.

– Să-mi zici cum reacționează.

– Da, omule. Bine.

După ce am închis, m-am așezat pe marginea canapelei și mi-am sprijinit capul în mâini. Ăsta nu era un scenariu pe care să îl fi anticipat – deși nu era ceva exagerat, ținând cont de cât de mic era acest oraș. Blestemata asta de situație cu mine și Carly era suficient de complicată și fără ca ea să iasă cu frate-meu. Dar nu aveam nici un drept să intervin. Carly merita un tip de treabă.

Era dulce-amărui să îl aud pe Neil cât de mult o plăcuse – atât de mult încât mă sunase. Știam că ceea ce simțeam era gelozie, dar nu exista om mai bun decât fratele meu Neil. Era complet opusul meu.

Niciodată nu își înșelase iubitele, era mereu respectuos și îi era cel mai dedicat tatălui nostru dintre noi toți. Părea și cel mai puțin speriat de abandonul mamei noastre. În vreme ce pentru mine ar fi complet nepotrivit să mă dau la Carly, Neil nu avea nici un motiv să se simtă vinovat. El nu fusese cel mai bun prieten al lui Brad. Nu exista nici un conflict de interese. Nu ar merge în iad pentru că ieșea cu ea, cum aș merge eu.

Când s-a deschis ușa, m-am ridicat de pe canapea. „Cam asta a fost cu a nu da de înțeles că o așteptam să vină."

Carly și-a pus poșeta pe o masă.

– Hei. Sunt surprinsă că încă ești treaz.

– Da, păi, oricum stau treaz jumătate de noapte pe salteaua aia de rahat. Mi-am trecut mâna prin păr și am încercat să par nonșalant. Cum a fost la The Bar?

– A fost chiar bine, de fapt. S-a așezat pe canapea și a oftat. Am rămas surprinsă de cât de bună a fost mâncarea. Nu m-aș fi așteptat la așa ceva într-un bar.

– Da, mâncarea a fost mereu bună acolo.

Am așteptat să mai spună ceva, dar n-a făcut-o. Carly a închis pur și simplu ochii și s-a lăsat pe spate pe canapea. S-a descălțat, dezvăluindu-și degetele date cu ojă roșie care mereu mă făceau să mă înfierbânt într-un mod ciudat.

– Pari obosită, petrecăreață.

– Clar a trecut ora mea de culcare.

A căscat.

– Deci... spune-mi despre tipul ăsta pe care l-ai cunoscut!

Mi-am frământat mâinile. Ea a deschis ochii și s-a uitat la mine.

– Păi, încă n-am deliberat. A părut de treabă. Dar nu-l cunosc.

– Este un tip de treabă. Și poți să ai încredere în el.

A făcut ochii mari.

– Despre ce vorbești?

– Mă refer la Neil.

S-a ridicat și a rămas cu gura căscată.

– Mi-ai aranjat întâlnirea sau așa ceva?

La asta am chicotit.

– Da, că am avut o grămadă de timp să-ți orchestrez o întâlnire cât am fost la vânătoare de chiloți pentru Scottie. Am râs iarăși. Relaxează-te! N-am avut nimic de-a face cu asta.

Fața i s-a făcut roșie.

– Atunci, de unde-i știi numele?

– Păi, m-a sunat fratele meu în drum spre casă, să îmi povestească despre noaptea lui în oraș.

– Fratele tău m-a văzut acolo?

– Nu, Carly.

„Sfinte Sisoe! Chiar nu se prinde."

Apoi ea și-a acoperit gura.

„Bingo!" În sfârșit și-a dat seama.

– Oh, Doamne! Neil este fratele tău?

– Sigur că este.

A continuat să pună piesele la loc.

– Este cel singur…

– Da. Din fericire, altfel, în noaptea asta, mă duceam la el să îl strâng de gât.

Și-a sprijinit capul în mâini.

– Prima mea noapte în oraș și eu îl întâlnesc pe fratele tău? Cât de mic este blestematul ăsta de oraș?

– Destul de mic.

Carly s-a ridicat și a început să se plimbe.

– Bine, asta-i tare ciudat, Josh!

Eram de acord, dar am încercat să neg.

– Nu trebuie să fie.

– Bănuiesc că nu? A oftat. Nu știu.

– Îți place de el?

M-am pregătit pentru răspunsul ei.

– După cum am spus, abia dacă îl cunosc.

– Neil n-ar face rău nici unei muște. Este cel mai bun om pe care-l cunosc. Așa că n-ai nici un motiv să nu ai încredere în el.

– Păi, mulțumesc pentru relatare, deși trebuie să mă întreb dacă nu ești un pic părtinitor.

– Nu-mi pasă că-i fratele meu. Dacă ar fi un nemernic, te-aș avertiza să păstrezi distanța.

– Un nemernic ca tine? m-a tachinat.

– Păi... da.

– Glumesc.

– Ba nu, nu glumești.

Expresia i-a devenit serioasă.

– Nu mai cred că ești un nemernic, Josh. Chiar glumeam.

S-a uitat o clipă la mine în timp ce în aer plutea o stânjeneală.

Mi-am dres vocea.

– Păi, bănuiesc că, dacă ieși cu Neil weekendul viitor, o să ai nevoie de mine să stau cu Scottie.

– Dacă nu te deranjează. Îți voi întoarce favoarea, desigur.

– De fapt, voiam să îi accept invitația lui Lauren pentru weekendul viitor, dar, dacă tu te vezi cu Neil, o să reprogramez.

Carly a deschis gura și a închis-o de câteva ori.

– Oh... nu mi-am dat seama că voiai într-adevăr să ieși cu ea.

„Și pentru mine este o noutate."

– De ce nu? N-am nimic de pierdut. Nu este ca și cum s-ar întâmpla prea multe pe aici.

Gâtul i s-a înroșit și i s-a umplut de pete.

– Păi, dacă lucrurile nu ies, tot va trebui să o vezi. Bănuiesc că ăsta ar fi un dezavantaj.

– O să trebuiască să mă descurc, corect?

– Da... adică, dacă nu te deranjează situația, a zis cu obrajii îmbujorați.

– Nimic nu mă afectează.

– Bine, atunci, Domnule Fără Inimă. A coborât privirea la degetele ei de la picioare. Oricum, dacă vrei să ieși weekendul viitor, este rândul tău, așa că pot să-i spun lui Neil de weekendul de după.

– Găsim noi o soluție între vineri și sâmbătă. Nu trebuie să fie ori unul, ori celălalt.

A încuviințat din cap și a căscat din nou.

– Păi, eu sunt epuizată. Mai bine m-aș duce la somn. Că o să ne trezim cu Scottie înainte să ne dăm seama.

– Da. Este târziu. Noapte bună!

– Noapte bună, Josh!

S-a dus în dormitorul ei.

În acea noapte, m-am foit și m-am răsucit și pentru prima dată nu a fost salteaua gonflabilă cea care m-a tinut treaz.

CAPITOLUL 14

JOSH

Pentru vineri seară am stabilit o întâlnire cu Lauren, iar Carly și-a făcut planuri cu Neil pentru sâmbătă.

Toată după-amiaza de vineri Carly a fost foarte tăcută. Mi-am dat seama că ieșirea mea cu Lauren o făcea să se simtă inconfortabil. Dar, pentru că eram un nemernic, tocmai asta era ideea, nu-i așa? Nu avusesem de gând să iau legătura cu Lauren până să aflu despre Neil și Carly. Dar aveam nevoie de

distragere. Mă deranja gândul că ea ieșea cu fratele meu. Dar nu era doar asta. Simțeam că începea să aibă sentimente pentru mine. Îmi imaginam? Nu puteam să fiu sigur. Dar, dacă bănuielile mele erau adevărate, trebuia să tai răul din rădăcină.

Vineri seara, am ales să mă văd cu Lauren la restaurant, chiar dacă ea se oferise să vină să mă ia. Am împrumutat mașina lui Carly ca să conduc până acolo și să o scutesc să o vadă pe Lauren. Știam că ar fi fost ciudat. Deși evident că exista un motiv ascuns pentru această „întâlnire", intenția nu era să o supăr pe Carly.

Când am ajuns la singurul restaurant mexican din Woodsboro, Lauren era deja acolo. Am fluturat dintr-o mână când am intrat, simțindu-mă mai degrabă înfometat decât interesat să fac conversație. Mi-am dat seama destul de repede că nu simțeam nimic față de ea, deși ar fi fost fantastic de convenabil să avem genul ăla de conexiune. Și așa eram un dobitoc pretențios, dar, în ultima vreme, devenisem mai rău. În clipa în care m-am așezat la masă, mi-am dat seama că nu aveam să ajungem nicăieri.

Dar am rămas ca să mănânc. Am băgat niște fajita în gură și am mestecat înainte să vorbesc.

– Deci probabil ai o pasiune pentru serviciile sociale dacă lucrezi într-un astfel de domeniu...

Lauren a lăsat jos furculița și s-a șters în colțul gurii.

– Pot să fiu sinceră? Țin la clienții mei. Dar nu vreau să lucrez pentru totdeauna cu persoanele cu nevoi speciale. Este foarte greu emoțional și uneori și fizic.

Deși îi apreciam sinceritatea, răspunsul ei m-a surprins.

Am băgat unul dintre chipsuri în sos.

– Cu Scottie te descurci bine și mereu pari plină de energie. Am presupus că îți place ceea ce faci.

– Îi iubesc pe Scottie și pe ceilalți cu care lucrez, dar nu neapărat munca mea per ansamblu. Este mult de lucru și sunt multe ore pe bani puțini. Și-a dres vocea și a schimbat subiectul: Spune-mi mai multe despre ce faci tu!

Mi-am petrecut următoarele câteva minute plictisindu-mă până și pe mine în timp ce expuneam chestiile de bază ale muncii mele, plănuind în același timp strategia de retragere devreme pentru seara asta. Lauren era destul de atrăgătoare și eram destul de sigur că ea ar fi fost un pariu sigur pentru noaptea asta, judecând după modul în care se uita la mine. Dar până și ideea de sex fără implicații nu mă interesa. Ori eram frânt, ori aveam o problemă și mai mare – și în direcția aia nu mă îndreptam. Dar știam un lucru: aveam nevoie de o scuză să nu merg la Lauren acasă în noaptea asta.

Când ne-am terminat mâncarea, ea m-a întrebat direct dacă eram interesat să merg la apartamentul ei. Așa că a trebuit să inventez ceva.

– Lauren, te consider o fată grozavă, i-am zis, lăsându-mi băutura din mână. Și mi-a făcut plăcere să te cunosc mai bine în seara asta. Dar, cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mai mult cred că-i mai bine să rămânem prieteni, ținând cont de relația ta cu Scottie.

Era o minciună. O scuză ieftină. Dar la fel era și întreaga întâlnire.

I-a picat fața când și-a trecut o mână prin părul lung, castaniu.

– De ce ai fost de acord cu întâlnirea asta dacă asta simți?

„Am crezut că o să mă pot preface mai bine."

– Bănuiesc că mi-am dat seama de acest conflict în seara asta.

Speram că scuza mea falsă era mai bună decât să admit că nu simțeam nimic. Dar dezamăgirea din

ochii ei mi-a dat de înțeles că probabil citise printre rânduri.

Restul serii a fost al naibii de jenant.

În seara următoare, „întâlnirea“ mea cu Lauren era o amintire uitată de mult. În vreme ce stăteam în camera de zi pe canapea, uitându-mă la televizor, lângă Scottie, privirea mi se tot îndrepta spre camera lui Carly. Prin ușa deschisă, o vedeam cum se pregătea pentru ieșirea ei cu Neil.

Nu mă întrebase despre timpul petrecut cu Lauren și eram recunoscător. Nu voiam să o mint și, pentru moment, preferam să creadă că mersese mai bine decât fusese în realitate. Nu era nevoie ca ea să bănuiască faptul că eram extrem de interesat de ceea ce se petrecea între ea și fratele meu.

Dar n-am putut să nu observ cât de bine arăta în seara asta. Era îmbrăcată cu o rochie roz scurtă și își prinsese o floare asortată în păr. Era ca o rază de primăvară în acest Woodsboro rece și întunecat. Dar nu conta ce purta; mereu era al naibii de frumoasă. Părul ei blond crescuse în ultimele săptămâni și curburile ei perfect plasate erau tentația finală – „Mulțumesc, înghețată cu fistic“. Trebuia să îmi reamintesc neîncetat că nu aveam de ce să am astfel de gânduri legate de iubita lui Brad. Ieșirea ei cu Neil era, probabil, o binecuvântare. Acum, mai aveam un motiv să păstrez distanța față de ea. Situația asta clar avea să rezolve problema.

Și totuși, m-am ridicat și m-am dus să stau în ușa ei.

– Unde vă duceți? am întrebat-o.

A lăsat pensula de machiaj.

– Într-un loc numit Vincenzo's?

– Ah, da, unul dintre restaurantele mai bune din Woodsboro.

Carly s-a întors spre mine și și-a deschis brațele.

– Crezi că-s îmbrăcată suficient de bine?

Am inspectat-o rapid, încercând să nu zăbovesc prea mult cu privirea pe corpul ei.

– Da. Arăți grozav. Este un loc drăguț, dar nu extrem de elegant sau așa ceva.

S-a întors din nou cu fața la oglindă și s-a apucat să se machieze la ochi.

– Nu mi-ai povestit cum a mers întâlnirea ta cu Lauren seara trecută.

Păi, grațierea n-a durat mult.

– Da, uh... Mi-am băgat mâinile în buzunare. A fost bine.

– Doar bine?

– Da.

A închis tubul de rimel.

– Bine, îmi dau seama că nu vrei să intri în detalii. Ceea ce este în regulă. Nu-mi ești dator cu nici o explicație.

Probabil credea că eram distant pentru că făcusem sex cu Lauren și nu voiam să recunosc. Carly părea să aibă impresia că eram un fustangiu. Dar nu îmi pica bine ca ea să creadă asta despre noaptea trecută.

– Nu s-a întâmplat nimic, dacă asta te întrebi.

Și-a tamponat buzele.

– Sunt surprinsă. La cum se uită la tine – cum se aruncă pe tine –, aș fi crezut că te-a adus în apartamentul ei înainte să vi se servească desertul.

Am intrat în camera ei.

– Nu-s așa ușuratic, să știi. Am avut ocazia. Doar că n-am profitat de ea.

A făcut ochii mari.

– Ai refuzat-o?

– Nu sunt adeptul inducerii cuiva în eroare dacă nu sunt sigur de ceva. Nu este ca și cum ar fi o tipă oarecare. Lucrează în casa asta. Deci trebuie să tratez lucrurile cu atenție.

– Păi, a fost foarte matur din partea ta, Mathers. M-am întrebat și eu, pentru că ai venit acasă mai

devreme decât mă așteptam.

– Am crezut că dormeai când am intrat. Nu mi-am dat seama că erai așa atentă, am tachinat-o.

– Sunt multe scârțâituri în casa asta. Este greu să nu te trezești când cineva fie și doar se mișcă. Nu te așteptam, dacă asta crezi.

Am încuviințat din cap.

– Și nici eu nu o să te aștept în noaptea asta. Așa că nu-ți face griji! Neil n-ar face rău nici măcar unei muște, așa că n-am motive să mă îngrijorez.

Carly și-a umflat părul.

– Altfel, ai sta treaz și îngrijorat? Dacă ar fi altcineva?

„Rahat!“

– Păi, da. N-am încredere în oameni. Aș fi îngrijorat dacă tu ai cunoaște pe cineva care să fie un necunoscut pentru mine. Am ridicat bărbia. Adică... Brad ar vrea să am grijă de tine.

– Deci este despre Brad? S-a întors spre mine. Te-ai simți obligat să te îngrijorezi de dragul lui?

– Nu chiar. Acum, te consider o prietenă. Oricum aș avea grijă de tine.

– Nu te mai deranjează fața mea? m-a tachinat.

Mi s-a strâns stomacul.

– Nu, Carly. Am săgetat-o cu privirea. Nu mă mai deranjează.

– Asta-i bine de știut.

Mi-am plecat pentru un moment capul.

– Bănuiesc că nu o să treci niciodată peste asta.

– Probabil că nu.

Mi-a făcut cu ochiul.

– Poate o merit.

Tocurile i-au răsunat când a venit spre mine.

– Nu fi așa dur cu tine! Doar glumesc. Chiar am trecut peste. Mai ales după ce mi-ai explicat motivul.

S-a oprit și a adulmecat aerul. Expresia i s-a schimbat.

„Fir-ar! M-a prins!“

– Ai fumat.

– Am fumat una rapid acum câteva minute.

– De ce, Josh? S-a încruntat. Te descurcai așa bine.

Acum, chiar trebuia să mint. Nu puteam recunoaște că întâlnirea ei cu fratele meu mă speria. Nu puteam să admit că întâlnirea de noaptea trecută fusese un adevărat simulacru. Și cu siguranță nu puteam admite că buzele ei mă implorau să o sărut chiar acum, ceea ce mă făcea chiar să am nevoie de o altă țigară.

– Am cedat. Se întâmplă.

– Păi, poți mereu să o iei de la capăt, corect?

Am oftat.

– Asta fac.

S-a oprit și a părut că îmi examinează fața.

– Ești în regulă cu asta? Că ies cu fratele tău?

Întrebarea ei m-a făcut să transpir. „Fir-ar! Vede direct prin mine.“

– De ce ai întreba asta? Normal că da. Ți se pare că nu?

– Nu chiar. Dar îmi dau seama că ar putea fi un pic ciudat pentru tine. Pentru că locuim împreună, știi? Mai întâi, locuiești cu logodnica celui mai bun prieten al tău și acum locuiești cu o fată cu care se vede fratele tău?

– Nu ești o fată. Și, dacă să ieși cu Neil te face fericită, atunci trebuie să suport, chiar dacă-i un pic ciudat.

Și-a mușcat buza.

– Pot să fiu sinceră cu ceva? m-a întrebat.

– Sigur.

– Chestia cu Lauren…

M-am tensionat.

– Ce-i cu asta?

– M-am bosumflat la faza cu gogoșica ta. A râs agitată. Ce vreau să zic este că m-a deranjat că te-a invitat în oraș și când ai ieșit cu ea aseară. Și-a ferit privirea și și-a cuprins trupul cu brațele. La început, am crezut că era din cauza conflictului de interese – pentru că e terapeuta lui Scottie –, dar nu sunt sigură. Ochii ei s-au fixat în ai mei. Cred că e mai mult decât am vrut eu să cred.

– Ce altceva ar fi?

Întrebarea mea abia s-a auzit. În adâncul meu, știam răspunsul.

– Cred că sunt...

A ezitat. Inima mea gonea.

– Ce?

– Cred că mă atașez de tine sau așa ceva... și sunt confuză, poate?

Cuvintele ei oglindeau propriile sentimente, însă nu am zis nimic în vreme ce ea a stat acolo, înroșindu-se cu fiecare secundă.

– Nu mă înțelege greșit! Știu că noi doi... n-am putea vreodată... știi tu. Din cauza lui Brad. Dar cred că toată chestia asta cu locuitul împreună... m-a cam dat peste cap un pic. Și oricine intervine în situația asta agită lucrurile. Cred că am fost cam egoistă. Deci îmi pare rău!

Acum, ar fi fost un moment grozav să îi spun că nu era singură, că și eu aveam toate acele sentimente și altele. Dar încă simțeam că îl trădez pe Brad dacă recunoșteam adevărul. Să zicem că îi mărturiseam că aveam sentimente pentru ea. Apoi ce? Nu puteam să fac nimic în privința asta. Așa că am ales să țin totul pentru mine. Trebuia să continui să fac asta până se termina acest aranjament – oricând avea să se întâmple. Deși eu și Carly aveam să vizităm și celălalt azil din oraș, încă nu știam cât urma să dureze până să găsim locul potrivit pentru Scottie.

– Înțeleg, Carly. Amândoi am trecut prin multe. Încă trecem prin multe.

Ea a încuviințat din cap, uitându-se în jos la picioarele ei.

– Uneori, cred că ești singurul care înțelege cu adevărat cum mă simt – de ce ultimii doi ani au fost ca în ceață.

Cuvintele ei mi-au ajuns la suflet, amintindu-mi cât de singur mă simțisem până la ea.

– Ai fost la vreun terapeut? am întrebat-o.

– Nu, dar probabil ar trebui.

– Eu m-am gândit să merg, am recunoscut.

– Serios?

– Da. Nu doar din cauza suferinței, ci și pentru a rezolva partea cu vinovăția.

Ea și-a înclinat capul.

– Vinovăție pentru ce?

„Multe lucruri."

– Știi că în acel weekend ar fi trebuit să merg cu el, corect?

Ea a făcut ochii mari.

– Nu. Nu am știut.

– Da. Mi-a cerut să merg cu el și colegii lui de muncă în acea excursie și chiar am cumpărat bilet. Dar am anulat îl ultimul minut, pentru că urma să fiu promovat la muncă și am aflat că trebuia să pregătesc o prezentare ca să mă vând. Am hotărât că ar fi fost prea stresant să merg în acel weekend. I-am zis că aveam să merg data viitoare.

Am închis ochii.

– Deci crezi că, dacă ai fi fost cu el, poate accidentul nu s-ar fi petrecut...

– Normal. Sunt sigur că nu s-ar fi petrecut. Poate că aș fi condus eu sau o mică schimbare de traseu ar fi putut preveni toată chestia.

Și-a pus mâna pe brațul meu.

– Îmi pare rău, Josh! N-am știut. Eu nu trebuia să fiu cu el, pentru că era o excursie de băieți. Dar cu siguranță mi-a trecut prin cap că, poate, dacă aș fi fost, ar fi încă aici. Sau dacă i-aș fi cerut să nu se ducă. Chestii de genul ăsta.

Am clătinat din cap.

– Oricum, este inutil să ne gândim la asta. Nu poți schimba trecutul.

– Nu, nu poți. Dar este important să discuți despre lucrurile care te bântuie. Să le lăsăm să iasă este singura șansă pe care o avem pentru a trece peste ele.

– Nu ai cum să treci peste, am corectat-o. Doar să ocolești.

– Asta-i adevărat, da, a șoptit.

M-am forțat să fac câțiva pași în spate.

– Păi, am reușit să-ți stric starea pentru seara asta.

– Ba nu. E de ajutor să știu că nu-s singură.

– Bine! Dar gata cu discuțiile triste! Du-te și distrează-te! Dar să nu fii surprinsă dacă ajungi acasă și nu mai găsești înghețata de fistic.

Ea a zâmbit.

– Mănânc-o! Mai cumpăr săptămâna asta. A venit mai aproape și m-a împuns cu degetul arătător în piept. Mai bine decât să fumezi.

– Sunt de acord. Am rânjit. De fapt, eu și Scottie avem planuri mari în seara asta. Așa că asta o să mă distragă.

– Oh, da? A ridicat dintr-o sprânceană. Povestește-mi!

– Păi, mai întâi, o să ascultăm ceva de la Elton John, redat invers. Asta o să ne ia vreo oră și ceva.

– Amuzant...

– Apoi o să încălzim niște pui din seria pe care ai făcut-o aseară și eu o să fac sosul ăla cu miere și muștar și o să-mi fac de cap.

– Pare destul de gustos.

– Apoi, la dușul nostru de băieți, o să dau tare în boxe cealaltă preferată a lui, The Wiggles.

– O să-i placă asta. A chicotit. Ce altceva faceți?

– După toată distracția asta, sper că va pica lat, ca să pot devora în liniște acea înghețată cu fistic.

– Pare un mod bun de a încheia seara.

De fapt, un mod bun de a încheia seara ar fi fost ca ea să se afle aici. M-am blestemat în sinea mea. Trebuia să încetez cu gândurile astea blestemate.

– Îți iei mașina sau vine el să te ia? am întrebat-o.

– I-am spus că prefer să ne întâlnim. Îmi place să am posibilitatea de a mă întoarce acasă când vreau eu.

– Are sens.

Carly s-a uitat la ceas.

– De fapt, sunt un pic în întârziere.

– Asta-i din vina mea. Nu te mai deranjez.

– Mă bucur că ai venit să vorbești cu mine, Josh.

„Nu mai fi așa drăguță cu mine! Nu mă ajuți."

A pășit în camera de zi, unde Scottie stătea pe canapea.

– Să fii ascultător cu unchiul Josh, i-a zis, pupându-l pe obraz.

El a ignorat-o și a continuat să se joace pe iPadul lui.

Și-a luat haina pe ea și și-a pus poșeta pe umăr.

– Păi, ne vedem mai târziu! Dacă apare ceva, să-mi scrii.

– Singurul motiv pentru care te-aș deranja ar fi dacă ar arde casa și, din fericire, nu voi găti nimic, deci ar trebui să fim bine.

– Bine, a zis amuzată. Pa!

Ușa s-a închis în urma ei și m-am uitat la ea câteva momente în timp ce ascultam cum își pornea mașina. Când am intrat în bucătărie, mă simțeam gol și am găsit un bilet lăsat de ea pe blat.

Mulțumirile călugărilor cistercieni de la Sfântul Francisc

Ți-am lăsat o mică surpriză în frigider.

Revenindu-mi, am deschis frigiderul. Pe raft se afla o mică tavă de copt acoperită cu folie. Deasupra mai era un bilet lipit.

Mulțumirile călugărilor cistercieni de la Sfântul Francisc

În după-amiaza asta am făcut noua ta chestie preferată, chec cu dovleac! Nu refuza până nu încerci, Mathers.

Un zâmbet mi s-a lățit pe față în timp ce dădeam laoparte folia, am luat o furculiță și am gustat.

Era surprinzător de bun – nu prea dulce, foarte umed, iar Carly adăugase și fulgi de ciocolată. În ultima vreme, începeau să îmi placă multe lucruri despre care nu crezusem niciodată că aveau să îmi placă.

După câteva guri, am băgat checul cu dovleac la loc în frigider și m-am alăturat lui Scottie în camera de zi, unde el încă se juca pe iPadul lui.

– În seara asta suntem doar noi doi, amice.

M-a luat de păr, trăgându-mă spre el pentru a-l adulmeca bine în vreme ce pe ecranul lui rula un montaj cu reclame din anii ’80. Asta era încă una dintre chestiile lui: reclame vintage.

– Știi, cred că ai dreptate. Să trăiești viața asta simplă – fără femei, fără complicații. Doar pui bun, muzică și somn. Și de la capăt. L-am lovit jucăuș peste genunchi. Nu-i o viață rea, amice.

S-a uitat în ochii mei preț de câteva secunde. Asta era ceva rar. Ca un cadou, realmente – nu doar pentru că o făcea rareori, ci și pentru că, prin ochii lui familiari, reușeam să îl văd din nou pe Brad. Pentru

un scurt moment, prietenul meu cel mai bun revenea la viață prin Scottie.

– Doamne, cât semeni cu Brad! Poate-i el care vine să-mi amintească de ce anume n-ar trebui să-mi pese de ce face Carly acum. În vreme ce Scottie a revenit cu atenția la reclamele lui, eu am continuat să vorbesc cu el: Uneori, mă întreb cât înțelegi. Ceva îmi spune că înțelegi mult mai mult decât credem noi. Sunt așa multe lucruri despre viață pe care ar trebui probabil să ți le explic, dar poate-i mai bine dacă nu le știi. Uneori, ignoranța este o binecuvântare. M-am uitat la tavan. O să-ți dau un exemplu. Îmi doresc să nu știu că în momentul ăsta Carly e la o întâlnire cu Neil. Ar fi de-a dreptul fabulos să nu știu.

În seara aceea, eu și Scottie ne-am distrat grozav. Era o mare distragere să mă concentrez întru totul asupra lui. În loc să fac totul cum făceam de obicei, mi-am luat timp să îl studiez, bucurându-mă de fiecare moment și încercând să interacționez cât puteam de bine cu apucăturile lui uneori bizare.

Am luat cina împreună, ne-am făcut dușul și l-am lăsat chiar să îmi usuce părul cu föhnul, ceea ce părea să îi facă mare plăcere. Totul mergea grozav, până mi-a venit strălucita idee să îmi umflu salteaua înainte ca Scottie să se culce. În mod normal, o făceam când el dorea, dar am hotărât să risc. Apoi m-am dus la baie și, când m-am întors, am găsit salteaua dezumflată. Probabil Scottie crezuse că era un balon uriaș și i-a făcut o mare gaură.

„Grozav!“ Poate că aș fi reușit să o peticesc, dar acum nu aveam materialele. Iar urma să dorm pe canapeaua aceea tare.

Am clătinat din cap.

– Nici măcar nu pot să mă supăr pe tine, Scottie, pentru că-i vina mea.

Se balansa înainte și înapoi pe canapea.

De obicei, Scottie se ducea la somn la zece seara, așa că, atunci când s-a făcut ora, l-am pus în pat, cu toate dispozitivele lui. Apoi am mai stat un pic cu el.

Când a adormit, l-am lăsat singur și i-am închis ușa. Planul meu era să termin cutia de înghețată cu fistic. Poate să mai bag și niște chec cu dovleac.

Dar, chiar când mă îndreptam spre frigider, am auzit că se deschide ușa de la intrare.

CAPITOLUL 15

CARLY

– De ce te-ai întors așa repede? m-a întrebat Josh.

– Nu-i chiar devreme. Am fost plecată câteva ore.

– Știu. Credeam că vei sta mai mult.

Mi-am aruncat poșeta pe o măsuță.

– Cum a mers seara asta?

– Nu eu ar trebui să te întreb asta?

Dându-mi haina jos, i-am zis:

– Spune-mi cum este Scottie mai întâi!

– Păi, ne-am distrat. Doarme deja, dar, înainte de asta, mi-a făcut o gaură în salteaua gonflabilă.

Privind în colțul camerei, am observat cauciucul fără viață întins pe podea.

– Oh, nu! Cum s-a întâmplat asta?

– Al naibii să fiu dacă știu. Asta pățesc fiindcă încerc să fiu eficient. Am umflat-o mai devreme, apoi am ieșit puțin din cameră și, când m-am întors, am găsit-o dezumflată. N-am găsit însă și arma.

– Rahat! Îmi pare rău! Mi-am acoperit gura. N-ar trebui să râd, dar este destul de amuzant.

Josh a ridicat din umeri.

– Nu-i mare scofală. O să încerc mâine să o peticesc sau să cumpăr una nouă. A fost vina mea că am umflat-o înainte ca el să se ducă la culcare. A fost ca și cum am căutat-o cu lumânarea. A oftat. Te-ai distrat?

– Foarte mult. Și ai avut dreptate în legătură cu fratele tău. Este un drăguț.

Am strâns din buze, nesigură de cât voiam să îi povestesc. Nu doream ca informațiile să ajungă la Neil. Dar nici nu aveam chef să îndulcesc ceva.

Josh a văzut asta pe fața mea.

– Arăți de parcă ar fi un dar pe undeva pe acolo, a spus.

– După cum am zis, ne-am simțit foarte bine. Am ezitat. Nu știu dacă a fost lipsa de chimie sau faptul că eu nu sunt pregătită, dar...

A ridicat palmele.

– Nu trebuie să-mi explici.

– Știu că nu e nevoie să-ți explic, i-am zis. Dar vreau. Sunt sigură că îți va spune ceva.

– Poți să ai încredere că nu-i voi zice nimic din ce nu vrei.

– Fratele tău este o partidă pe cinste. Conversația noastră a fost sinceră și antrenantă. Este orientat spre familie și are cam tot ce și-ar putea dori o femeie, din câte mi-am dat seama. N-a fost nimic în neregulă cu întâlnirea noastră. Cu toate astea... am simțit că ceva lipsea. Uneori, nu poți să-ți dai seama ce.

Josh a încuviințat din cap.

– Te înțeleg.

Răspunsul lui scurt m-a făcut să mă întreb dacă se abținea.

– Crezi că sunt prea pretențioasă?

– Nu și nici n-ar trebui să-ți pese de ce cred eu. Trebuie să-ți urmezi inima. Neil e băiat mare. Sunt

sigur că și-a dat seama că nu ești întru totul implicată.

– În timpul cinei nu m-am putut gândi decât la faptul că, într-o zi, acest bărbat va face o femeie foarte fericită.

– Doar că nu vei fi tu aceea...

M-am uitat la unghiile mele.

– Așa cred.

– Cum ai lăsat lucrurile cu el?

– M-a întrebat dacă îmi doresc să mai ieșim și i-am zis că nu vreau să-i dau speranțe false și că nu mă simt pregătită pentru ceva mai mult. Mi-am cerut scuze că i-am irosit timpul în seara asta, iar el a fost așa binevoitor. Am clătinat din cap. Poate sunt doar frântă, Josh. Pentru că fratele tău nu are nimic în neregulă. Doar că...

– Nu poți să alegi de cine ești atrasă sau cu cine ai chimie. Asta-i concluzia, Carly.

– Știu. Mă simt mizerabil că i-am irosit timpul.

Josh a pocnit din degete.

– Am o soluție pentru asta.

– Ah, da?

– Este verde cu nuci – și mai rece decât atitudinea ta față de fratele meu.

– Josh!

Am lovit aerul, prefăcându-mă că dau în el.

– Glumesc, Dovlecel! Relaxează-te!

„De ce acum îmi place că îmi spune așa?“ L-am urmat în bucătărie și m-am sprijinit de blat în timp ce el a deschis cutia de înghețată.

– Sunt surprinsă că n-ai mâncat-o pe toată deja, i-am zis.

– Păi, Scottie avea alte planuri cu mine în noaptea asta, așa că ai noroc.

Josh a pregătit două castroane. Mi-a dat mie unul și am oftat în extaz după ce am luat prima gură.

– Fix de asta aveam nevoie, am zis cu gura plină.

Josh a luat o linguriță plină.

– Fratele meu nu ți-a cumpărat desert?

– La momentul respectiv nu mi-a mai trebuit, dar acum mor de poftă.

Inima mi-a zvâcnit. Asta putea să fie o metaforă pentru atracția fizică pe care o simțeam acum față de Josh, în loc de fratele lui. În clipa asta, ar trebui să ajung direct în iad.

– Bănuiesc că n-a avut nici unul din noi succes cu întâlnirile din weekendul ăsta, a zis, băgând înghețată în gură. Poate o să avem mai mult noroc data viitoare.

– Ar trebui să dormi în pat în noaptea asta, i-am zis, lingând dosul lingurii. Serios. Nu mă deranjează să dorm pe canapea.

– Nu pot să-ți fac asta.

Am șters înghețata din colțul gurii și am încercat să îmi adun curajul ca să spun ceea ce gândeam.

– Atunci, dormi în pat... am murmurat. Este suficient de mare. Nici măcar n-am să observ că ești acolo.

El s-a scărpinat în bărbie.

– Încerc să-mi dau seama dacă asta-i o insultă sau nu.

– Nu este! Am chicotit. Dar, pentru Dumnezeu, am trecut prin atât de multe în ultimele săptămâni. Suntem amândoi adulți. Putem împărți un pat.

– Nu știu. Și-a ferit privirea, dar părea a se gândi. Vedem...

Ezita pentru că știa că eram atrasă de el? „Oh, nu! Crede că încerc să sugerez ceva?“ Totul în mine îmi spunea că era o idee proastă să îmi clarific intențiile – sau lipsa lor –, dar trebuia să fiu mai clară, altfel la noapte nu aveam să pot dormi.

– Nu vreau să crezi că sper să se întâmple chestii-trestii...

„Of!“ Asta n-a ieșit cum trebuie. El a făcut ochii mari.

– Ce?

– Da, știi tu…

– Nu, nu știu. Definește chestii-trestii. A pufnit. Asta-i ca premiul de consolare?

– Josh…

Expresia i-a devenit serioasă.

– Știu. Este doar o ofertă amabilă din partea ta.

– Cred că-s paranoică de la toată faza cu jurnalul. Ai citit că te consider atrăgător.

– Spre amărăciunea ta, porcul ți se pare atrăgător, m-a tachinat cu o încuviințare a capului.

– Nu vreau să crezi că sper la ceva sau că aș vrea vreodată așa ceva. Știu că ar fi greșit și n-am de gând…

– Doamne! Oprește-te cât încă ești în avantaj, Carly! Știu că nu insinuai nimic, bine? Nu de aia am ezitat. Este vorba doar de principiu, știi? Chiar dacă-i tot un pat, să mă întind lângă tine înseamnă… să mă întind lângă tine. Și bănuiesc că mi se pare ciudat să fac asta când… el nu poate.

„Bine, deci este vorba despre Brad.“

– Am înțeles, am mormăit. Trebuia să mă duc la somn și să scap de jena asta pe care tot eu o creasem. Păi, cred că mă retrag. Mi-ar plăcea să fac un duș, dar mi-e teamă să nu-l trezesc pe Scottie.

– Doarme destul de profund. Cred că nu o să fie nici o problemă.

– Bine. O să mă mișc rapid.

Când am intrat la duș, mi-am pus șampon în păr, mustrându-mă din nou că îi sugerasem lui Josh să împartă patul cu mine în noaptea asta. Cum să nu i se pară deplasat? O parte din mine voia pe cineva cu care să dorm, acea senzație de greutate în pat, de siguranță. Dar tot aveam nevoie de un control la cap pentru că mă gândisem că putea fi o idee bună.

În ciuda a ceea ce spusesem, nu m-am grăbit cu dușul, ezitând să dau ochii cu Josh. Până la urmă, m-am forțat să ies de la duș și să mă îmbrac.

Când am ieșit din baie, el era pe canapea, butonându-și telefonul. Mișcându-și picioarele cu rapiditate, nu părea pregătit să meargă prea curând la culcare. Eu m-am dus direct spre camera mea fără să îi spun ceva. Părea cel mai sigur.

La vreo cincisprezece minute după ce m-am întins în pat, încă cugetam, când l-am auzit în ușă.

Vocea îi era coborâtă.

– Oferta este încă valabilă?

Am încremenit, apoi mi-am întors capul spre el.

– Da.

– Canapeaua aia nenorocită este ca un bolovan. Am încercat câteva minute și am renunțat.

– Este suficient loc aici.

M-am dat mai încolo.

Josh și-a aranjat perna, a umflat-o de câteva ori și s-a întins. M-am întors imediat cu spatele la el, pentru că așa mi s-a părut corect.

Preț de un minut, a fost liniște.

– Mereu dormi atât de aproape de marginea patului? Vocea lui a răsunat prin întuneric. Dacă doar tușesc, o să cazi din pat.

Atârnam practic peste margine.

– Încercam doar să-ți ofer niște spațiu.

– Cât de mare mă crezi? Între noi sunt mai bine de treizeci de centimetri. Poți să dormi ca o persoană normală.

– Da. Am revenit spre el. Bine. Ai dreptate.

– Patul ăsta-i așa confortabil! a zis. Ai dus o viață bună.

Telefonul i-a sunat.

– Rahat! a mormăit.

– Cine-i?

– Este Neil. Sună să vadă cum a mers – probabil vrea să afle informații despre reacția ta la întâlnire.

O să-i răspund de dimineață.

M-am întors spre el și m-am sprijinit în cot.

– Ar trebui să-i răspunzi acum. Altfel, cine știe ce o să creadă.

– Bine, da. O să-i spun că sunt în pat cu tine, a replicat.

– Nu crezi că o să îi pice bine? am glumit.

– Sunt destul de sigur că nu.

A chicotit.

– Da, poate mai bine aștepți.

Când m-am întors din nou cu spatele la el, l-am simțit foindu-se și aranjându-și perna.

– Fir-ar să fie! a gemut. Acum, că știu cât de confortabil e patul ăsta, s-ar putea să-ți fie greu să scapi de mine. S-a scurs un lung moment în tăcere. Apoi, a șoptit: Mulțumesc pentru checul cu dovleac!

– Ți-a plăcut? l-am întrebat, punându-mi mâinile sub obraz.

– A fost chiar foarte bun, da. Cred că m-ai convertit.

A căscat zgomotos și eu m-am aranjat la loc. Aproape că adormisem, când a vorbit din nou:

– Nu te-am întrebat niciodată de ce te-ai apucat de machiaj. Cum ai început să faci asta?

– Asta-i o întrebare aleatorie, am murmurat.

– Da, păi, așa fac când sunt agitat.

Am zâmbit, cu spatele încă spre el.

– În copilărie, îmi plăcea să folosesc fardurile mamei. În adolescență, am continuat să exersez și mi-am dat seama că era ceva la care chiar mă pricepeam. Așa că, decât să mă forțez să fac ceva de care nu eram interesată după colegiu – am terminat arte liberale –, m-am dus la o școală de cosmetică și am devenit și mai bună. În mare parte, îmi place să fac oamenii să se simtă mai încrezători în ei înșiși.

– Dar îmi imaginez că la Hollywood ai de unde să îți alegi clienții.

– Da, dar nu lucrez doar cu celebrități. Fac și voluntariat. Am făcut machiaje în adăposturi pentru oamenii străzii – femeilor care voiau să își găsească de lucru.

– Asta-i grozav! Vezi? Nu știam asta despre tine. Mă bucur că te-am întrebat despre asta.

– Lucrurile pe care le afli când pui întrebări întâmplătoare la ora unu dimineața, huh?

– Așa-i... A expirat și, pentru un moment, a părut că se gândește. Ești o persoană de treabă, Carly.

Inima mi-a tresăltat.

– De unde știi asta?

– Nu te-ai afla aici dacă n-ai fi.

– Bănuiesc că asta te face și pe tine un om bun.

– N-aș merge așa departe. A chicotit. Oricum, cu salteaua lui Wayne drept martor, în acest moment, declar că îmi retrag orice lucru negativ pe care l-am spus vreodată despre tine.

– Oh... În afară de fața mea, mai sunt și alte chestii despre care nu știu?

– Nu contează. Toate ar fi minciuni.

– Păi, atunci, retrag și eu că te-am numit porc malefic.

– S-ar putea să vrei să mai ții asta. Nu pot spune că-i complet incorectă.

– Nu cred asta.

– Asta pentru că nu poți vedea ce-i în capul meu în ultima vreme, Dovlecel.

„Stai, ceeee?“ Gândurile alea ofensatoare erau despre mine sau despre altceva?

După aceea, Josh s-a oprit din bătut câmpii și respirația i-a devenit ritmică. Mă liniștea să i-o aud. Dar, deși era suficient spațiu între noi, mi-am dat seama că îi puteam simți căldura corpului în spatele meu.

Și acum eu eram un pic tensionată. Am reluat în minte evenimentele de peste zi. M-am simțit îngrozitor că i-am irosit timpul lui Neil și chiar mai rău pen-

tru cât de mult îmi dorisem să mă întorc acasă și să îl văd pe Josh. Acum, cu el în partea cealaltă a patului meu, mă simțeam și mai vinovată că savuram această senzație de căldură și siguranță.

În dimineața următoare, am învățat o lecție grea. Uneori, chiar și când ai cele mai bune intenții și încerci să faci ce-i corect, viața tot ți-o trage.

În ciuda faptului că adormisem în mod voit cu spatele la el și cu destul spațiu între mine și Josh, când m-am trezit, nu doar că eram cu fața spre el, dar nasul meu era la doar câțiva centimetri de al lui. Îi simțeam respirația pe piele în timp ce el dormea. Aproape că îl puteam gusta și nu doream să mă dau în spate. Doar așa puteam experimenta cum se simțea să fiu atât de aproape de el.

Așa că, în loc să mă dau înapoi, am profitat de ocazie să mă holbez liniștită la el, să apreciez cât era de frumos – felul în care părul lui castaniu îi cădea peste frunte, maxilarul lui robust, mirosul lui masculin. Această observare tăcută chiar era liniștită – până a deschis ochii.

Am tresărit, dându-mă înapoi. „Cine naiba se trezește așa?“ Ochii nu se deschid treptat sau ceva? El i-a deschis dintr-odată.

– Hei… Vocea-i era nesigură. Te-am speriat?

– Nu, uh… Mi-am lins buzele. Așteptam doar să te trezești.

– Mă priveai în timp ce dormeam?

– Da. Bănuiesc că da.

Josh a încuviințat din cap și s-a ridicat lent din pat.

Mă așteptam să fiu ridiculizată sau măcar să aibă vreo reacție.

Dar n-a zis nimic.

I-am privit mușchii cum se mișcau în timp ce se întindea, tricoul lui ridicându-se suficient încât șarpe-

le sexy tatuat pe spatele lui să mă tachineze.

A ieșit din dormitor și a luat-o spre bucătărie.

Am zăbovit în pat ca să nu trebuiască să dau ochii cu el o vreme. După câteva minute, l-am auzit că îl trezea pe Scottie. S-a auzit apa curgând la baie, deci probabil își făceau dușul lor de băieți.

Până la urmă, m-am sculat din pat, mult mai târziu decât de obicei.

Scottie și Josh stăteau în camera de zi, amândoi cu părul ud. Scottie făcea ceva pe iPadul lui, în vreme ce Josh lucra la laptopul său.

– Neața! Am fluturat dintr-o mână. Ați făcut duș devreme...

– Da, Scottie s-a trezit cu o mică surpriză.

– Ah!

Scottie nu avea deseori accidente nocturne, dar uneori se întâmpla.

M-am dus să îmi fac cafea și am văzut un bilet lăsat de Josh pentru mine.

Mulțumirile călugărilor cistercieni de la Sfântul Francisc

Cât făceam duș cu Scottie, a început Somebody's Watching Me, de Rockwell.

Coincidență? 😌

CAPITOLUL 16

JOSH

Noaptea trecută, am avut parte de cel mai bun somn de secole – chiar mai bun decât în nopțile în care dormisem în patul meu din Chicago.

Când, în sfârșit, i-am răspuns la mesaj lui Neil, în dimineața asta, m-a întrebat dacă voiam să merg cu el la un brunch. Carly se oferise să stea cu Scottie, așa că am fost de acord. M-am gândit că avea să fie mai ușor să îi răspund personal la orice întrebări avea despre Carly. Plus că nici măcar nu îl văzusem de când mă întorsesem în Woodsboro, așa că acum chiar era cazul.

Când am ajuns, Neil alesese deja un loc pe colț în restaurantul Old Mill. Și-a ridicat o mână și mi-a zâmbit când m-a văzut. Un sentiment de neliniște s-a trezit în stomacul meu. Știam ce era: vinovăția acum familiară pe care o simțisem de prea multe ori ca să mai țin socoteala.

– Hei!

M-am așezat.

– Salut, omule! Mă bucur să te văd!

– Ce mai faci? l-am întrebat.

S-a uitat la cana lui.

– Am dus-o și mai bine.

Chelnerița mi-a pus o cană în față și mi-a turnat niște cafea. Am încuviințat din cap în semn de mulțumesc.

– Ce s-a întâmplat aseară? l-am întrebat pe Neil, făcând pe prostul.

– Nu ți-a zis?

Am ezitat.

– A zis că s-a simțit bine…

El a chicotit.

– Dar…

Am rămas vag.

– Păi, mi-a spus cum a pus capăt serii.

– Da. Nu simțea nimic. Sau cel puțin eu asta am înțeles când mi-a zis că nu vrea să mai ieșim. Neil a scuturat un pliculeț cu zahăr. Este nasol. Chiar îmi plăcea de ea. Și-a amestecat zahărul în cafea. Dar nu-i nimic. Asta este. Pierderea ei.

Am încuviințat din cap.

– Clar meriți o femeie care să te aprecieze, omule. Mereu zic, ești cea mai bună partidă care există.

S-a uitat pe geam afară.

– Poate trebuie să mă mut din Woodsboro. Opțiunile mele aici sunt limitate.

– Ai fi surprins, frate. Iarba nu-i mereu mai verde. Nu sunt sigur că am apreciat vreodată micuțul Woodsboro până la călătoria asta recentă înapoi acasă.

– Interesant! Mereu am crezut că ai urât locul ăsta.

– Așa este.

– Ce s-a schimbat?

– Nu sunt sigur. Am clătinat din cap. Poate că acum sunt mai matur și pot să apreciez toate lucrurile pe care obișnuiam să le iau de-a gata – cum ar fi micul-dejun cu fratele meu mai mic.

I-am făcut cu ochiul. Între mine și Neil era doar un an. El avea 29 de ani, în timp ce Michael era cu doi ani mai mare decât mine.

A luat o gură din cafeaua lui.

– Nu te cred.

– De ce?

–Aseară am avut o senzație. S-a uitat în ochii mei. Și vreau să fii sincer cu mine, a adăugat.

– O senzație în legătură cu ce?

Mi-am înghițit cafeaua prea repede și aproape că m-am ars pe gât.

– Tu și Carly…

Acum, aproape că m-am înecat.

– Nu se întâmplă nimic, am insistat. Dacă acolo bați.

– Ești sigur? Nu o să mă supăr dacă-i adevărat. Aș înțelege.

– Nu se întâmplă nimic, am repetat. De ce ai crede asta?

– A fost modul în care se lumina când vorbea despre tine. M-a făcut să mă întreb dacă dezinteresul ei avea legătură mai mult cu tine decât cu mine.

Am râs, vinovăția mea reapărând.

– Nu știu la ce te referi.

– Bine, acum, știu că minți.

– De ce?

– Ochiul tocmai ți-a tresărit. Asta se întâmpla mereu când îmi ziceai minciuni când eram copii.

„Este cald în locul ăsta blestemat sau mi se pare mine?“ Scrâșnind din dinți, am zis:

– Poate mă simt doar inconfortabil pentru că faci presupuneri despre mine și iubita celui mai bun prieten al meu.

– Josh, dacă nu poți să fii sincer cu mine, cu cine naiba poți să fii sincer? Vrei să-mi spui că locuiești cu Carly și nu s-a întâmplat nimic în tot acest timp?

L-am privit direct în ochi.

– Nu s-a întâmplat nimic. Nici măcar când am dormit în același pat, azi-noapte.

Ochii lui erau cât farfuriile. Cuvintele îmi ieșiseră înainte să apuc să mă gândesc.

– Biiiineee. Stai așa! Neil și-a frecat tâmplele. Cum adică? Azi-noapte? După ce a venit acasă de la întâlnirea cu mine?

– Da, dar n-a avut nimic de-a face cu asta. Scottie mi-a spart salteaua gonflabilă și canapeaua e tare ca piatra. Așa că ea a insistat să dorm în pat. Ea pe partea ei și eu pe a mea. Fără... chestii-trestii.

Am chicotit că am folosit expresia lui Carly.

A ridicat dintr-o sprânceană.

– Chestii-trestii?

– Da. Mi-am șters fruntea. Dacă ar fi să fie ceva, cu siguranță ar fi în acele circumstanțe. Dar nu-i nimic, deci...

Îmi bâțâiam picioarele nervos.

– Tu crezi că să dormi lângă iubita celui mai bun prieten al tău mort este egal cu nimic? Te păcălești singur. Poate că azi-noapte nu s-a întâmplat nimic, dar, până la urmă, se va întâmpla. A clătinat din cap. Știam eu că se petrece ceva.

– Te înșeli, Neil. Dacă s-ar întâmpla ceva între mine și ea, nu ți-aș fi spus niciodată să ieși cu ea. Eu nu împart.

S-a lăsat pe spate în scaunul lui și și-a încrucișat brațele.

– Eu cred că sperai ca eu să-ți iau povara – și anume, că te-ai aprins după logodnica lui Brad și nu știi ce naiba să faci.

Mi-am dat ochii peste cap.

– Inventezi povești acum.

– Salut, băieți!

Am întors capetele împreună. Tatăl meu tocmai venise.

– Hei! M-am ridicat să îl îmbrățișez. Nu știam că vii.

– Neil m-a invitat.

– Mă bucur. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

Tata s-a așezat în fața mea și lângă Neil. S-a uitat la noi.

– Frate, rareori vă văd împreună. Domnul de la Oraș ne onorează, în sfârșit, cu prezența.

– Îmi pare rău, tată! Știu că am fost un fiu de doi bani.

S-a încruntat.

– Cine a zis asta? Eu doar glumesc. Sunt așa mândru de tine – mai ales pentru ce te-a adus înapoi în oraș. Brad a fost norocos să aibă așa un prieten ca tine, care are grijă de treburile lui.

Neil a pufnit.

„Măgar." L-am săgetat cu privirea.

– Ce naiba-i așa amuzant? a întrebat tata.

Tata știa că în ultima lună împărțisem casa cu Carly. M-am gândit să i-o iau înainte lui Neil, ca măcar să știe cum stau lucrurile.

– Neil pare să creadă că am o slăbiciune pentru logodnica lui Brad?

– Oh! Și-a înclinat capul. Este ceva adevăr în asta?

– Nu la modul serios.

Tata a mijit ochii.

– Ce naiba vrea să însemne asta?

– Mi se pare atrăgătoare – cum i s-ar părea oricărui bărbat viu. Și cred că-i o persoană grozavă. Dar să se și întâmple ceva este cu totul altceva.

Neil m-a întrerupt:

– Vezi? Acum, ești mai sincer decât ai fost cu mine. Adevărul începe să iasă la iveală. S-a întors spre tata. Am ieșit aseară la o întâlnire cu ea, tată.

Tata a clipit confuz.

– Poftim?

– Da, m-a refuzat cu blândețe. Dar ar fi trebuit să vezi cum i se lumina fața când vorbea despre cât de bine se poartă Josh cu Scottie. N-a fost de mirare că nu era interesată de mine.

Chelnerița a revenit și a pus o cană în fața tatei.

– Cafea? l-a întrebat.

El a încuviințat din cap.

– Pentru ce altceva să trăiești? Mulțumesc! Apoi s-a întors spre Neil. Sunt confuz. Cum ai ajuns să ieși la întâlnire cu ea?

– Am cunoscut-o săptămâna trecută la The Bar și n-am știut cine era. Nici ea n-a avut idee că eu eram fratele lui Josh. A arătat spre mine. După ce mi-am dat seama, ăsta tot m-a încurajat să ies cu ea. Așa că am ieșit, dar am simțit imediat că eram în plus.

– Exagerează, am insistat.

– Oare? Tata a chicotit. Sau tu doar negi pentru că te îngrozește ce ar însemna dacă ai avea sentimen-

te pentru ea?

Aici mi-a atins un punct sensibil.

– Bine... M-am uitat de la unul la altul. Lăsând deoparte dilema evidentă, Brad a fost un tip grozav, cinstit. Ca Neil – și ca tine, tată. Eu, pe de altă parte? Carly merită pe cineva mai bun, cineva care să nu aibă un trecut de rahat cu femeile. Toate astea, plus faptul că, da, Brad s-ar răsuci în mormânt dacă eu m-aș da vreodată la ea.

– De unde știi asta? m-a întrebat tata.

– Se subînțelege. Există milioane de femei în lume și eu trebuie să mă dau la a lui? Am expirat. Serios.

Neil l-a împuns pe tata cu cotul și a anunțat:

– Azi-noapte au dormit în același pat...

Am scrâșnit din dinți.

– Trebuia să adaugi asta?

– Îmi pare rău! a mormăit.

– Ba nu, nu-ți pare, am zis spumegând.

– Ce naiba? a reacționat tata. Parcă ziceai că nu-i nimic între voi.

– Îmi doresc să fi înregistrat asta. Neil a râs. Reacțiile tatei sunt prea amuzante.

– Mi s-a stricat salteaua gonflabilă și nu aveam unde să dorm, i-am explicat. A fost ceva inocent.

– Ce a fost inocent? a întrebat o voce.

M-am întors și l-am găsit pe fratele meu Michael, care întârziase. Evident că Neil îl invitase și pe el.

– Tocmai i-am zis tatei că azi-noapte Josh a dormit în același pat cu logodnica lui Brad.

Michael a rămas cu gura căscată în vreme ce s-a așezat lângă mine.

– Știam eu. Ți-am zis că o să se întâmple ceva. Toată chestia aia este o bombă cu ceas.

Neil s-a întors spre el.

– Știai despre asta?

– Serios, pe bune! Am aruncat șervetul pe masă. Exagerați teribil. Nu s-a întâmplat nimic! Blestemata

mea de saltea gonflabilă avea o gaură, așa că, amabilă, Carly s-a oferit să mă lase să dorm în pat cu ea. Este un pat foarte mare, cu suficient loc pentru amândoi.

– Poate nu s-a întâmplat nimic din perspectiva ta, a zis tata. Dar ar trebui să vezi dacă ea are sentimente față de tine. Și, dacă crezi că are, s-ar putea să reconsideri ideea de a mai dormi în același pat cu ea. Dacă vorbești serios când zici că nu vrei să te dai la iubita lui Brad, n-ar trebui să-i dai speranțe deșarte.

– Nu-i dădeam speranțe deșarte... m-am apărat. Încercam să dorm și eu într-un pat care să nu fie tare ca piatra. Punct.

Nu știam nimic despre adevăratele sentimente ale lui Carly față de mine, în afară de faptul că mă considera atrăgător și nu mă mai ura. Dar apoi, în dimineața asta, când mă trezisem, ea se uita la mine. Ideea era că rezonam cu ceea ce spusese tata. Nu aveam nici un motiv întemeiat să dorm lângă Carly, indiferent de cât de al naibii de bine îmi era – datorită saltelei.

– Știți ceva? Am oftat exasperat. Aveți dreptate. O să-mi cumpăr o altă saltea imediat ce plec de aici. Asta o să rezolve problema. Am sorbit din cafea. Acum, poate voi, golanilor, mă lăsați în pace.

– Cât ai de gând să locuiești cu ea? m-a întrebat tata.

– Nici unul din noi nu știe. S-ar putea să fie zile, săptămâni sau ani. Asta-i problema cu găsirea unui loc. Dar îl punem pe lista de așteptare a ambelor azile din oraș. Trebuie să-l vizităm și pe al doilea, ca să ne asigurăm că este în ordine. Managerul azilului a fost în concediu medical, așa că n-am putut merge până acum.

– Michael, știi că aseară am ieșit la o întâlnire cu Carly? a întrebat Neil rânjind.

„Iar începem.“

Michael a rămas cu gura căscată.

– Nu te cred. Ce-am ratat? Cum s-a întâmplat asta?

În vreme ce Neil relua povestea, eu m-am cufundat în gândurile mele. Mă bucuram că venisem la acest brunch, pentru că discuția și reacțiile lor mă ajutaseră să pricep ce decizie idioată fusese să dorm azi-noapte în pat cu Carly.

Acum, trebuia să remediez daunele.

În acea după-amiază, când am intrat în casă, Carly dansa cu Scottie în camera de zi. Din iPadul lui răsuna muzică clasică – Canon în Re Major – și cei doi se balansau înainte și înapoi unul în brațele celuilalt.

Nici unul nu m-a observat când am intrat, așa că mi-am lăsat jos noul pat cu grijă și i-am urmărit un moment. Era frumos. Era neobișnuit ca Scottie să interacționeze cu vreunul din noi în acest mod.

Într-un final, Carly m-a observat și a făcut un pas în spate.

– Oh, bună! A dus o mână la piept. Nu te-am văzut când ai intrat.

– N-am vrut să vă întrerup…

– Doar dansam.

– Mi-am dat seama.

Am zâmbit.

– A fost ideea lui Scottie. M-a luat de mână și m-a condus. A fost cea mai ciudată chestie. Nu înțeleg, dar nu sunt sigură că-mi pasă de ce a făcut-o. A fost grozav.

I-am ciufulit părul lui Scottie.

– Ești ciudat de spontan și complicat.

Momentul se terminase, evident, Scottie îndepărtându-se de mine pentru a se duce să stea pe canapea.

– Acum, mă simt prost că v-am întrerupt.

– Nu-i nimic, a zis ea. Cum a fost ieșirea cu Neil?

– A fost bine. Au venit și celălalt frate, Michael, și tata. Mereu e plăcut să stau de vorbă cu ei.

– Deci... Carly s-a foit, agitată. Ai vorbit cu Neil despre mine?

– Te-am menționat de vreo două ori, da.

„De o mie de ori."

Ea s-a crispat.

– Mă crede o scorpie?

– Deloc, Carly.

– Bun. Îmi făceam griji. S-a uitat spre ușă, unde lăsasem cutia cu salteaua. Văd că ți-ai cumpărat una nouă.

– Da. M-am gândit că e mai bine decât să-ți acaparez patul.

– Chiar nu m-a deranjat.

Încercând să îi transmit mesajul fără să fiu prea direct, m-am uitat în ochii ei.

– Cred că asta-i o soluție mai bună pe termen lung.

Ea a încuviințat din cap și a coborât privirea.

– Cum vrei tu.

Dacă n-aș fi știut mai bine, aș fi zis că era dezamăgită. Nu voiam să creadă că nu îmi plăcea să dorm lângă ea, așa că am încercat să fac o glumă.

– Faza este că salteaua gonflabilă e așa ademenitoare. Felul în care totul se aplatizează până la podea de fiecare dată când mă mișc? Senzația de cauciuc pe piele? N-ai cum să bați asta.

– Faci cum crezi, Josh.

A zâmbit, dar zâmbetul nu i s-a reflectat și în privire. M-am temut să nu o fi jignit.

– Dar apreciez că ai împărțit patul cu mine azinoapte.

Ea a încuviințat din cap și s-a întors.

În acea seară, la cină și pe timpul rutinei de seară a lui Scottie, lucrurile ar fi putut să pară ca de obicei, dar știam mai bine. Carly era mai tăcută decât în mod normal, în aer persistând o tensiune ciudată. Dar mi-am spus că era mai bine să se simtă ofensată de situația cu patul decât ca eu să îmi pierd controlul, să o dau în bară și să fac ceva ce n-aș putea remedia.

După ce și-a făcut duș, s-a dus în camera ei fără să spună noapte bună. Era complet neobișnuit pentru ea.

Am oprit-o înainte să închidă ușa în urma ei.

– Hei, Carly...

A încremenit și s-a întors cu fața spre mine.

– Da?

– Ești sigură că ești bine? Ai fost tăcută mare parte din zi. Și, de obicei, spui noapte bună înainte să te duci la culcare.

Carly a făcut pe proasta.

– Dacă-s tăcută, nu-i ceva cu intenție.

„Aiurea!“

– N-are de-a face cu faptul că am ales să nu dorm din nou acolo, nu?

Fața i s-a îmbujorat.

– Nu, sigur că nu. De ce ai crede asta?

– Jură pe Bubba-Hank!

– Poftim?

– Jură pe fostul nostru câine!

A făcut ochii mari și m-a privit îngrozită.

– N-am de gând să fac așa ceva.

S-a întors și a evadat în camera ei, trântind ușa.

Nu știam ce era mai rău: faptul că mă folosisem de viața lui Bubba-Hank pentru a obține adevărul de la Carly sau faptul că ea chiar era supărată pe mine.

CAPITOLUL 17

CARLY

În timp ce pregăteam cafeaua în dimineața următoare, am observat un bilet pe blat.

Mulțumirile călugărilor cistercieni de la Sfântul Francisc

Trandafirii sunt roșii.
Violetele sunt albastre.
Am visat că m-am înecat cu o lămâie.
Și m-am gândit la tine...

M-am uitat la Josh. Mi-a zâmbit din spatele căniii lui de cafea.

– Chiar ai visat asta? m-a întrebat.

– În mod ciudat, da.

Am dat drumul la aparatul de făcut cafea.

– Poate era un simbolism.

– Simbolism?

– Te simțeai vinovat că l-ai folosit pe Bubba-Hank aseară ca să mă păcălești. Știi că niciodată nu aș jura pe viața lui.

– Bănuiesc că știu cum să scot orice de la tine, huh? Este o unealtă destul de puternică.

Desigur, comportamentul meu de ieri era legat de faptul că Josh alesese să nu mai împartă patul cu mine. Se speriase pentru că mă holbasem la el – știam eu. Ieri despicasem firul în paișpe, dar îmi jurasem ca astăzi să trec peste. Destul de simplu, trecusem peste. Trebuia să o fac.

– Scottie încă-i în pat? l-am întrebat.

– Da. Ssst... Josh a dus degetul arătător la buze. De obicei, nu doarme așa mult, dar cu siguranță nu

vreau să-l trezesc.

Când s-a făcut cafeaua, mi-am luat cana spre locul unde stătea el.

– Uite, îmi faci un favor, Josh?

– Ce anume?

– Să lăsăm toată faza de ieri, bine? Orice m-a enervat a trecut. Nu mai sunt în starea aia aiurea.

– Bine. A mușcat din covrigul lui. Am renunțat oficial la subiect. Dar următorul lui comentariu m-a luat pe nepregătite: De ce nu ieși să faci ceva pentru tine astăzi?

– De unde a venit asta?

– Trebuia de mult să o faci. În afară de acea programare la tuns și la unghii, nu ți-ai luat timp pentru tine. Du-te la cumpărături sau ceva!

Am luat cealaltă jumătate a covrigului lui fără gluten și am furat o gură.

– Îmi dai tu bani pentru această sesiune de cumpărături, uriașule?

– De fapt, da. A scos portofelul și a luat un teanc de bani. Poftim…

– Ușurel! Am ridicat palma. Doamne, Josh! Glumeam. Ai înnebunit? Nu-ți iau banii!

– Ia-i! Acum, nu prea muncești.

– Asta nu înseamnă că-mi ești dator cu bani.

– Știu asta. Dar, Carly, singurul motiv pentru care eu pot să muncesc fără întreruperi este pentru că tu ai grijă de Scottie în timpul zilei. Dacă aș fi fost singur aici, cum plănuisem inițial, n-aș fi avut cum să continui să-mi văd de muncă. Așa că privește-i ca pe o răsplată pentru că mă ajuți să-mi păstrez locul de muncă în perioada asta. Ia banii și cumpără-ți ceva drăguț! Du-te la masaj! Sau pune niște gheare pe degete. Serios. Distrează-te! Mi-a întins banii. Nu accept nu ca răspuns.

– Măi să fie! Nu trebuie să-mi spui de două ori, tăticule. Am luat banii și i-am băgat în sutien. Mulțu-

mesc!

– Poți să-mi mulțumești cumpărând niște înghețată cu fistic când te întorci.

– Așa fac.

După-amiaza a fost o binecuvântare. După ce am ieșit, mi-am dat seama că aveam nevoie de asta mai mult decât îmi imaginasem. Am făcut exact ce mi-a sugerat Josh. M-am dus la mall și am avut o zi de fete de una singură. Am început prin a mă trata cu o cafea și o gogoașă cu cocos, pe care le-am savurat în pace în timp ce am stat pe telefon. Apoi am intrat în câteva magazine și am probat diverse. Aveam nevoie de un nou costum de baie care să fie mai puțin sumar decât costumul meu, din moment ce voiam să merg cu Scottie la YMCA, ca să poată înota în piscina lor interioară.

Am hotărât să fac mai multe lucruri deodată, vorbind cu prietena mea Christina la telefon în timp ce luam la probă niște costume de baie. Tocmai o puseseм la curent cu ultimele evenimente de acasă – inclusiv noaptea în care eu și Josh împărțiserăm patul.

Ea a venit cu o teorie interesantă.

– Te-a plătit pentru că se simte vinovat pentru că noaptea trecută ți-a atras atenția asupra adevăratelor tale sentimente.

– Ar trebui să se simtă vinovat. Știa că n-aș jura niciodată pe viața câinelui. Am oftat. Dar mi s-a părut drăguț că a insistat să ies astăzi. Nu o să stau să despic firul în paișpe.

– Pot să te întreb ceva?

– Bine…

Mi-am dat jos pantalonii.

– Dacă ar fi să încerce ceva sexual, ai fi receptivă?

Am simțit furnicături prin corp doar fiindcă m-am gândit la asta. Trăgând tricoul peste cap, am zis:

– Nu voi fi eu cea care să inițieze ceva.

– Nu asta te-am întrebat. Dacă el ar face prima mișcare, tu l-ai opri?

„Nu, nu l-aș opri.“ Dar nu eram pregătită să admit asta.

– Nu știu.

– Ăsta-i un da. S-a oprit. Uau! N-am crezut niciodată că ai accepta.

Reacția ei imediată m-a făcut să am îndoieli în privința propriului meu caracter.

– Mă judeci?

– Nu, nu am vrut să sune așa. Mă bucur că-ți permiți să renunți la vinovăție.

– Oricum nu o să se întâmple nimic, am informat-o, un pic cam tare pentru o cabină de probă. Pentru că Josh nu mă vede așa. Știe că-l consider atrăgător, ceea ce continuă să mă jeneze. Dar nici măcar o dată n-a insinuat că mă consideră atrăgătoare din punct de vedere sexual sau că are sentimente dincolo de legătura asta pe care o avem din cauza lui Scottie. Așa că nu o să speculez despre o situație imaginară.

– Dar a dormi în același pat n-ai zice că-i ceva imaginar. Asta chiar s-a întâmplat și eu cred...

– Hai să nu mai vorbim despre asta, bine? Mi-am desfăcut sutienul. Auzi... O să închid, pentru că probez niște costume de baie. Îți trimit pozele ca să-mi spui părerea ta.

– Bine. Ce cauți?

– Ceva decent. Probez costume întregi, pentru că vreau să încep să-l duc pe Scottie la înot. N-am nevoie să impresionez pe nimeni acolo. Cu mine am doar un costum din două piese, pe care l-am folosit ca să fac duș cu Scottie. Nu întreba!

A râs.

– Nu abordez tema asta.

– Bine. Rămâi lângă telefon!

Am închis și l-am probat pe primul, un costum negru cu o dungă transparentă sus.

Am ridicat telefonul într-un mod care îmi permitea să îmi văd tot trunchiul în vizor. Am pus un timer ca să fac o poză și i-am trimis-o Christinei.

Christina: *Cine ar fi știut că există costume de baie bune pentru înmormântare?*

Carly: *Deci nu-ți place?*

Christina: *Poate-l cumperi și-l ascunzi până ajungi la 80 de ani. Dar nu te las să-l porți.*

Carly: *Ți-am zis că vreau o înfățișare conservatoare.*

Christina: *Ăsta-i deprimant. Măcar alege o culoare vie dacă tot iei un costum întreg de babă. Până și babele de la piscină se îmbracă mai sexy de atât.*

Carly: *Bine. Am înțeles. Stai să-l vezi pe următorul!*

Am dat jos costumul negru și l-am îmbrăcat pe cel roșu aprins. Culoarea era mai palpitantă, dar nu-mi plăcea cum îmi venea. Era confortabil, dar la piept nu avea dublură. Nu aveam un bust chiar mic, dar mereu apreciam o mică îmbunătățire.

Am pus timerul pentru a face o nouă poză și am trimis-o prin mesaj:

Carly: *Ăsta mă face plată?*

Un minut mai târziu, mi-a sunat telefonul.

Josh: *Definește plată.*

Prima reacție a fost să mă întreb de ce nu-mi înțelege întrebarea, dar mi-am dat repede seama că asta era ultima dintre problemele mele.

Îi trimisesem poza cu mine în costumul de baie roșu lui Josh! Ratasem un mesaj de la el ca să cum-

păr smântână în drum spre casă, așa că, atunci când apăsasem pe cel mai recent mesaj ca să trimit poza, fusese mesajul de la el, nu de la Christina.

Nu puteam să tastez suficient de rapid.

Carly: *Doamne! Nu era pentru tine.*

Josh: *Fir-ar! Serios?*

Carly: *Christina îmi dă indicații în legătură cu costumele de baie. Am apăsat pe mesajul greșit.*

Josh: *Deci nu vrei părerea mea?*

Carly: *Nu. Nu ți s-a părut că-i ceva ce nu-mi stă în fire să-ți trimit o poză cu mine în costum de baie?*

Josh: *Nu știu. Mi s-a părut destul de tare... ca și cum ar conta părerea mea în asemenea privințe.*

Carly: *Mai bine mor decât să-ți trimit o poză cu mine într-un costum de baie care nu mă pune în valoare!*

Josh: *Ți se pare că nu-ți vine bine?*

Carly: *Da.*

Josh: *Ce alte opțiuni avem?*

Carly: *Nu există să avem NOI DOI opțiuni în privința asta.*

Josh: *Nu-i amuzant.*

Am oftat și am tastat.

Carly: *Mai este unul negru, dar Christina zice că arată ca un costum de baie de înmormântare.*

Josh: *Ce s-a întâmplat cu cel din două bucăți?*

Carly: *Vreau să port ceva mai decent când mă duc cu Scottie la Y.*

Josh: *Am lucrat acolo în liceu. Dacă-l duci pe Scottie după-amiaza, sunt numai persoane în vârstă. Dar cred că le-ai provoca infarct în costumul tău din două piese, deci poate ai dreptate. Oricum, sunt aici dacă ai nevoie de părerea mea.*

Carly: *Mulțumesc.*

Josh: *Și, ca să-ți răspund la întrebare, costumul de baie roșu te făcea să pari plată.*

„Pe bune?“ Chiar când credeam că ne înțelegeam, trebuia să strice lucrurile. „De ce face mereu asta?“

Apoi telefonul mi-a sunat din nou.

Josh: *P.L.A.T.Ă.*

Pasională

Liberă

Amuzantă

Timidă

Autentică

Am zâmbit cu gura până la urechi.

Carly: *Ești așa caraghios, Josh! Nu mi-am dat seama că ai remarcat atâtea la mine.*

Josh: *Mănânci cu dreapta și scrii cu stânga. Ești ambidextră. Fir-ar să fie, ar fi trebuit să folosesc cuvântul ăsta la A.*

Carly: *Chiar ai spirit de observație.*

Josh: *Malefic, caraghios și cu spirit de observație. Sunt sigur că mai poți găsi câteva însușiri pentru mine. Dar nu-s sigur că vreau să le știu.*

Carly: *LOL*

Josh: *Când ai crezut că-ți spun că ești plată, aveai de gând să vii acasă și să îmi dai una în ouă, nu-i așa?*

Carly: *Nu te-aș fi lovit în ouă. Dar puteam să-ți pun un pic de piper în plus la paste în seara asta.*

Josh: *Apropo de cină, mă ocup eu.*

Carly: *Gătești, Mathers?*

Josh: *Îmi dau seama că mă crezi bun doar la a bate puiul, dar mai este un lucru la care sunt expert.*

Carly: *Păi, asta trebuie să văd.*

Am mai probat vreo zece costume de baie înainte să aleg unul.

În acea seară, când am intrat în casă, nu îmi venea să îmi cred ochilor. Covorul din camera de zi avea urme de la aspirator și Scottie stătea calm pe canapea cu părul ud, ceea ce însemna că făcuseră deja duș. În aer plutea mirosul a ceva absolut delicios.

– Ceva miroase bine, am zis când am intrat în bucătărie, lăsând pe blat alimentele cumpărate. Ce pregătești?

Josh avea o cârpă de vase peste umăr în timp ce clătea ceva în chiuvetă.

– Este în cuptor. N-ai voie să te uiți până nu-i gata. Scottie și-a mâncat deja puiul. I-am dat cina mai devreme, ca să putem mânca în pace.

– Nu știu ce am făcut să merit toate astea, i-am zis.

– Păi, mă cam revanșez în avans.

– Cum adică?

A închis robinetul și s-a întors cu fața spre mine.

– Dimineață, după ce ai plecat, am aflat că săptămâna asta trebuie să mă văd cu un client în Chicago. Așa că ia asta ca pe o plată în avans pentru că te las singură câteva zile.

M-a cuprins groaza. Uram când era plecat. Dar aveau să fie doar câteva zile. Puteam să fac asta.

– Oh, bine. Este în regulă.

Am zâmbit și am încercat să nu las să mi se vadă dezamăgirea.

– Ți-ai luat costum de baie?

– Da.

Am rânjit. Josh a înălțat capul.

– Și?

– După ce am probat multe, m-am hotărât la cel roșu… pentru că mă face să par plată.

– Drăguț!

Mi-a făcut cu ochiul.

De fiecare dată când Josh îmi făcea cu ochiul, mi se făcea pielea de găină, semn clar că trebuia să fac sex – cu altcineva în afară de Josh. Nu ajuta că devenea tot mai chipeș cu fiecare zi, părul crescându-i. Îl prindea înfățișarea de om al cavernelor, nebărbierit. Îmi plăcea și asta continua să fie o problemă.

Cina misterioasă a lui Josh a constat din enchiladas cu pui și a fost chiar gustoasă. Era drăguț să stai la masă și să mănânci ceva preparat de altcineva, mai ales că Scottie fusese deja spălat, hrănit și stătea mulțumit pe canapea.

După ce am mâncat, eu și Josh ne-am alăturat lui Scottie în camera de zi. M-am uitat peste umărul lui Scottie, care se uita prin pozele lui din colecția de pe iPad. Multe poze erau imagini distorsionate ale feței lui, datorită unei aplicații care îți schimba fața. Dar apoi a apărut o poză cu un penis uriaș.

Nu era al lui Scottie – pe al lui îl văzusem. Și mica bucată din trunchiul bronzat care era surprinsă în poză dădeau de înțeles cui îi aparținea penisul. „Oricui“ îi aparținea era destul de impresionant.

„Oh, Doamne!“ Am căutat cuvintele când m-am uitat la Josh.

– Hm…

A mijit ochii.

– Ce-i?

– Tu știi... că în iPadul lui Scottie este o poză cu tine gol?

– Poftim?

Făcută dintr-un unghi strâmb, poza cu penisul lui Josh ar fi putut fi făcută din greșeală. Scottie avea mereu un dispozitiv cu el – chiar și în baie –, deci probabil îi făcuse poza la unul dintre dușurile lor de băieți.

– Scottie, dă-mi ăla un moment! A luat dispozitivul. Ți-l dau înapoi. Nu-ți face griji!

Surprinzător, Scottie i-a dat drumul fără împotrivire.

S-a holbat cu o expresie goală. Nu-i puteam citi expresia când a apăsat pe dispozitiv.

– Ți-e jenă? l-am întrebat, neștiind ce să zic.

După un moment, i-a dat dispozitivul înapoi lui Scottie. Poza dispăruse. „Nu că aș fi sperat să o mai văd o dată...“

– Nu știu. E ceva de care să-mi fie jenă? m-a întrebat, urechile făcându-i-se roșii.

Am înghițit în sec.

– Deloc.

Cu siguranță nu.

– Îmi place să controlez totuși când trimit în lume poze cu scula mea. Cum naiba n-am știut că mi-a pozat jucăria?

– A făcut-o pe furiș.

Josh a oftat.

– Măcar am găsit-o înainte să o observe altcineva – cum ar fi cei de la asistența socială.

– Oh, Doamne! Mi-am acoperit gura. Nici nu mă gândisem la asta. Îți poți imagina?

Josh s-a ridicat și l-a înghiontit pe Scottie.

– Cred că ai făcut destul rău pentru o zi, amice. Hai să te băgăm în pat! Oricum este trecut de ora ta de somn.

Era târziu, dar eu nu eram pregătită să merg la culcare. Mai ales că Josh urma să mă lase singură cu Scottie pentru câteva zile.

S-a întors în camera de zi și și-a frecat burta.

– Ai loc pentru desert?

– Mereu există loc pentru fistic.

Josh s-a dus în bucătărie și a revenit cu două boluri, dându-mi unul. Ne obișnuiserăm să ne uităm în fiecare seară la unul dintre DVD-urile lui Wayne, de cele mai multe ori mâncând înghețată. Erau atât de multe DVD-uri, încât urma să avem nevoie de câteva săptămâni pentru a le parcurge pe toate. Îmi amintea de un calendar Advent; nu știam niciodată ce surpriză aveam să găsim. Într-o seară, era un DVD cu băieții de când erau mai mici. Într-o altă seară, era doar Wayne filmând la întâmplare o căprioară în pădure. Un tânăr Josh apăruse și el în câteva.

Tocmai mă așezasem pe canapea cu un bol cu înghețată, pregătită pentru următoarea noastră surpriză, când am avut parte de o zdruncinătură zdravănă. În loc de frumoșii băieți blonzi Longo, animale sau scene idilice de familie, pe ecran au apărut doi sâni mari, săltând. Dădusem peste un film porno.

Josh s-a uitat la mine.

– Păi, cred că știm cum îi plăcea lui Wayne să se relaxeze în unele nopți.

Lingurița mea a zdrăngănit când am lăsat bolul cu înghețată jos.

– Nu avea nici o etichetă?

A clătinat din cap.

– Majoritatea dintre ele nu au. A oprit DVD-ul și a scos discul din aparat. Apoi s-a uitat mai bine la el. Oh, stai! Pe ăsta-i un P scris cu markerul. Cine dracului să știe că vine de la porno?

– Bănuiesc că trebuie să fim cu ochii în patru după ele.

– Clar... A tușit, făcându-mi cu ochiul... O să fie pe mâini bune.

– Sunt convinsă. Mi-am luat din nou bolul și am luat o linguriță plină. Doamne, casa asta-i plină de surprize în noaptea asta.

Josh a râs.

– Seara asta vă este prezentată de litera P: poze cu penisuri și pornografie.

Aproape că mi-am scuipat înghețata. Aveam nevoie de râsul ăsta.

Dacă Christina avea dreptate și Josh mă trimisese din casă mai devreme cât făcuse curat și gătise ca să ne distragem amândoi de la tensiunea foarte reală care se acumulase între noi de când împărțiserăm patul în noaptea aceea, atunci universul se juca cu noi. În loc de o distragere, Josh îmi arătase din greșeală penisul lui și băgase un DVD porno, ca să încheie seara.

Când mi-am golit bolul, m-am ridicat.

– Știi când știi că-i momentul să te duci la culcare? Sunt destul de sigură că DVD-ul porno al lui Wayne nu era pentru mine. M-am dus la bucătărie și mi-am lăsat bolul în chiuvetă. Noapte bună! am zis.

– Să ai vise cu sâni mari și săltăreți, Carly! mi-a răspuns Josh de pe canapea.

I-am arătat degetul mijlociu.

– Ea clar nu era plată.

A chicotit.

– Asta da. Bănuiesc că lui Wayne îi plăceau femeile cu sânii mari.

Am clătinat din cap și am râs.

Când m-am așezat în pat, l-am auzit pe Josh umflându-și salteaua. În ciuda stării mai bune de astăzi, nu încetasem să mă întreb de ce alesese să nu mai doarmă cu mine. Acum, simțeam lipsa greutății de partea cealaltă a saltelei. Dar apreciam limitele impuse de el, mai ales că în seara asta eram mai exci-

tată decât fusesem vreodată. Pentru că, ei bine... poze cu penisuri și pornografie.

CAPITOLUL 18

JOSH

S-ar putea să mă fi oferit pentru drumul ăsta la Chicago ca să mă întâlnesc cu clientul. Cum recent tensiunea creștea pe frontul de acasă din Woodsboro, m-am gândit că o separare între mine și Carly ar putea fi necesară ca să îmi limpezesc gândurile.

Dar, cum stăteam aici, singur în apartamentul meu după o zi lungă la muncă, mi-am regretat decizia.

Tăcerea din locul ăsta era asurzitoare. Nu mai apreciam că locuiesc singur așa cum apreciasem în trecut. Îmi era dor să am pe cineva cu care să împart o cutie de înghețată – sau chiar pe cineva cu care să fac duș. „Mulțumesc, Scottie!“ Până la întoarcerea mea în Woodsboro, nu conștientizasem ce viață singuratică aveam. Aducerea unei femei acasă doar pentru a face sex și nimic mai mult era departe de crearea unei conexiuni care să se extindă dincolo de sex. Sau, în cazul lui Carly, fără sex. Noi doi aveam o conexiune care nu putea fi tăgăduită. Nu eram sigur dacă se născuse din problemele noastre similare după pierderea lui Brad sau din altceva. Dar chiar îmi era dor să fiu acasă acum. „Acasă.“ Crezusem că Chicago era acasă, dar, în acest moment, parcă nu însemna nimic. Era pentru prima dată în viața mea când chiar tânjeam să mă întorc în Woodsboro.

Am scos biletul lăsat de Carly pentru mine înainte să vin aici. Îl pusese pe blat lângă o felie de chec cu dovleac, pe care să o mănânc în drum spre aeroport.

Mulțumirile călugărilor cistercieni de la Sfântul Francisc

Poze cu penisuri, pornografie... și dovleac! Să ai un zbor plăcut!

Neputând să mai rezist, am scos telefonul și i-am trimis un mesaj.

Josh: *Cum merg lucrurile acolo?*

Carly: *A fost o zi grea.*

Josh: *De ce nu mi-ai trimis nici un mesaj?*

Carly: *N-am vrut să te deranjez și să mă plâng la tine cât ești ocupat la muncă.*

Pulsul mi-a luat-o razna.

Josh: *Ce s-a întâmplat?*

Carly: *L-am dus pe Scottie la piscină. Dar a avut o cădere nervoasă cât timp așteptam să termine persoanele în vârstă. Nu putea pricepe de ce trebuia să așteptăm.*

Am sunat-o imediat.

Mi-a răspuns după doar un ton de apel.

– Hei!

Părea demoralizată.

– M-am gândit că-i mai ușor să vorbim. Spune-mi ce s-a întâmplat!

– Da... A oftat. Nu l-am putut ridica de pe podea. Lovea și urla. Când au terminat de înotat cei în vârstă, nu am vrut să-i răsplătesc comportamentul lăsându-l în piscină. Așa că ne-am întors acasă.

– Frate, ce naspa! Îmi pare rău că s-a întâmplat așa! Dar ai luat o decizie bună să-i dai o lecție. Alt-

fel, o să tot facă asta ca să obțină ce vrea.

– O să încerc din nou mâine.

M-am întins pe spate.

– Ești tare!

– Păi, în momentul ăsta, să am grijă de el este slujba mea cu normă întreagă. Nu pot să renunț când lucrurile devin dificile.

– Nu-i adevărat. Mereu ai această opțiune. Mulți oameni nu s-ar mai întoarce la piscină după asta. De aia ești tare.

A oftat prelung și am simțit cum mă penetrează acel oftat. Îi simțeam tensiunea de aici. „Ar fi trebuit să fiu acolo astăzi."

– Dar cum e la Chicago? m-a întrebat.

– Foarte tăcut.

– Nu-ți trimite nimeni din senin poze cu penisul tău?

– Nu încă, nu. Dar noaptea abia a început.

Ea a chicotit.

– Ai noroc că n-a folosit filtrul Andy Warhol cu penisul tău, ca să-l multiplice de o sută de ori.

Am râs. Lui Scottie îi plăcea să folosească filtrul ăla.

– Mi-a dat o idee grozavă pentru felicitările de Crăciun.

Ea a râs.

– Pun pariu că o să dormi ca un bebeluș în noaptea asta, nu?

– Așa am de gând. La ce zi ai avut, și tu probabil vei dormi la fel.

– Nu știu. N-am dormit chiar așa grozav, oricât de epuizante au fost zilele.

– Credeam că tu dormi bine în general, i-am zis.

– În ultima vreme, nu... A urmat o pauză lungă. Cel mai bine am dormit, de fapt, în noaptea în care ai dormit lângă mine.

Am închis ochii, încercând să rezist satisfacției pe care tânjeam să îmi permit să o simt.

– Și eu am dormit foarte bine în noaptea aia, am recunoscut.

– Înțeleg de ce te simți vinovat, Josh. Dar ăsta-i singurul motiv pentru care ai hotărât să nu se repete?

Distanța fizică dintre noi m-a făcut mai încrezător în a mă deschide.

– Nu, n-a fost ăla singurul motiv. Am expirat. Încerc doar să te protejez, Carly.

– De ce?

– De mine, i-am răspuns.

– Nu ești așa periculos, a insistat.

– Cred că știi unde s-ar ajunge dacă am dormi în același pat în fiecare noapte. Crezi că am atâta voință? Sunt un tip excitat, alimentat de testosteron, care n-a făcut sex de mult timp. N-am încredere în mine cu tine.

Tăcerea ei m-a făcut să regret ceea ce tocmai recunoscusem. Mă exprimasem ca și cum aș fi fost tentat de oricine. Dar chiar nu era cazul. Ea era de vină. Ea mă făcea să mă simt așa. Ea mă tenta.

– Dacă ți-aș spune că nu-mi pasă de consecințe? a zis.

– Nu te-aș crede.

– Înțeleg dilema – de ce noi doi nu putem fi vreodată împreună. Și cu siguranță nu caut să recreez ceea ce am avut cu Brad sau să încep o relație acum. De fapt, nu-mi mai pot imagina nicicum viitorul. Nu mă aștept să mai găsesc ceea ce am avut cu el. Dar, în ultima vreme, eu doar...

– Ce? am îndemnat-o cu lăcomie.

– Tânjesc după contactul fizic. A trecut mult timp. Nici măcar nu mă refer la sex. Doar contact. Și noaptea în care ai dormit lângă mine a fost momentul în care am fost cel mai aproape de a recăpăta asta.

Tânjeam după același lucru și după mult mai mult. Dar trebuia să pun o limită deschiderii mele. Refuzam să admit cât de mult îmi plăcuse să stau întins lângă ea. Era mai bine dacă ea credea că era vorba doar despre sex.

Ea a vorbit din nou înainte să-i dau un răspuns.

– Îmi pare rău dacă-i prea mult acum!

– Prea mult în ce sens? Ești sinceră. Ceea ce-i mult mai mult decât am fost eu. Eu sunt cel care te face să te simți aiurea, pentru că ți-am lăsat impresia că sunt neafectat, spre deosebire de tine. Nu-i cazul. Când zidurile mele au început să cadă, m-am tras de păr, dar am continuat: Voiam să fac mai mult decât să stau întins lângă tine. Habar nu ai cât ești de frumoasă.

– Serios? Pentru că aveam convingerea că-mi urăști fața.

Am încremenit.

După o secundă, a râs.

– Îmi pare rău! Nu m-am putut abține. Glumesc.

– Asta chiar o meritam. Am oftat ușurat. Dar vrei adevărul?

– Da…

– Mereu te-am considerat frumoasă, chiar și când i-am scris lui Brad mesajul ăla idiot. Nici măcar o dată n-am crezut că nu erai frumoasă. Și să petrec timpul ăsta cu tine – să văd că frumusețea ta trece și dincolo de exterior – a fost o experiență pe care simt că nu o merit. Am făcut o pauză, gândindu-mă dacă să continui. N-aș putea vreodată să-i iau locul, Carly. Și, chiar dacă tu ai spus că nu asta cauți, nu sunt sigur că te cred. Poate că asta simți astăzi. Dar nu te văd simțind asta pentru totdeauna. Meriți mai mult decât sex ieftin cu un tip care trebuie să se adune. Meriți un partener.

– Ai dreptate. Merit mai mult. Doar că nu știu dacă vreau. Sufletul mi-a fost smuls din mine în ziua în

care a murit el, Josh. De atunci, nu l-am mai găsit. Nu vreau să simt orice. Vreau să simt nimic.

„Fir-ar!“ Cuvintele ei oglindeau tot ce trăisem eu în ultimii doi ani – încercând din răsputeri să simt... nimic. Doar că, în ultima vreme, începusem să simt. Pentru prima dată după așa mult timp – datorită ei.

– Te las, a zis brusc. Este târziu și știu că mâine muncești.

Nu voiam să închid, dar, cu cât stăteam mai mult la telefon, cu atât mai periculos putea fi. Probabil eram pe punctul de a spune lucruri pe care aveam să le regret. Dacă am fi fost fizic împreună, poate chiar aș fi făcut ceva ce aș fi regretat.

– Bine. Noapte bună, Carly!

– Noapte bună, Josh! a zis, apoi s-a lăsat liniștea.

După aceea, oricât de dornic eram să mă întind în patul meu în noaptea aia, somnul mi-a fugit. Nu îmi venea să cred că îi mărturisisem toate acele lucruri.

În loc să mă lupt cu insomnia, m-am ridicat, am scos telefonul și am trimis un mesaj mânat de impuls.

Josh: *Mâine-noapte ești prin zonă? M-am întors în oraș pentru vreo două zile.*

Mi-a răspuns imediat.

Naomi: *Sigur că sunt. Mi-ar plăcea să te văd. A trecut prea mult timp.*

CAPITOLUL 19

JOSH

Două zile mai târziu, am aterizat înapoi în New Hampshire. Deși ar fi trebuit să ajung acasă în jurul cinei, zborul meu a întârziat din cauza vremii rele și i-am spus lui Carly să nu mă aștepte cu cina și nici să nu stea după mine. Dar apoi am reușit să iau un bilet la o altă companie aeriană și am ajuns, în sfârșit, acasă pe la ora unsprezece.

Știam că ea nu mă aștepta așa devreme, dar nu voiam să o sperii dacă adormise. Așa că am ciulit urechile în vreme ce mi-am folosit cheia ca să deschid ușa. În casă era liniște, așa că am presupus că și ea, și Scottie erau în pat. Mi-am pus cu grijă valiza într-un colț al camerei de zi înainte de a băga capul în camera lui Scottie. Spatele i se ridica și îi cobora în timp ce dormea bușteanș și aparatul lui de zgomot era pornit. Chiar voiam să o văd pe Carly, așa că am decis să mă uit și în camera ei, așteptându-mă să o găsesc la fel de adormită ca Scottie.

Dar nu asta am găsit.

Când am aruncat un ochi prin ușa întredeschisă, m-am dat înapoi la imaginea din fața mea. Cu picioarele desfăcute, Carly se zvârcolea în timp ce expira scurt și neregulat. Nu era nevoie să fii un geniu ca să pricepi ce se întâmpla.

„Sfinte Sisoe!“

Toată ziua fusesem așa excitat, așa că să vin acasă la așa ceva era tortură pură. Era atât de prinsă în ceea ce făcea, că nici măcar nu mă auzise că intrasem. Am rămas acolo, deopotrivă șocat și excitat – nu șocat că se masturba, ci că aveam norocul să fiu martor la asta.

Picioarele ei agitate foșneau pe cearșafuri și penisul mi s-a umflat. Cel mai frumos lucru pe care îl trăisem de ceva timp era să o văd și să o aud pe Carly cum se masturba. Frumos și atât de al naibii de excitant.

Prea excitant ca să rezist.

Voiam cu disperare să mă alătur. Pentru prima dată în foarte mult timp, am hotărât să arunc precauția pe geam și să îmi permit să intru în profunzimea dorinței mele. Chiar dacă era doar pentru o noapte, aveam nevoie de asta. Și clar și ea avea nevoie.

– Carly...

A tresărit la sunetul vocii mele și și-a strâns genunchii.

– Este în ordine. Sunt doar eu. Nu te opri! am zis.

S-a sprijinit în antebrațe, dar n-a vorbit.

– Nu te opri, te rog, Carly! Era atât de frumos.

Pieptul i s-a ridicat și i-a coborât când s-a uitat la mine; ochii îi erau tulburi în ciuda expresiei uluite.

– Continuă să faci ceea ce făceai! i-am repetat, propriul meu piept ridicându-se, eu fiind incapabil să-mi rețin dorința care creștea în mine.

Carly nu s-a mișcat când m-am îndreptat spre pat.

Purta un tricou, dar acum puteam să văd mai clar că nu avea chiloți pe ea.

– Deschide-ți din nou picioarele!

Spre surprinderea mea plăcută, Carly mi-a făcut pe plac, deschizându-și lent picioarele și expunându-și păsărica frumoasă, sclipitoare. Am observat că avea o bandă subțire. Am simțit că îmi lasă gura apă, fiind tentat să îmi cobor fața și să o gust.

Îngenunchind în fața ei pe saltea, mi-am tras tricoul peste cap.

– Este în ordine?

A încuviințat din cap.

– Întinde-te! i-am cerut. Relaxează-te!

Carly a făcut întocmai, sprijinindu-se de tăblia patului, cu perna în spatele ei. A continuat să se uite la mine.

Vocea îmi era răgușită.

– Te gândeai la mine?

S-a uitat în gol spre mine, apoi a încuviințat din cap și și-a lins buzele.

– Bun. Am trecut cu mâna peste trunchiul meu. Și eu m-am gândit la tine toată ziua.

Carly a înghițit în sec, încă uitându-se la mine, dar fără să spună ceva.

– Vreau să te privesc în vreme ce termini. Dar vreau să te uiți la mine cât o faci. Bine?

A încuviințat din nou din cap.

– Revino la ce făceai înainte să intru eu!

Carly a ezitat înainte de a-și băga mâna înapoi între picioare. Își mișca degetele într-o mișcare circulară peste clitoris. În vreme ce se uita la mine, auzeam sunetele ce trădau cât de udă era. Penisul îmi era tare ca piatra în timp ce îmi imaginam cum ar fi să intru în păsărica aceea frumoasă și udă chiar acum.

– Așa. Nu-ți lua ochii de la mine, Carly!

Nu și i-a luat și a fost cea mai excitantă experiență din viața mea. Ochii îi erau plini de dorință și am devenit dependent de pofta pe care o vedeam în ei. Singura chestie mai excitantă în afară de a ceda ar fi putut să fie să o refuz.

– Îmi vrei gura pe tine? am întrebat.

A închis ochii și a încuviințat din cap.

– Vreau să te gust, dar vreau și să savurez senzația, să te fac să o vrei și mai mult. Ține ochii ațintiți la mine, Carly! am șuierat. Uită-te la mine!

A deschis din nou ochii în timp ce își încercuia clitorisul mai rapid.

– Pun pariu că poți să termini doar uitându-te la mine, nu-i așa? Atât de excitată ești. Ador asta!

Am planat deasupra ei, coborând până când gura mea a ajuns la doar câțiva centimetri de a ei. Când a deschis buzele, am avut nevoie de toată stăpânirea să nu îi posed gura. Dar m-am abținut, temându-mă de urmări. În schimb, am salivat din neatenție, o par-

te din saliva mea aterizând pe gura ei. A scos limba să o primească și a înghițit-o. Penisul mă durea în timp ce mi-o imaginam făcând la fel cu sperma mea.

M-am dat înapoi și mi-am pus mâna pe catarama de la curea.

– Vrei să vezi și restul din mine?

– Da, a gemut.

Era primul cuvânt pe care reușise să îl articuleze în tot acest timp.

Pe măsură ce respirația i s-a iuțit, mi-am scos cureaua, aruncând-o deoparte, și mi-am desfăcut fermoarul de la blugi înainte de a-mi scoate penisul umflat.

Vârful îmi era umed când am început să mă frec. Era un miracol că nu terminasem deja în pantaloni.

Ochii lui Carly s-au fixat asupra penisului meu în timp ce își masa clitorisul.

– Nu mă atingi în noaptea asta. Vreau să îți dorești și mai tare data viitoare, am zis printre dinți în timp ce îmi frecam penisul.

– Ești crud, a protestat.

– N-ai idee. Am rânjit. Ai crezut că mă urăști. Stai să vezi!

A gemut.

– Ticălosule!

– Dar îți place ticăloșia mea, nu-i așa?

S-a frecat mai rapid și a încuviințat din cap.

M-am smucit peste corpul ei.

– Vrei asta în tine?

Carly și-a mușcat buza de jos și a încuviințat din cap.

– Spune-o!

– Te vreau în mine, a mormăit.

– Ce vrei în tine?

– Îți vreau penisul în mine. A râs un pic. Penisul tău mare.

– Este așa sexy venind din gura ta dulce, Dovlecel. Am trecut cu limba peste buza de jos. Doar pentru asta, ar trebui să te las să-mi călărești fața până termini. M-am frecat mai tare. Ți-ar plăcea?

– Da.

– Data viitoare.

– Ești malefic...

Gemea în timp ce continua să se frece.

– Porc malefic... am zis, zâmbind diabolic.

– Asta-i tortură, a gâfâit.

Greșea – eu eram cel torturat aici. Nu îmi doream nimic mai mult decât să o gust, dar să mă masturbez privind cât de tare mă dorea era o experiență cu adevărat intensă. Expresia din ochii ei îmi dădea senzația că ar face orice pentru mai mult. Și, în timp ce avea orgasm așa, acest joc era și scuza mea să nu trec dincolo de limite.

– Ești un nenorocit, a zis uitându-se la mine și mișcându-și degetele pe clitoris.

– Continuă să vorbești așa dacă vrei să ți-o trag în seara asta! am gemut.

– Ești cel mai mare nesimțit.

– Vrei să te iau pe la spate? M-am frecat mai tare. M-ai lăsa, nu-i așa? M-ai lăsa să ți-o trag așa, dacă aș vrea...

Și-a mușcat buza de jos și a încuviințat din cap.

– Poate.

Aproape că am terminat, așa că m-am oprit din masturbat pentru o clipă ca să îmi recapăt stăpânirea de sine.

Și-a înălțat șoldurile când și-a băgat două degete în păsărică, pompând. Asta aproape că m-a făcut să termin din nou. A trebuit să închid ochii ca să rezist, încordându-mi întregul corp pentru a mă împiedica să îmi pierd controlul.

– A trecut atâta timp pentru tine. Pun pariu că păsărica ta este la fel de strâmtă ca fundul. Unde mă

vrei mai întâi?

A arătat între picioare cu mâna liberă.

– Aici.

– Îmi vrei gura sau penisul acolo?

– Ambele, a murmurat.

– Carly…

Numele ei mi-a scăpat din gură aproape de neînțeles… cu disperare.

– Josh… a oftat, închizând ochii.

– Uită-te la mine, Carly! Vreau să termini pentru mine. Nu-ți lua ochii de la mine! Vreau să te privesc cum termini.

Ochii ei s-au fixat în ai mei. În toți anii mei de aventuri sexuale, nu jucasem niciodată acest joc. Era ceva incredibil de erotic la această tortură lentă. Niciodată nu-mi dorisem ceva mai mult decât îmi doream acum să termin adânc în Carly. Dar nu aveam să o fac. În schimb, aveam să savurez fiecare secundă în timp ce își atingea punctul sensibil, privindu-mă în ochi, fără a ne atinge unul pe celălalt.

– Haide, iubito! am murmurat. Termină pentru mine!

Corpul a început să îi tremure în timp ce a scos un țipăt silențios, dându-și ochii peste cap.

Când mi-am dat seama că mâna ei și-a terminat treaba, m-am întins după ea în timp ce mă frecam și mai tare. Luându-i degetele în gură, i le-am lins curățându-le, gustul ei făcându-mă să termin și eu, jeturi fierbinți țâșnind pe cearșaful de sub ea. Pieptul mi se ridica și cobora în timp ce încercam să îmi trag sufletul.

Când am ieșit din transa în care fusesem, am coborât, în sfârșit, privirea. Încă se uita la mine cu ochi sticloși. Și rahat… făcusem mizerie.

– Unde-s cearșafurile curate? am întrebat-o, încă gâfâind.

A arătat spre stânga.

– În dulapul de acolo.

M-am dat jos de pe pat și am aprins lumina din interiorul dulapului ca să iau un cearșaf curat. Făcându-l ghem pe cel murdar, l-am aruncat în colțul camerei, apoi m-am băgat penisul la loc în pantaloni și mi-am tras tricoul peste cap.

Carly a continuat să rămână întinsă, moale și satisfăcută, așteptându-mi următoarea mișcare.

M-am așezat pe marginea patului și m-am aplecat să o sărut delicat pe creștet.

– Odihnește-te!

CAPITOLUL 20

CARLY

„Ce naiba s-a întâmplat noaptea trecută?“

Numai la asta mă puteam gândi în timp ce stăteam întinsă în pat în dimineața următoare. Ce aveam să îi spun? „Mulțumesc că NU mi-ai tras-o în cel mai bun mod?“

Când am auzit că Josh îl trezise pe Scottie, am luat asta drept indiciu că pot să mai dorm. Deși nu dormeam de fapt. Îmi împuiam capul cu obsesii. Habar nu aveam cum avea noaptea trecută să schimbe dinamica dintre noi de acum înainte.

Mi-am adunat, într-un final, curajul să mă îmbrac și să îmi fac apariția în bucătărie.

– Neața... am zis în timp ce mi-am luat o cană din dulap.

Josh era în camera de zi, uitându-se la televizor lângă Scottie. Nici măcar n-am fost sigură că m-a auzit, pentru că nu mi-a răspuns.

Dar, în timp ce așteptam să fie gata cafeaua, i-am simțit brusc căldura corpului în spatele meu. Un fior mi-a coborât pe șira spinării, o combinație de emoții și excitare. Clar eram încă sensibilă de la ceea ce făcuserăm noaptea trecută – și de la gândul la ceea ce nu făcuserăm.

– Ai băut deja cafea? l-am întrebat.

– Nu.

– Vrei una?

– Da, ar fi grozav, a zis cu voce groasă.

M-am întins după o altă cană, dar mi-a alunecat din mâini, spărgându-se pe podea.

– Rahat!

M-am aplecat să strâng cioburile.

– Nu-i nimic. Mă ocup eu, Carly.

– Nu, lasă-mă pe mine! am țipat. Este vina mea.

Am alergat să caut o mătură și fărașul și nu m-am uitat la el cât am strâns cioburile.

Josh a îngenuncheat și m-a prins de încheietură.

– Oprește-te!

– Poftim?

– Te porți de parcă ai fi contracronometru.

– Nu vreau ca Scottie să calce în cioburi.

– De aia te porți așa?

– Poate că nu, am recunoscut, ridicându-mă lent.

S-a ridicat și el și și-a pus mâna pe bărbia mea.

– Nu trebuie să discutăm despre asta, Carly.

– Nu?

– Nu, nu trebuie. Nu trebuie să însemne ceva.

Probabil că asta era atitudinea corectă, dar nu îmi pica bine. Indiferent de ce îmi spuneam, pentru mine însemnase ceva. Însemnase mult. Îmi doream să nu fie așa.

Cu toate astea, i-am făcut jocul.

– Știi ceva? Ai dreptate. Nu trebuie să însemne nimic. Bănuiesc că doar am avut emoții legate de ce

ai putea să-mi spui în dimineața asta. Sau de ce ar trebui să-ți spun eu.

– Ce-ar fi să nu spunem nimic? S-a întâmplat. Eram amândoi excitați. Am experimentat, dar n-am trecut dincolo de linie. Nu trebuie să facem tam-tam despre asta. A fost o experiență trăită împreună. Și s-a terminat.

Uau! Deși atitudinea asta avea ceva foarte matur, tot mi se părea rece. Apoi mi-am amintit că aveam de-a face cu Josh Mathers. Genul ăsta de chestii nu erau mare lucru pentru el. Sexul – sau ce naiba făcuserăm sau nu făcuserăm noi – nu era mare chestie pentru el. Avusese multe partenere și multe experiențe sexuale. Și nu ne atinseserăm, de fapt, așa că era și mai puțin semnificativ.

Înainte să apucăm să mai discutăm despre asta, s-a auzit soneria.

– Răspund eu, a zis, părând dornic de o pauză.

Când Josh a deschis ușa, afară era Lauren și, trebuie să recunosc, interacțiunea dintre ei a fost și mai ciudată decât cea pe care o avusesem eu cu Josh în dimineața asta. Aproape că uitasem că era de așteptat ca ea să vină la lucru, după ce el o lăsase baltă la întâlnirea lor. Era prima oară când apărea săptămâna asta. Poate își luase liber intenționat. Și uite așa eram două care fuseserăm lăsate baltă de Josh. Sau cel puțin așa mă simțisem când el sugerase să uităm de noaptea trecută.

Lauren l-a salutat pe Scottie și l-a luat în camera lui. Eu și Josh am rămas iarăși singuri. Nu ajuta nici că arăta așa bine în dimineața asta. Părul îi era un dezastru ciufulit, sexy. Și, de fiecare dată când mă uitam la gura lui, îl vedeam lingând excitarea de pe degetele mele după ce avusesem orgasm. A trebuit să-mi încleștez mușchii dintre picioare ca să nu mă excit din nou. Cea mai mare problemă a mea era că noaptea trecută nu îmi fusese de ajuns; aveam ne-

voie de mai mult și mă îndoiam că avea să se repete. Nu doar că Josh fusese foarte atent să nu mă atingă, dar declarația lui din dimineața asta cam încheia afacerea.

Nu credeam că avea să mai deschidă subiectul, dar, un pic mai târziu, s-a sprijinit de blat lângă mine și a zis:

– Îmi pare rău, Carly! Cea mai ușoară cale să ieșim din asta este să nu discutăm despre ce s-a întâmplat, pentru că nu știu cum altfel să gestionez lucrurile.

– Știu, am murmurat. Nici eu.

– Mă simt așa vinovat și nici măcar n-am făcut sex. Dar tot am mers prea departe cu tine azi-noapte.

– Și eu mă simt vinovată.

Acesta era adevărul. Mă simțeam vinovată, dar simțeam și alte lucruri pe lângă asta. Mă simțeam vinovată pentru că nu mă simțeam mai vinovată. Începeam să am sentimente reale pentru Josh, dincolo de atracția sexuală, și nu știam ce să fac cu ele, mai ales că eram destul de sigură că erau doar din partea mea.

– Cât am fost la Chicago, am ieșit la o întâlnire, m-a anunțat.

Am simțit un gol în stomac.

– Mă rog, n-a fost o întâlnire reală, a continuat. Mai degrabă, m-am combinat, dar cam de mântuială. M-am dus la apartamentul unei fete cu care mă tot vedeam înainte să vin în Woodsboro.

Îmi venea să vomit. Și-o trăsese cu cineva chiar înainte să se întoarcă? Chiar înainte să își facă de cap cu mine? „Sau să se joace cu nervii mei."

– Nu vreau să știu, i-am zis, simțind că îmi era greață.

– Îmi pare rău, dar am nevoie să o spun! a insistat.

Am încuviințat reticentă din cap.

– În noaptea aia după ce am închis apelul cu tine, i-am trimis un mesaj lui Naomi, ca să ne facem planuri. Aveam nevoie de o distragere după conversația noastră. Simțeam că întreceam măsura. A expirat. Dar, când am ajuns la ea, nu m-am simțit deloc interesat. După câteva pahare, ne-am sărutat. Ea a vrut să mergem în camera ei, dar eu... n-am vrut. Nu mă puteam gândi decât la tine – la tot ce îmi zisesești la telefon. Și mi-am dat seama că o foloseam ca să încerc să uit de tot. Așa că am plecat de la ea. Mi-am zis că, odată ce reveneam în Woodsboro, aveam să clarific cu tine că între noi nu poate fi nimic. Dar, evident, când am dat peste tine... mi-am pierdut controlul. S-a oprit. Chiar dacă mă simt vinovat, nu regret. Dar nu voi mai permite să se întâmple iar.

– Mă gândeam că o să te simți așa.

Am coborât privirea în podea. Mâna lui mi-a atins bărbia și a ridicat-o ca să mă uit în ochii lui.

– Vorbește cu mine! Nu ești de acord?

– Nu știu ce să simt, Josh, am zis, prea descurajată ca să ofer explicații.

Nu avea sens să mă deschid dacă el exclusese posibilitatea a ceva mai mult. Nu aș fi făcut decât să arăt ca o proastă.

– Dacă ai fi oricine altcineva, asta n-ar fi mare scofală, a zis. Am putea fi prieteni cu beneficii cât stăm aici, corect? Dar tu nu ești oricine. Ai fost iubirea vieții lui Brad. Cum aș putea continua să-mi fac de cap cu tine așa cu bună știință? Să mă joc cu inima ta? Am ajuns să țin la tine. S-a oprit. Știu că te consideri frântă și zici că nu-ți dorești un viitor cu altcineva în afară de Brad, dar nu ești genul de fată care să o spună la modul serios – să fie în regulă doar cu sex. Vreau să ai totul. Vreau să fii din nou fericită cu cineva într-o zi. Doar că nu pot fi eu acela. Nici acum și

nici vreodată. Ochii îi sclipeau. Să fac sex cu tine... clar ar însemna ceva pentru mine. Și nu am nici un drept să simt ceva. Pentru că nu sunt el. Dacă trecem dincolo de acea limită, nu ne mai putem întoarce. Și nu vreau să ai regrete când plecăm de aici.

Expresia din ochii lui era sinceră. Avea grijă de mine. Și poate că avea sentimente pentru mine dincolo de atracție sexuală. Doar că era dureros că, în ciuda faptului că avea sens ce spunea, eu tot mă simțeam respinsă. Îmi doream să pot vedea lucrurile mai pragmatic, dar îmi era imposibil.

S-a tras de păr.

– Carly, eu doar...

– Ce?

– Sunt așa dat peste cap.

– La ce te referi?

– Chiar și dacă n-ai fi fosta iubită a lui Brad, tot nu aș fi potrivit pentru tine. A ezitat. Sunt destul de sigur că am rămas cu traume din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu mama mea. Am avut probleme de încredere cu femeile din pricina a ceea ce ea i-a făcut tatei. Cred că ăsta-i unul dintre motivele pentru care eram cum eram, un cuceritor care nu a lăsat niciodată pe nimeni să se apropie.

N-am îndrăznit să spun ceva ca nu cumva să îl opresc din a continua.

– Faptul că l-a lăsat pe tata pentru fratele lui? Că unchiul meu i-a făcut asta tatei? Nu l-am putut ierta niciodată. Cum naiba să mă iert pe mine dacă m-aș da la iubita fratelui meu? Pentru că Brad mi-a fost frate în toate modurile care contează. Îți spun asta pentru că am nevoie să înțelegi că eu sunt problema aici, bine? Nu are nimic de-a face cu tine. Simt că o parte din tine crede asta. A clătinat din cap. Ești uimitoare, Carly, și bărbatul care te va avea într-o zi o să fie un norocos.

I-am întins mâna și el a luat-o. Trebuia să respect ceea ce simțea. Nu voiam să îi adâncesc trauma. Eu eram aici ca să ajut în ceea ce părea o situație imposibilă cu Scottie, nu să îi creez o altă situație imposibilă lui Josh.

În acel moment, cu degetele noastre unite, am jurat să fac orice se putea ca să mă concentrez la ceea ce aveam de făcut, adică să îl internăm pe Scottie într-un azil și apoi să mă întorc nevătămată în California.

CAPITOLUL 21

CARLY

În următoarele săptămâni, a părut că eu și Josh am lăsat în urmă ceea ce se întâmplase în acea noapte în camera mea. Chiar dacă încă aveam fantezii legate de asta, am încercat să alung cât mai departe amintirea aceea însuflețită.

Așa că lucrurile erau din nou pe un teren stabil. Făceam progrese și cu situația lui Scottie, pentru că reușiserăm, în sfârșit, să vizităm al doilea azil și ni se păruse măcar la fel de drăguț ca primul – poate chiar mai drăguț. Scottie era acum pe două liste de așteptare, ceea ce însemna că începuse oficial jocul așteptării.

Iarna rece era în plină desfășurare în New Hampshire. Într-o marți în decembrie, așteptam prima mare furtună de zăpadă din sezon. Terminaserăm peleții pentru soba care încălzea parțial casa și toată lumea din zonă părea să aibă aceeași problemă,

pentru că nu erau peleți disponibili în nici un magazin din apropiere. Josh a găsit într-un final un loc din vestul statului Massachusetts unde aveau peleți, dar era la câteva ore distanță.

A plecat devreme, însă ninsoarea s-a pornit mai repede decât fusese preconizat, așa că eram îngrozită de drumul lui înapoi. Ultima dată când vorbisem cu el, încărcase cu succes peleți în portbagajul și pe bancheta din spate a mașinii mele și se întorcea spre New Hampshire. Dar asta fusese cu câteva ore în urmă. Ar fi trebuit să ajungă până acum.

Apoi, pe lângă grija dacă Josh era bine pe drum, s-a petrecut cel mai mare coșmar al meu. A picat curentul, ceea ce însemna că Scottie nu mai avea acces la internet. Mereu făcea crize când nu putea să își acceseze site-urile. Din fericire, mi-am amintit de proviziile cu lumânări în borcan. Plasasem inspirat niște chibrituri lângă ele sub chiuvetă. M-am folosit de lanterna telefonului în timp ce am aprins trei dintre ele, punând una în bucătărie și câte una în fiecare capăt al camerei de zi.

Fără internet, Scottie a început să se agite. Am încercat să îl sun din nou pe Josh, dar mi-a intrat direct mesageria vocală. Era fără semnal sau i se întâmplase ceva rău? Îmi era greu să nu îmi imaginez cele mai prăpăstioase scenarii. În definitiv, Brad murise în vreme ce conducea înapoi de la lacul Tahoe pe zăpadă. Mașina îi derapase, intrând într-un camion. Încă sufeream de stres posttraumatic cu privire la modul în care murise și nu îmi puteam scoate din minte gândurile oribile nici măcar în zilele când nu aveam parte de un factor declanșator. Dar acum cel mai mare factor declanșator era faptul că Josh era prins undeva în această furtună de zăpadă.

Scottie era la un pas de un atac de panică, sărind cu așa multă forță, încât casa se cutremura.

– Amice, îmi pare așa rău! Promit că o să revină curentul! Doar că nu știu când.

Știam că cel mai probabil nu îmi înțelegea explicația. Cu toate astea, am încercat să am o discuție rațională cu el, poate pricepea totuși.

– Joacă-te cu aplicațiile tale! Te rog? Joacă-te cu aplicații tale pentru moment! Promit că o să avem iar internet.

Îi tot arătam spre iconițele jocurilor descărcate pe dispozitivul lui. Dar normal că nu îl interesa nimic altceva decât să stea pe internet.

Lacrimile îmi curgeau pe față când a început să dea din picioare și să țipe. Niciodată nu mă simțisem așa neajutorată.

– Îmi pare rău, Scottie! Nici mie nu-mi place.

Îi puteam da telefonul meu, dar avea să se descarce curând și asta l-ar fi enervat din nou. Plus că aveam nevoie și de ultimul strop de baterie în caz că Josh încerca să ne sune. Dacă Josh pățea ceva, nu eram sigură că aș fi putut supraviețui.

Poate că n-ar fi trebuit să sar așa repede la gânduri fataliste, dar condițiile meteo nu mă ajutau. Ca lucrurile să fie și mai rele, vecinii de lângă, Abe și soția lui, nici măcar nu erau acasă. Erau în Florida pentru două săptămâni. Altfel, măcar m-aș fi putut duce acolo cu Scottie, ca să nu trebuiască să fiu singură cu el când s-a lăsat pe podea, lovind și urlând, și eu nu l-am putut ridica. Dar chiar eram pe cont propriu. Lorraine nu avea să vină cu mașina până aici pe vremea asta. Oricum nu era ca și cum ar fi putut fi de mare ajutor. Scottie avea să continue să facă crize până când revenea curentul. Tot ce puteam să fac era să mă rog. Și m-am rugat din răsputeri. Pentru siguranța lui Josh. Pentru sănătatea mintală a lui Scottie. Și pentru a mea.

Măcar una dintre rugăciuni a primit răspuns când Scottie s-a oprit, în sfârșit, din protestat și a devenit interesat de una dintre aplicațiile lui. S-a așezat pe canapea și a început să se joace, de parcă criza lui de nervi avea un buton magic de oprire și eu cumva îl apăsasem.

Casa se răcea cu fiecare minut. Mi-am luat haina și am pus-o pe umeri, apoi am luat pătura cu care dormea Josh și am întins-o peste Scottie. M-am cuibărit lângă el pe canapea și am început să mă rog pentru întoarcerea în siguranță a lui Josh. Mâinile îmi tremurau când am încercat să îl sun pentru a nu știu câta oară.

– Doamne, te rog! Adu-l acasă în siguranță! am șoptit.

Nu eram o persoană religioasă și mă simțeam ca o impostoare cerându-i ajutorul lui Dumnezeu când eu nu-L recunoșteam zilnic. Dar, în vremuri de restriște, păream să gravitez spre rugăciune – ceea ce însemna că știam că cineva acolo sus asculta.

Când ușa s-a deschis brusc, un val de adrenalină m-a lovit. Era așa întuneric, încât nu mi-am dat seama imediat cine era.

– Carly?

Am sărit de pe canapea.

– Josh!

Vocea mi s-a frânt.

Și-a petrecut brațele în jurul meu, cuprinzându-mi corpul.

– Oh, Doamne! Ești bine? m-a întrebat.

Am izbucnit în lacrimi.

– Am fost așa îngrijorată pentru tine.

– Pentru mine? Eu am luat-o razna gândindu-mă că tu erai singură acasă cu Scottie și fără electricitate. Telefonul mi-a murit, dar am auzit la radio că jumătate din New Hampshire nu mai are curent.

– Am fost așa speriată că ai făcut accident.

S-a dat înapoi ca să mă privească, cuprinzându-mi chipul cu mâinile. Abia îi deslușeam expresia la lumina lumânării. Josh și-a lipit delicat fruntea de a mea și am respirat împreună preț de câteva momente. Bănuiam că înțelegea de ce mă speriasem așa tare.

– Oh, Doamne! a șoptit. Îmi pare rău că ai fost speriată!

Cu fața lui așa aproape de a mea, tânjeam să mă sărute.

– Nu mi-am dat seama că vei crede că am pățit ceva, a zis, atingându-mi obrazul cu degetul mare. Nu te puteam suna și am condus încet. De aia mi-a luat atâta.

– Josh...

– Ce-i, iubito?

Am simțit fluturi în stomac auzind cuvântul „iubito" ieșind din gura lui.

– Așa mă bucur că ești acasă!

A vorbit în părul meu:

– Și eu.

Îmi petrecusem ultimele câteva săptămâni încercând să îmi neg sentimentele pentru el, dar totul a ieșit la suprafață în noaptea asta.

Mi-a dat, într-un final, drumul și s-a întors spre Scottie, care încă stătea calm pe canapea.

– Cum de-i așa liniștit?

– A avut o criză de nouăzeci de minute înainte să se calmeze și să decidă să se joace cu aplicațiile lui.

Josh l-a frecat pe spate pe Scottie.

– Probabil a fost tare greu.

– A fost... dar m-am descurcat. Mai mult mi-am făcut griji pentru tine.

Josh mi-a luat mâna și eu m-am așezat lângă el, cu degetele noastre împreunate. Era un gest simplu, dar îl simțeam foarte intim.

– Îmi pare rău că te-am speriat! Pot doar să-mi imaginez cât de mult ți-a reamintit de noaptea în care Brad...

Vocea i s-a stins.

– Așa este. Probabil că de asta am exagerat. Dar n-a fost vorba doar despre trauma mea... Nu știam ce aș face dacă ai păți ceva.

Ochii i s-au mutat spre lumânare.

– Când Scottie va merge la azil și ne vom vedea de drumurile noastre, vreau să știi că nu o să regret nici o secundă din experiența asta, Carly. Mi-e greu să cred că am fost vreodată îngrozit de ea.

I-am strâns mâna.

– N-aș fi reușit fără tine.

– Lucru valabil și invers, Dovlecel.

O explozie bruscă de lumină ne-a întrerupt momentul intim.

„A revenit curentul!“

S-a uitat în jur.

– Sfinte Sisoe!

– Poate cuvântul magic a fost tot timpul dovleac! În clipa în care l-ai rostit, a revenit lumina.

Scottie a început să râdă isteric și să țopăie pe canapea. Era tare fericit și a intrat imediat pe YouTube.

Josh și-a prins mâinile.

– Cred că trebuie să sărbătorim cu ceva melodii de Elton John redate invers și o sticlă de vin. Ce zici, Carly?

– Sună absolut divin.

Josh a ieșit să descarce peleții din mașină. A realimentat soba și a pornit focul.

În timp ce mă delectam cu liniștea dată de faptul că totul era iarăși bine, m-am gândit la cât de imprevizibilă poate fi viața. Mereu tânjisem după sentimentul de familie. Mereu mă simțisem singură, pentru că veneam dintr-un cămin destrămat și fusesem

copil unic, în ciuda tuturor eforturilor mamei mele. Singura excepție reală fusese timpul petrecut cu Brad. Dar, aici, cu această familie improvizată, mă simțeam departe de a fi singură. Cel puțin pentru moment.

În acea noapte, înainte să mă duc la somn, am găsit un bilet de la Josh pe noptiera mea.

Mulțumirile călugărilor cistercieni de la Sfântul Francisc

Nu toți eroii au pelerine. Unii sunt blonzi și se dau cu lămâie la subraț. Nu știu dacă aș fi putut să mă descurc cu Scottie timp de nouăzeci de minute fără electricitate. N-aș fi vrut să-mi zbor creierii. Ai fost uimitoare că ai menținut reduta în noaptea asta, Dovlecel.

CAPITOLUL 22

CARLY

O săptămână mai târziu, munții de zăpadă lăsați în urmă de acea furtună începeau să se topească.

Am avut o pauză de la vremea rea, dar aici, în cabană, nu exista pauză de la sentimentele pe care le aveam pentru colegul meu de apartament.

Josh lucra în camera de zi într-o după-amiază în timp ce Scottie se juca pe iPadul lui. M-am hotărât să mă strecor și să o sun pe prietena mea Christina.

Cu voce coborâtă, m-am așezat pe pat și i-am povestit Christinei despre un nou tip pe care îl cunoscusem cu câteva seri în urmă, când ieșisem cu noua

mea prietenă localnică. Lisa venise cu Rob, tipul pe care îl cunoscuse când ieșiserăm noi două prima dată. Rob era acum iubitul ei și venise cu prietenul lui, Mitch. (M-am asigurat că Mitch nu era rudă cu Josh.) Mitch încheiase seara invitându-mă să ieșim și eu lăsasem o portiță deschisă.

În ziua anterioară, îmi trimisese un mesaj să mă întrebe dacă voiam să merg din nou la The Bar, la o întâlnire dublă cu Rob și Lisa.

– Mă gândesc la asta, i-am zis ei.

– De ce eziți?

Mă uitam chiar acum la motivul ezitării. Făcea tracțiuni în pragul ușii de la dormitorul meu. Avea o linie subțire de păr ce cobora spre V-ul său și încă îmi era complet interzis. Și era al naibii de sexy!

Nu i-am povestit Christinei despre sesiunea de masturbare mutuală de care avuseserăm parte eu și Josh în acea noapte. Ar fi halit această bârfă picantă, dar detaliile astea le păstram în sufletul meu. Dar știa că eu și Josh discutaserăm despre atracția dintre noi și că el subliniase că nu avea să se întâmple nimic.

Am hotărât că astăzi aveam nevoie de mai multă intimitate ca să mă răcoresc.

– Stai așa! i-am zis, luându-mi haina. Josh, mă duc la magazin să cumpăr câte ceva.

S-a dat laoparte și și-a șters sudoarea de pe frunte.

– Mai ia niște înghețată – și am rămas fără ouă.

– Bine.

Când am urcat în mașină, Christina mi-a chicotit în ureche.

– Voi doi sunteți atât de… casnici.

– E un mod de a spune. Am chicotit. Distruși este mai potrivit.

– Mi-am dat seama că nu voiai să vorbești de față cu el. Ce se întâmplă?

– Da. Nu pot să discut despre Josh de față cu Josh. Eu doar îmi doresc să scap de sentimentele astea pentru el. Știu că asta mă reține din a ieși la întâlnirea asta.

– Este aiurea, dar trebuie să-i dai acestui Mitch o șansă. Nu știi cât vei sta în Woodsboro. Ar putea trece ani până când Scottie să fie acceptat într-un azil. Nu poți sta singură atât timp. Dacă Josh a fost clar că nu există un viitor pentru voi doi, trebuie să treci peste. Dar asta o știi deja.

– Da, o știu.

Am pornit mașina și am demarat pe drumul șerpuit care mă scotea din zona împădurită în care locuiam.

– Probabil Josh se vede cu cineva, nu-i așa? m-a întrebat.

– Păi, asta-i ciudat. Din câte știu eu, nu. Ori este acasă muncind, ori face comisioane pentru noi. Și în fiecare noapte rămâne acasă. Cam știu unde este în orice clipă. Nu pot identifica vreun moment în care s-ar putea vedea cu cineva.

– Asta cred că-i greu – un bărbat viril ca el să nu facă sex regulat?

Ceva era în neregulă cu mine, pentru că, imediat ce ea a menționat asta, mintea mea s-a gândit la Josh deasupra mea și am simțit cum mă ud. Corpul meu devenise sensibil chiar și la gândul de ceva sexual cu el.

– Ai dreptate. Trebuie să mă forțez să trec peste. Ultima dată când am îndrăznit să ies cu un tip a fost însă un dezastru și s-a încheiat cu tipul fiind fratele lui Josh.

– Oh, corect. A râs. Care sunt șansele de așa ceva?

– Foarte mari în Woodsboro!

– Probabil că-i adevărat.

Am mai discutat câteva minute, până am ajuns la destinație. Am oftat.

– Sunt la magazin. O să închid.

– Du-te și cumpără-i omului tău înghețată!

– Eu clar n-am un om. Altfel, nu m-aș fi simțit așa frustrată acum.

Ieri, după ce am mers la magazin, i-am trimis un mesaj lui Mitch și am fost de acord cu întâlnirea dublă. Am hotărât să ieșim în seara asta și Josh urmează să stea cu Scottie, deși încă nu îi spusesem cu cine anume ieșeam.

Dar, când m-a întrebat direct, n-am mai putut să-i ascund planurile mele.

Josh și-a luat o apă minerală din frigider și a deschis-o.

– Deci te vezi cu Lisa și cu iubitul ei?

– Da. Am făcut o pauză. Și cu unul dintre prietenii lui.

Josh s-a oprit la mijlocul mișcării.

– Oh... deci este o întâlnire.

– Da. Una lejeră.

A încuviințat din cap și și-a cules niște scame de pe bluză.

– Păi, asta-i bine.

După aceea, lucrurile au fost liniștite. Josh s-a dus într-un colț al camerei de zi, și-a dat jos tricoul și s-a apucat să facă sport – intens. Ca de obicei, eu nu mă puteam abține să nu îi admir corpul sclipind în acțiune. Deși nu o să mă mai holbez niciodată.

Nu a mai pomenit nimeni nimic despre ieșirea mea în oraș până când eu și Josh strângeam după cina lui Scottie.

– Ce știi despre tipul ăsta cu care te vezi? m-a întrebat Josh în timp ce ștergea o farfurie.

– Doar că-i prieten cu Rob și că a fost foarte drăguț data trecută când am luat cina cu ei. A fost acolo

întâmplător. Este profesor de biologie.

– Oh, deci l-ai mai văzut.

– Da.

– Cum îl cheamă?

– Mitch Ramos. Îl cunoști?

Josh a clătinat din cap.

– Numele nu-mi sună cunoscut. Este de aici?

– Nu sunt sigură.

– Nu știi de unde este?

– Bănuiesc că nu l-am întrebat. Nu prea contează pentru mine de unde este, dar o să-l întreb în seara asta. Oricum, mă simt destul de în siguranță, pentru că voi fi cu Lisa și Rob.

A mormăit.

– Hmm…

Mi-am înclinat capul.

– Mai ai întrebări?

– Nu. A strâns din dinți. Bănuiesc că nu.

S-a întors si si-a făcut de lucru curătând în bucătărie.

– Ești bine? l-am întrebat.

– Da. A expirat. Sunt bine. De ce mă întrebi?

– Te porți un pic ciudat.

A șters blatul cu mișcări ferme.

– Probabil doar îți imaginezi.

Am încuviințat din cap, simțindu-mă ca o proastă pentru că îmi doream ca el să recunoască faptul că era gelos. Am schimbat rapid subiectul, scoțând pe gură primul lucru care mi-a trecut prin cap în timp ce îl priveam cum făcea curat.

– Ți-a crescut părul așa mult, Josh. Și barba. Dar îți vine bine.

– Asta se întâmplă când ești blocat în pădure.

– La tine la muncă se poartă ciudat fiindcă ai păr facial?

– Nu-i interesează atât timp cât le aduc clienți.

– Bun. Așa ar trebui să fie.

S-a oprit, în sfârșit, din șters și s-a întors spre mine.

– Voiam să te întreb... Te duci acasă de Crăciun?

– În Oregon?

– Acolo sau în California?

– N-aveam de gând.

– Poți, dacă vrei. N-am o problemă să rămân singur cu Scottie dacă vrei să o vezi pe mama ta.

Nu-mi doream să fiu nicăieri în altă parte decât în Woodsboro de Crăciun. În cele două Crăciunuri avute cu Brad, se văzuse fiecare separat cu propria familie, așa că nu petrecusem nici o sărbătoare aici.

– Cam așteptam să-mi petrec Crăciunul aici, i-am zis. N-am nici o garanție că la anul voi fi tot în Woodsboro. Adică, s-ar putea, dar...

– Bine. A încuviințat din cap. Păi, fratele meu Michael invită, de obicei, familia la el în Ajunul Crăciunului. Ar trebui să vii. Și Scottie, desigur.

– Mi-ar plăcea.

– Sunt sigur că lui Neil o să-i facă plăcere să te vadă.

Mi-a făcut cu ochiul. M-am înfiorat.

– La asta nu m-am gândit. O să fie ciudat să fiu acolo?

– Nu, e în ordine. Nu are resentimente.

– Bine.

Am fost mișcată de faptul că Josh m-a invitat să petrec Crăciunul cu familia lui. Bine, probabil că simțise că nu avea de ales, dar tot eram impresionată că se gândise la asta și nu își dorea să fiu exclusă.

– Mi-ar plăcea să-l cunosc și pe tatăl tău, i-am zis.

– Este special. A trecut prin multe, dar tot are simțul umorului. A avut și el suișurile și coborâșurile lui de-a lungul anilor, dar acum este bine.

– Se face schimb de cadouri sau...

– De fapt, soția lui Michael, Vanessa, desemnează fiecăruia câte o persoană pentru care să cumpere.

O să-i spun că veniți și voi, ca să vă adauge pe listă.

– Oh, îmi place ideea asta. Așa este mult mai ușor.

Josh a încuviințat din cap.

– Până în anul ăsta, Crăciunul era cam singurul moment când veneam acasă. Dar n-am ratat nici unul.

– La fel și Brad, am zis. Îi plăcea să vină în Woodsboro de Crăciun.

– Da. După un moment, Josh a adăugat: Ar trebui să luăm un brad de Crăciun.

– Da? Am zâmbit, surprinsă de sugestia lui. Unde vrei să-l punem?

– O să luăm unul mic. Tatăl unui amic are un loc din ăla unde se vând brazi. Ar trebui să mergem într-o seară săptămâna asta. Ia-l pe Scottie! Vând și ciocolată caldă.

– Parcă ar fi un film pe Hallmark.

– Nu știu la ce te referi.

S-a uitat la mine.

– Te-ai uitat la vreun film de Crăciun?

– Dacă am făcut-o, n-aș recunoaște-o.

Am râs. Știam deja că abia așteptam ieșirea aceea după brad cu Josh mai mult decât așteptam întâlnirea din seara asta. „Of."

Chiar atunci s-a auzit soneria. Scottie a țopăit pe loc, entuziasmat de luminile strălucitoare ale mașinii de livrări de afară. Josh s-a dus să ia pachetul. În pragul ușii de la intrare am văzut țurțurii atârnând.

Când a venit înapoi, a desfăcut plicul alb, căptușit, apoi a înlemnit.

– Rahat!

– Ce?

– Am comandat ceva online și am crezut că aia era. Dar este al tău. Îmi pare rău că l-am deschis!

„De ce își cere scuze?“ După ce mi-a întins plicul, mi-am dat seama.

Era un dildo de un roz fosforescent. Am clătinat din cap.

– Eu n-am comandat așa ceva.

– Păi, cineva ți l-a comandat. Este numele tău pe plic.

Am închis ochii. Zilele trecute, Christina îmi ceruse adresa. Am presupus că avea să îmi trimită în avans un cadou de ziua mea de naștere sau ceva pentru casă. Cu siguranță nu asta. În interior era un bilet, pe care, din fericire, Josh nu-l văzuse. „O soluție temporară la mica ta problemă.“

– Este de la prietena mea Christina.

– Nu trebuie să minți. N-are de ce să-ți fie rușine.

– Știu asta. Și nu mi-ar fi rușine. Dar nu eu mi l-am comandat.

Josh și-a mișcat sprâncenele.

– Păi, atunci ar trebui să avem cu toții mai mulți prieteni precum Christina.

Am reușit să zâmbesc.

– E nebună, dar o iubesc. Am fluturat pachetul. O să-l... pun deoparte.

– Există vreun motiv pentru care ea să fi simțit că ai nevoie să-ți trimită asta? m-a întrebat Josh în vreme ce mă îndreptam spre camera mea.

– Nu. Am înghițit în sec. Este doar un cadou în glumă.

– I-ai povestit despre... scăpare?

Un val de căldură m-a străbătut.

– Nu, nu i-am spus.

– Nu-i povestești totul?

– Nu totul. Mi-am înclinat capul. Tu le povestești fraților tăi?

– Nu.

– Ți-e rușine? l-am întrebat. De aia?

– Nu. Doar că nu-i treaba nimănui.

– Exact.

Am coborât privirea și aș fi putut să jur că umflătura din pantalonii lui Josh era un pic mai mare decât normal. „Este excitat?“ Sau doar voiam eu să cred asta?

– Păi, mă duc să fac duș și să mă pregătesc.

– Da. S-a uitat la mine. Să faci asta!

În vreme ce apa curgea peste mine, am rezistat dorinței de a mă atinge. Știam că, dacă o făceam, aveam să mi-l imaginez pe Josh și nu voiam să merg la întâlnire în seara asta gândindu-mă la un alt bărbat – chiar dacă orgasmul m-ar fi calmat.

Când am ieșit din baie, l-am auzit pe Josh vorbind în dormitorul lui Scottie. Părea că îi citea dintr-o carte. Mi s-a strâns inima. Scottie era practic un adult, dar avea pe un raft multe cărți pentru copii, din care noi îi citeam ocazional, când nu era lipit de dispozitivele lui. Părea să aprecieze culorile vii și simplitatea poveștilor.

M-am dus în camera mea pentru a mă îmbrăca. După ce mi-am pus sutienul și chiloții, am luat pe mine un halat de mătase, cât m-am ocupat de păr și de machiaj.

Câteva minute mai târziu, la ușă s-a auzit un ciocănit ușor.

– Ești decentă? l-am auzit întrebând pe Josh.

M-am oprit din ondularea părului pentru un moment și am lăsat placa de păr.

– Da. Intră!

– Hei.

Când a intrat, și-a băgat mâinile în buzunare.

– Te-am auzit cum îi citeai lui Scottie. Îmi place asta.

– Îi place să dea paginile – uneori, înainte să termin de citit. A zâmbit. Se pare că nu mă prind uneori.

– Acum ce face? l-am întrebat.

– Se relaxează pe iPadul lui. Ochii lui Josh au zăbovit asupra mea. Oricum... voiam să-mi cer scuze dacă te-am făcut să te simți incomod mai devreme, la faza cu dildoul.

– N-ai făcut nimic greșit. L-ai deschis din greșeală. Trebuia să discutăm despre asta.

Părul lui brunet îi cădea ciufulit peste frunte și lumina din camera mea făcea să îi sclipească ochii căprui. Doamne, frumos mai era! Mi s-au întărit sfârcurile. În atmosfera din seara asta era ceva diferit.

Între mine și Josh se simțea mereu o tensiune sexuală, dar toată ziua o percepusem amplificată. El n-ar fi îndrăznit să recunoască, dar aveam senzația că își dorea să nu ies în seara asta.

Mi-am ridicat placa de păr și am început să o folosesc din nou.

– Este fascinant să vezi prin ce cred femeile că trebuie să treacă, a spus.

– Nu mă obligă nimeni. Îmi place să-mi ondulez părul.

– Nu contează ce naiba porți, Carly, sau cum îți aranjezi părul. Ideea e că o să fii frumoasă oricum. Tipul o să saliveze și va fi pregătit să se năpustească asupra ta. Așa că ai grijă!

M-am întors spre el.

– Mathers, flirtezi cu mine?

– Nu, mi-a zis. Doar te avertizez.

Am ridicat din sprâncene.

– Jură pe Bubba-Hank!

A bombănit ceva în șoaptă, dar n-a jurat pe fostul nostru scump goldendoodle.

Josh a continuat să mă privească în timp ce îmi terminam de aranjat părul și am trecut la studierea hainelor din dulap. Nu îmi adusesem prea multe haine elegante cu mine, așa că aveam doar câteva potrivite pentru o noapte în oraș.

– Ai nevoie de ajutor să te hotărăști? m-a întrebat.

Am expirat în sus în părul meu.

– Da, de fapt.

Josh a venit lângă mine și a trecut cu degetele lui mari, masculine peste hainele atârnate în dulap. Am invidiat acele haine, pentru că nimic nu îmi doream mai mult decât să fiu atinsă de mâna aceea. A ridicat unul dintre umerașe, alegând o rochie neagră, mulată, tricotată.

A pus-o pe lângă mine.

– Îmi placi în asta.

– M-ai văzut în asta?

– Da. Ai purtat-o în ziua în care am vizitat al doilea azil. Îți vine foarte bine.

Am încercat să nu mă arăt surprinsă de memoria lui excelentă.

– Păi, dacă-ți place, o s-o port, am zis pe un ton seducător.

Nu îmi dorisem să pară că flirtam, dar asta era senzația avută în urma întregului schimb. Îi făceam jocul.

Josh a pus rochia pe patul meu. Apoi s-a întors la locul din fața mea, cu o expresie clară de dorință în ochii lui – aceeași expresie pe care eram sigură că o aveam și eu acum.

Mi-am dres vocea.

– Ar trebui să mă îmbrac. Cum el nu s-a mișcat, am adăugat: O să stai acolo să mă privești sau ce?

Josh nu mi-a răspuns. Dar nici nu s-a urnit, privirea fiindu-i ațintită asupra mea.

Simțind că nu prea dețineam controlul, mi-am desfăcut lent halatul și l-am lăsat să cadă pe podea, rămânând doar în sutien și chiloți. Ochii lui Josh au devenit sticloși în timp ce îmi privea corpul.

A înghițit greoi.

Deși aș fi dat orice ca el să mă atingă, știam că nu avea să o facă. Josh era regele tachinărilor și al reținerii. Cu fiecare secundă care trecea, eu eram tot

mai udă, în timp ce el continua să se holbeze la mine. Corpul meu implora în tăcere după atingerea lui. Aș fi acceptat orice mi-ar fi dat.

A venit spre mine până a ajuns la câțiva centimetri distanță, respirația lui tachinându-mi fața. Mi-a cuprins gâtul cu mâna și, pentru o secundă, am uitat cum să respir.

A fluturat din gene.

– Nu ești prea politicos acum, Mathers.

– Nu mă simt politicos. A trecut cu degetul mare peste pielea de pe gâtul meu. Cum spui politicos cuiva că vrei să i-o tragi până doare?

Genunchii aproape că mi-au cedat.

– La naiba! A clătinat din cap și mi-a dat drumul la gât de parcă tocmai se trezise dintr-o transă. Îmi pare rău! Asta a fost...

Josh s-a dat înapoi și a plecat din cameră, lăsându-mă excitată toată.

„Vrea să mi-o tragă."

„Până doare."

Acum, va trebui să îmi schimb chiloții, deși abia luasem perechea asta pe mine.

Determinarea lui Josh s-a fisurat în cele din urmă. Cu toate astea, tot refuza să renunțe, refuza să ajungă acolo cu mine. Nu voiam să îl mai ademenesc, pentru că nu voiam să fiu cel mai mare regret al lui. Dar modul în care se uitase la mine, de parcă m-ar fi mâncat din priviri, și apoi acele cuvinte care cu siguranță aveau să îmi răsune în cap toată noaptea... Aveam nevoie de detensionare.

Luând pachetul trimis de Christina, l-am desfăcut. În caz că Josh revenea, m-am strecurat în dulap și am ales un loc ascuns înainte de a-mi desface picioarele. Nu avea să îmi ia mult.

Doar că nu s-a întâmplat nimic. M-am uitat din nou la pachet. „Bateriile nu sunt incluse."

Da. Momentan, eram singura pornită de aici.

CAPITOLUL 23

JOSH

După ce Carly a plecat la întâlnirea ei, am simțit că înnebunesc de-a dreptul. Nu-mi venea să cred ce îi spusesem, dar acel moment de striptease mă făcuse să îmi pierd mințile. Ce naiba fusese în capul meu să rămân în camera ei în vreme ce se pregătea, doar ca să mă pot holba la ea și să-mi iau doza înainte ca ea să plece? „Să plece la o întâlnire cu un alt bărbat", mi-am reamintit.

O doream în cel mai rău mod posibil și, evident, nici măcar nu încercam să o mai ascund. Și apoi, care era faza cu incapacitatea mea de a minți pentru o secundă și de a jura pe viața câinelui când îmi făcuse observație că flirtam? Înveți ceva nou despre tine în fiecare zi.

În seara asta, învățasem că eram o păsărică superstițioasă.

Mă înnebuneam singur. Trebuia să stau de vorbă cu cineva, așa că l-am sunat pe fratele meu Michael.

A răspuns la al treilea ton de apel.

– Salut, frate!

– Salut.

Părea a fi într-un restaurant aglomerat.

– Ce s-a întâmplat? Tu nu mă suni niciodată, Josh.

– Cred că aveai dreptate, i-am zis. În legătură cu Carly și cu mine.

M-am tras de păr.

– Ce-i cu Carly?

– Incapacitatea mea de a-mi ține penisul în pantaloni. Sunt o bombă cu ceas. În seara asta, am dat-o

rău de tot în bară – am trecut dincolo de limite și i-am zis niște tâmpenii ce n-ar fi trebuit spuse. Cu cât stăm mai mult în Woodsboro, cu atât mai greu o să fie.

– Ce i-ai zis?

Fix ce gândeam pe moment.

– Nu vrei să știi.

– Asta înseamnă clar că vreau să știu.

– Nu contează ce i-am zis. Trebuie să știi doar că îmi pierd controlul.

– Stai așa! l-am auzit spunând cuiva. Apoi zgomotul a părut să se stingă. Scuze! Am ieșit ca să te aud mai bine. A oftat. Oricum, știu că ai regula asta autoimpusă de a nu întrece măsura cu iubita lui Brad, dar trebuie să vezi lucrurile dintr-o perspectivă diferită. Persoana în cauză nu mai este prin preajmă, ca să fie rănită.

Realitatea că Brad nu mai exista lovea mereu în valuri. O parte din mine încă nu pricepuse asta. Michael trecuse direct la subiect – și fără menajamente.

– Aici nu-i vorba doar despre ce ar putea crede Brad, i-am zis când am putut să respir din nou. Este vorba despre propria vinovăție, indiferent de ceea ce ar simți el.

– Înțeleg. Și nu te pot elibera de asta, dar...

– În seara asta, ea a ieșit la o întâlnire, am zis.

– Păi, asta-i o prostie. Ai lăsat-o să plece?

– Cum adică dacă am lăsat-o? Nu-i proprietatea mea. Nu suntem împreună. Am oftat. Unde ești?

– La The Bar. Eu și Vanessa avem o întâlnire în seara asta.

– Rahat!

– De ce?

– Acolo este și ea.

Carly nu îl întâlnise niciodată pe Michael, deci habar nu ar fi avut cine era.

– Glumești. Stai așa! Mă întorc și o caut. Cum ziceai că arată?

– Nu vreau să o spionezi…

M-a ignorat.

– Păr blond lung?

– Da…

Mă plimbam și îmi mestecam buza, așteptându-l să spună ceva.

– Sfinte Sisoe! Cred că o văd. Poartă o rochie neagră, corect? Și este cu un tip și un cuplu. Este o singură blondă drăguță aici. Ea trebuie să fie.

Nu avea sens să neg.

– Da, ea este.

– Stai așa! mi-a zis.

Îl auzeam cum vorbea înfundat cu soția lui.

– Scuze, voiam să o pun la curent pe Vanessa.

– Te rog, nu te duce la Carly!

– Normal că nu. Este mai bine să nu știe că-s aici. Dar pot să-ți trimit mesaje cu ceea ce văd.

– N-am nevoie să mă pui la curent. Nu-i treaba mea ce face.

– Deci nu-ți pasă că stă în poala unui tip cu care se sărută acum?

Mi-a picat stomacul. Nici măcar nu aveam cuvinte să răspund.

– Ești încă acolo?

– Tu mă iei peste picior, Michael?

– Uau, omule!

A râs.

– Ce?

– Ai tăcut subit. A chicotit. Doar te luam peste picior.

– Dobitocule!

Nu îmi venea să cred că îl crezusem, chiar și preț de o secundă. Crezusem că o excitasem așa tare, că rezolva asta cu primul tip.

– Stă în fața lui, doar vorbesc. Tipul arată destul de bine. Nu la fel de sexy ca tine. Și nu la fel de

atrăgător ca mine.

Mi se părea greșit că o spionam. Era mai mult decât aveam nevoie să știu.

– Nu o mai urmări! i-am zis. Las-o în pace! Merită intimitate. Închid.

Am închis înainte ca el să mai spună ceva.

M-am aventurat în camera lui Scottie și m-am așezat pe marginea saltelei lui. Era complet cufundat în trei videoclipuri diferite pe trei tablete diferite. Și făcea poze și filmări celor trei tablete cu un al patrulea iPad. Așa funcționa Scottie. Probabil Wayne falimentase cumpărându-i dispozitivele electronice. Dar știam de ce: Scottie o lua razna de fiecare dată când i se termina bateria la unul dintre dispozitivele lui. Mereu trebuia să ai un dispozitiv disponibil în vreme ce se încărca un altul. Paza bună trece primejdia rea.

– Frate, ce mi-aș dori să mă înțelegi acum, pentru că mi-ar prinde bine cineva cu care să stau de vorbă.

A ridicat privirea pentru un moment înainte de a reveni cu atenția la iPad.

Am râs.

– La naiba, poate înțelegi și eu nu știu asta! Și poate mă crezi cel mai mare idiot. Oftând prelung, l-am frecat pe spate. Ți-ai dorit vreodată ceva, dar ai fost conștient că n-ar trebui, Scottie? Și totuși să nu te poți opri din a-l dori? Încerc să mă gândesc la ceva care să aibă legătură cu tine. Am pocnit din degete. Cum ar fi tu și internetul. Prea mult nu-i bun pentru tine, corect? Este o stimulare constantă și îți obosește ochii. Dar tot o faci. Ești pe rahaturile alea tot timpul și noi n-avem ce face pentru a te determina să nu mai vrei asta. Am ridicat ochii spre tavan. Cam așa a fost cu Carly în ultima vreme. Cu cât îmi spun mai mult că nu o pot avea, cu atât mai mult o doresc. Este aiurea. L-am zdruncinat în joacă. Ai vreun sfat pentru mine, uriașule? Probabil că ești

singura persoană în care am încredere și vorbesc despre asta, știi?

În loc să îmi răspundă, Scottie și-a deschis aplicația de muzică și a pus niște melodii de Elton John redate invers, aproape spărgându-mi timpanele. După un minut, am descifrat că era Crocodile Rock.

O vreme, am picat într-un soi de transă, ascultându-l cum punea diferite melodii și până la urmă am ațipit lângă el.

Când m-am trezit, ceva mai târziu, el adormise bușteан. I-am luat dispozitivele și le-am pus la încărcat în colțul camerei înainte de a stinge lumina.

M-am uitat la telefon să văd cât era ceasul. Era trecut de miezul nopții. Probabil Carly se simțea bine dacă încă nu venise acasă.

Apoi am observat un mesaj de la Michael.

Michael: *Știu că ai zis că nu vrei să te țin la curent, dar o să-ți spun impresia mea. Limbajul ei corporal mi-a dat de înțeles că nu-i prea interesată de el. S-a tot uitat la telefon. Aș paria că verifica să vadă dacă avea vreun mesaj de la tine. Când am plecat, ei erau încă acolo, dar am avut impresia că se plictisea.*

Când am ieșit din mesajul lui, am observat un altul – de la Carly.

Carly: *Încerc să mă bucur de întâlnirea asta, dar mi-e gândul numai la tine – la ce ai zis și la cum te-ai uitat la mine în seara asta.*

„Fir-ar să fie!“ Îl trimisese cu vreo două ore în urmă și încă nu ajunsese acasă.

O dădusem peste cap mai devreme. Îmi dorisem să îi stric întâlnirea, corect?

Stăteam în camera de zi, neștiind ce aveam să spun când se întorcea acasă. Dar mă simțeam satis-

făcut că se gândise la mine în noaptea asta. Și asta era aiurea.

Când s-a deschis ușa, m-am ridicat, dar n-am zis nimic.

– Hei, a spus ea într-un final.

Avea fața îmbujorată și nu îmi dădeam seama dacă era de la frig sau pentru că era supărată.

– Ți-am citit mesajul acum câteva minute, i-am explicat. Am adormit cu Scottie în camera lui.

– Oh... Privirile ni s-au întâlnit. Eu am presupus că n-ai știut cum să răspunzi. A clătinat din cap. N-ar fi trebuit să-l trimit.

– Să nu-ți ceri niciodată scuze că ești sinceră cu mine!

Am mai făcut câțiva pași spre ea, încă nesigur de cum să mă port sau de ceea ce voiam să fac. Dar, când am ajuns la doar câțiva centimetri, creierul meu n-a mai putut să formeze propoziții coerente. Simțeam că trupul îmi ia foc și știam că dorința primitivă din mine ajunsese în punctul de unde nu mai exista cale de întoarcere.

M-am tot apropiat până când gurile noastre practic se atingeau. Căldura respirațiilor ei rapide pe fața mea mi-a întărit penisul.

– Spune-mi să mă opresc, Carly! i-am șoptit pe buze, savurându-i mirosul în timp ce mă întăream.

– Nu. Gâfâia. Nu vreau să te oprești.

– N-am vrut să ieși în noaptea asta, am recunoscut. Voiam să fii acasă cu mine.

Carly a încuviințat din cap, înfigându-și unghiile în pieptul meu.

– Știu.

– Nu vreau să simt așa, am mormăi peste gura ei. Ca și cum aș vrea să te posed. Nu ești proprietatea mea. Nu ești a mea. Nu vei fi niciodată.

– Spune-i asta corpului meu! Respirația ei s-a întețit. Josh, am nevoie să renunți. M-a prins de tricou.

Am nevoie de tine.

Asta mi-a terminat determinarea. Între noi nu mai era nici un pic de spațiu când i-am acaparat gura, observând o notă de ceva dulce pe limba ei. Ăsta era gustul ei sau mâncase ceva? Nu-mi păsa; aveam nevoie să consum totul. Nu puteam să o devorez suficient de rapid.

„Are nevoie de mine."

Și, fir-ar, și eu aveam nevoie de ea!

I-am desfăcut haina și i-am dat-o jos de pe brațe înainte de a o arunca deoparte și de a-mi lipi pieptul de al ei. Îi simțeam inima bătând peste a mea, care bătea și mai tare. Vinovăția era încă undeva în mine, dar nu suficient de puternică încât să depășească intensitatea bătăilor inimii mele, intensitatea dorinței mele pentru ea. De parcă ar fi știut că vinovăția mea încerca să se strecoare și să strice asta, Carly m-a prins de păr și m-a tras mai aproape, o rugăminte tăcută să nu mă răzgândesc. Nu își dădea seama că acum nu mai exista nici o șansă de întoarcere. Corpul meu era gata să explodeze.

Am ridicat-o de pe podea în timp ce ea și-a petrecut picioarele în jurul meu. Era ușoară ca un fulg când am dus-o în dormitor, fără să-mi iau buzele de pe ale ei. Să o sărut era ca un blestemat de drog, îmi era imposibil să mă opresc, limba mea explorând-o pe a ei mai rapid cu fiecare secundă. De asta nu o mai sărutasem niciodată – știusem cumva că așa avea să fie. Că aveam să fiu prea dependent de asta pentru a mai gândi limpede.

Ușa nu avea încuietoare, dar am închis-o în urma noastră și m-am rugat ca Scottie să doarmă la fel de profund cum dormea de obicei. Avantajul aparatului din camera lui ce emitea sunete statice.

Carly a căzut pe spate în pat, iar eu am aterizat peste ea. Ne-am întrerupt din sărutat când ea s-a

uitat la mine cu ochii cețoși, care mă implorau din nou să nu mă opresc.

– Nu mă voi opri, Carly. Bine? Am sărutat-o pe gât. Urmează să ne-o tragem și mâine o să mă urăști. Dar am de gând să fac să merite fiecare secundă.

A încuviințat din cap în timp ce o ajutam să își dea jos rochia neagră. Și-a desfăcut sutienul prin față și l-a aruncat. Mi-am coborât gura și i-am luat sfârcul între dinți înainte de a-l suge puternic și de a geme pe pielea ei în timp ce ea se foia sub mine.

Carly și-a afundat mâinile în părul meu.

– Ce bine este!

Lingându-i sfârcurile în cercuri, am tachinat-o:

– Cred că am găsit premiul de consolare.

Corpul i-a tremurat de la râs în timp ce eu continuam să îi devorez sânul superb.

– Îmi place gura ta pe mine, a gemut.

– O s-o simți peste tot, am zis pe pielea ei moale.

Penisul meu era atât de tare, încât mă durea când mă frecam de ea prin pantaloni. Am trecut la celălalt sân ca să îi ofer același tratament înainte ca abilitatea mea de a rezista să se reducă și mai mult.

Am trecut cu limba peste buza mea inferioară.

– Am nevoie să te gust.

A încuviințat din cap și eu i-am dat jos chiloții, aruncându-i la întâmplare.

Gura îmi tremura de nevoie când mi-am lipit limba de clitorisul ei, lingând umezeala delicioasă a excitării ei. Avea același gust cu cel de pe degetele ei din acea primă noapte în care îmi pierdusem controlul. Doar că era de o sută de ori mai dulce și mai captivant. „Fructul interzis." Carly a continuat să mă tragă de păr – ceea ce îmi plăcea – în timp ce eu o devoram, făcând cercuri cu limba pe clitorisul ei în vreme ce o penetram cu degetele. M-am oprit pentru un moment să văd extazul de pe fața ei, capul dat pe

spate și ochii închiși. În timp ce îmi mișcam degetele, am murmurat:

– Mă vrei în tine așa?

– Îhî, a mormăit. Da.

Trebuia să o întreb.

– Vrei să pun prezervativ?

A încremenit.

– Nu. Iau anticoncepționale. Doar dacă nu ești...

– Sunt bine, Carly. Ultimele analize le-am făcut înainte să vin aici și n-am mai fost cu nimeni.

A încuviințat din cap și s-a uitat la mine.

– La fel și eu.

Gândul de a face sex cu ea fără protecție aproape că m-a făcut să termin pe loc. M-am ridicat de pe ea să îmi desfac blugii și să-i dau jos. Când mi-am dat jos chiloții și am scos penisul tare ca piatra, Carly s-a ridicat, târându-se spre mine până când gura ei a ajuns pe penisul meu. Fără ezitare, m-a luat în gură și adânc în gât.

Am simțit cum eram transportat într-o altă dimensiune. Mi-am dat capul pe spate și am savurat ceea ce mi se părea cel mai egoist lucru pe care îl permisesem vreodată. Dacă m-aș fi oprit chiar și numai pentru o secundă să admit că făceam asta cu femeia lui Brad, aș fi stricat momentul. Așa că nu mi-am lăsat mintea să o ia în direcția aia. După cea mai lungă secetă din viața mea, aveam nevoie de eliberarea asta ca de următoarea gură de aer. Aveam să înfrunt consecințele mai târziu.

Când am simțit că eram pe cale să termin, mi-am scos penisul dintre buzele ei, savurând un pic prea mult pocnetul ce a urmat. Aproape că am terminat din nou când ea s-a lins pe buze, înghițind picătura ce le păta.

– Ce gust am? am întrebat.

– Delicios, mi-a răspuns.

– Trebuie să fiu în tine acum, Carly, i-am zis, îndoindu-mă că aveam să rezist cât să îi ofer un orgasm.

Niciodată în viața mea nu mai fusesem atât de excitat cu o femeie.

Carly stătea întinsă, cu picioarele desfăcute, și eu am intrat în ea. Intenționam să fiu blând, pentru că trecuse ceva timp pentru ea. Dar, imediat ce umezeala ei fierbinte m-a cuprins, mi-am pierdut capacitatea de a o lua încet. În câteva secunde, deja pompam nebunește, intrând și ieșind ritmic și uitând de blândețe.

– Este bine așa? am mormăit.

– Da. Te simt atât de bine. Continuă așa!

Am ieșit din ea și am intrat din nou, ajungând la limită.

– Păsărica ta în jurul penisului meu este cel mai bun lucru pe care l-am simțit vreodată, Carly, i-am șoptit la ureche. Atât de bine!

Penetrările mi-au devenit așa feroce, încât patul se cutremura, tăblia lovindu-se de perete. Ar fi fost un miracol dacă Scottie ar fi rămas cufundat în somn, dar nici măcar această amenințare nu era în măsură să mă facă să mă opresc. Pur și simplu nu puteam să fac sex cu ea altfel acum – trebuia să fie așa, căci săptămâni de frustrări reprimate ieșeau acum din mine.

Apoi ea a început să își frământe păsărica – să o strângă puternic și să îi dea drumul.

Aproape că mi-am pierdut mințile.

– Tu încerci să mă omori? am gemut, sărutând-o mai apăsat.

A râs pe buzele mele.

– Încetează sau o să termin acum în tine!

– Fă-o! m-a provocat.

– La naiba, nu! Nu-s pregătit ca asta să se termine.

M-a sărutat mai apăsat și, din fericire, a încetat cu încordarea mușchilor, oferindu-mi ceva timp. Dar am știut că nu avea să dureze mult când Carly m-a prins de fund ca să îmi ghideze mișcările. Respirația îi era tot mai intensă și mi-am dat seama că era aproape. Asta era bine, căci testiculele stăteau să îmi explodeze.

Câteva secunde mai târziu, i-am simțit păsărica pulsând în jurul meu în timp ce Carly scotea sunete de neînțeles. Atunci am pierdut cu adevărat controlul, intensificând penetrările pentru a surprinde fiecare moment din orgasmul ei în timp ce mă goleam în ea cu un șuvoi de spermă ce părea interminabil. Acum nu mai exista cale de întoarcere. Carly era întinată pentru totdeauna de mine. Nu mai puteam da înapoi și nici nu voiam. De fapt, voiam să o luăm de la capăt.

Până la urmă, mișcările sincronizate ale corpurilor noastre au încetinit la un balans blând, dar am rămas uniți. Presărând sărutări peste trupul ei, am savurat senzația de a-mi mișca sperma mai adânc și mai adânc în ea – făcând-o a mea, fie și doar pentru o noapte.

CAPITOLUL 24

CARLY

Am deschis ochii și imediat mi-a venit un gând. „Azi-noapte chiar a fost real?“

Sexul cu Josh fusese exact cum îmi imaginasem că ar fi. De fapt, mai mult – a meritat fiecare secundă de tortură lentă care a dus la asta. Felul în care a

preluat controlul asupra corpului meu a fost complet diferit de orice mai trăisem. Dar, pe cât de uimitoare fusese noaptea trecută, pe atât de negru atârna astăzi norul realității deasupra mea.

Josh se trezise devreme, cu Scottie. Bănuiesc că se oferise să facă asta pentru a evita să vorbim despre ce făcuserăm. Ăsta părea modul lui de acțiune. Speram să nu creadă că aveam vreo așteptare. Eram suficient de inteligentă să nu îmi las inima să o ia în direcția aia. Pur și simplu, corpurile noastre nu mai fuseseră în stare să reziste. Nu fusese nimic mai mult decât sex primitiv, uimitor. Acceptasem asta, chiar dacă era o conștientizare dulce-amăruie. „Doar sex." Trebuia să mă conving de asta, ca mecanism de supraviețuire.

Cumva, trebuia să îl asigur pe Josh că noaptea trecută nu schimbase nimic. Dacă se simțea presat – sau, mai rău, plin de vinovăție –, urma să ne fie greu să rezistăm cât timp mai aveam de stat aici. Aveam nevoie unul de celălalt și nu ne permiteam să ne simțim în permanență ciudat.

Chiar dacă Josh și Scottie se spălau mai mult seara, am auzit apa curgând la baie. Poate Josh se simțea murdar după noaptea trecută.

M-am ridicat, gândindu-mă că aveam un pic de timp singură înainte să dau ochii cu el.

Scottie a ieșit primul din baie. Avea părul ud și mirosea a aftershave.

– Neața, amice! i-am strigat din bucătărie.

Ca de obicei, m-a ignorat.

Și eu trebuia să fac duș. Azi-noapte făcusem sex cu Josh de trei ori înainte să adormim, într-un final. Probabil dormisem vreo patru ore.

– Neața! mi-a zis Josh din spate.

Mâna mi s-a oprit pe aparatul de cafea înainte să mă întorc cu fața spre el. Tremuram doar de la sunetul vocii lui groase.

„Doamne, mi-a plăcut fiecare secundă de azi-noapte!“

Purta doar blugi. Ochii mi-au picat pe pieptul lui gol, corpul lui amintindu-mi de toate felurile în care intrase în mine. Un alt mod de a-mi aminti, pe lângă durerea dintre picioare. Deja îl doream din nou și asta avea să fie o problemă recurentă, acum că știam cum era să îl am.

– Bună dimineața! Mi-am dres vocea. Văd că ați hotărât să faceți duș devreme.

– De fapt, Scottie era foarte transpirat când s-a trezit. Cred că s-ar putea să aibă febră, așa că i-am făcut un duș, încercând să-l răcoresc.

M-am dus la canapea ca să îi ating fruntea lui Scottie.

– Doamne! Ai dreptate. Îl simt cald.

– Am căutat un termometru, dar n-am găsit, a zis Josh.

– Este unul în bufet, lângă vechile vitamine ale lui Wayne.

M-am dus să-l iau. Din fericire, era genul cu care măsurai temperatura în zona frunții, pentru că nu credeam că Scottie ne-ar fi lăsat să îi băgăm ceva în gură. Termometrul a bipuit când a terminat și Scottie chiar avea puțină febră.

– Bietul de el! am zis, arătându-i rezultatul lui Josh.

– Mă duc să-i cumpăr medicamente.

Josh a tras un tricou peste cap și și-a luat haina.

Părea nerăbdător să scape. Scottie trebuia să ia ceva pentru febră, dar aveam impresia că Josh avea nevoie de o gură de aer înainte să purtăm discuția inevitabilă despre ce însemnase – sau nu – noaptea trecută.

– Cum îl putem face să înghită ibuprofen? l-am întrebat.

Josh s-a scărpinat în cap.

– Îmi aduc aminte că Wayne obișnuia să-i cumpere în formă lichidă și să i-l pună în suc. Știi tu, cel pentru copii. Este mai bine decât nimic.

– În regulă.

– Ai nevoie de ceva cât sunt plecat?

„Să nu te porți ciudat?“

– Nu, sunt bine.

Am zâmbit.

– Bun… Mă întorc.

Mai târziu, când Josh s-a întors cu medicamentul cu gust de cireșe al lui Scottie și niște Gatorade în care să îl ascundă, am încercat să ne dăm împreună seama de doza corectă. Când Josh s-a aplecat peste umărul meu să citească instrucțiunile scrise mărunt, nu mi-a scăpat apropierea lui. Am încercat din greu să îmi controlez reacția fizică, care era mai groaznică decât oricând după noaptea trecută. Niciodată nu avusesem orgasme atât de intense. Niciodată nu mă pierdusem așa în cineva.

Și, da, conștientizarea acestui lucru cu siguranță mă făcea să mă simt și mai vinovată. Brad era iubirea vieții mele și această experiență ar fi trebuit să fie cu el. Dar nu – fusese cu Josh. Și, dacă era să fiu sinceră, oricât încercam să mă conving că nu era așa, inima mea începea și ea să îi aparțină lui Josh. Sau cel puțin acea parte din inima mea ce nu fusese îngropată cu Brad.

Dar știam ce putea Josh să gestioneze și asta nu includea ca eu să mă îndrăgostesc de el. Simțea mult prea multă vinovăție când venea vorba despre cel mai bun prieten al lui. Nu aveam să fiu răspunzătoare de înrăutățirea situației.

„A fost doar sex.“ Asta avea să fie mantra mea.

După ce am pus medicamentul în Gatorade, Josh i l-a dus lui Scottie și s-a așezat lângă el. Mi s-a făcut pielea de găină când Scottie și-a sprijinit capul de umărul lui Josh, iar acesta i-a vorbit cu blândețe

pentru a-l face să bea amestecul. Josh avea să fie un tată uimitor într-o zi. Inima mi s-a strâns. M-am întrebat dacă aveam să păstrăm legătura după ce plecam din Woodsboro. Nu-mi puteam imagina o viață în care să nu vorbim măcar din când în când. Ironic, el era tot ce îmi rămăsese din Brad. Poate că suna ciudat după noaptea trecută. Dar era adevărul.

După vreo douăzeci de minute, Josh s-a ridicat, în sfârșit, de pe canapea. A fluturat paharul gol.

– L-a băut pe tot.

– Chiar ești eroul meu pentru asta, i-am zis.

– Să sperăm că o să se simtă mai bine. S-a dus la bucătărie să spele paharul. Este ciudat că febra îl face să fie calm. Ai observat că toată dimineața n-a avut mișcări repetitive?

Mișcările repetitive era sintagma folosită pentru comportamentele autostimulatoare pe care Scottie le avea în mod constant, cum ar fi balansarea mâinilor și fredonatul.

– Da, i-am zis. Este fascinant. Ar trebui să se cerceteze cum sunt afectate persoanele cu autism de febră.

Josh a încuviințat din cap.

– Ai băut cafea în dimineața asta?

– Nu. Mi-am frecat tâmpla. Am fost distrasă și n-am mai făcut. Nu-i de mirare că mă doare capul.

– Fac eu, mi-a zis.

– Mulțumesc!

În timp ce îl urmăream cum bâjbâia cu capsulele de cafea, mi-am dat seama cât era de tensionat. Evident că știam de ce. Și n-am mai suportat tăcerea.

– Bănuiesc că ar trebui să vorbim despre azi-noapte. Sau este mai bine să nu o facem?

Josh a încremenit – s-a oprit efectiv din ce făcea și s-a sprijinit de blat.

S-a întors, în sfârșit, spre mine.

– Am încercat să-mi dau seama. Nu vreau să crezi că nu-mi pasă – dimpotrivă. Nu mă pot gândi la altceva. Îmi pare rău că am fost tăcut!

– Știu. Am încuviințat din cap. Înțeleg. Noaptea trecută a fost...

– Incredibilă, a completat. Dar nu știu cum să o gestionez.

– Nici eu nu știu cum să o gestionez. Poate nu e de gestionat și nu e cazul să punem presiune asupra noastră să găsim cuvintele corecte sau să facem să aibă sens. Am ridicat din umeri. Ce s-a întâmplat s-a întâmplat. A fost doar sex.

Gata! Una dintre cele mai mari minciuni pe care le zisesem vreodată.

El s-a uitat în gol preț de un moment.

– Nu cred că ar trebui să se repete.

Acea declarație nu era o surpriză. Același lucru îl spusese și prima dată când ne făcuserăm de cap.

– Sunt de acord, am zis, deși era ultimul lucru pe care îl voiam.

Nu aveam de gând să insist asupra a ceva pentru care nu era pregătit. Poate era mai bine dacă făceam un pas în spate.

Am privit în tăcere cum cafeaua picura din aparat. Apoi mi-a sunat telefonul mobil. Când am văzut că erau cei de la agenția de asistență socială, am pus apelul pe difuzor, ca să audă și Josh.

– Alo?

– Bună, vorbesc cu Carly Garber?

– Da?

– Sunt Maxine Gerard de la Centrul Johnson Pruitt.

– Da...

– Nu-mi vine să cred că spun asta, dar se pare că avem un loc disponibil la azilul la care ați aplicat. Cel de pe Jones Avenue.

Eu și Josh ne-am uitat unul la celălalt.

El a făcut ochii mari.

Eu am rămas cu gura căscată.

– Cum este posibil? am întrebat-o. Ne-au spus că e posibil să treacă luni bune sau poate chiar ani.

– Păi, uneori, se întâmplă ca membrii familiei să decidă că un alt loc li se potrivește mai bine. Am avut un rezident care era foarte agitat din cauza altuia din acest azil, așa că una din familii a solicitat transferul în altă parte. Și a primit aprobare.

– De când va fi disponibil locul? am întrebat-o.

– Păi, tranziția va avea loc anul viitor. Cu Crăciunul la doar o săptămână, totul va încetini o vreme. Data oficială de mutare a rezidentului este 3 ianuarie și apoi vom avea nevoie de câteva zile să pregătim locul pentru Scottie, dacă alegeți să acceptați ca el să vină aici.

– Cât timp avem pentru a ne decide? a întrebat-o Josh.

– Pot să vă las până la finalul zilei de mâine. Sincer, Scottie nu era primul pe lista de așteptare, dar credem că s-ar potrivi mai bine în acest loc, pentru că-i destul de calm. Nu orice loc este potrivit pentru toată lumea. Dar nu vă putem oferi mai mult de o zi pentru a hotărî, din moment ce trebuie să ne ocupăm de toate documentele necesare, și vom da oportunitatea altcuiva dacă voi refuzați. Și, cum Lorraine Longo este cea mai apropiată rudă a lui Scottie, ea va trebui să semneze actele, deși știu că ne-a instruit să comunicăm întâi cu voi.

– Bine... Păi, eu și Josh vom discuta și o vom ține la curent și pe Lorraine. Revenim până mâine. Mi-am pus mâna peste piept pentru a încerca să îmi calmez inima agitată. Să vă sunăm tot pe numărul ăsta?

– Da, este în regulă.

Josh a vorbit peste umărul meu:

– Mulțumim de apel, Maxine!

După ce am închis, m-am uitat prin camera de zi cu o privire încețoșată.

Scottie stătea acolo, moale și cu fața roșie, habar neavând de această cotitură majoră din viața lui.

– Sfinte Sisoe! a murmurat Josh.

M-am ținut de stomac de parcă eram gata să vomit.

– Știu.

– Nu mă așteptam să se întâmple atât de repede. Tu?

Am clătinat din cap.

– Deloc.

Josh părea tras la față.

– Eu nu mă simt pregătit...

– Ne vom simți vreodată pregătiți, Josh?

S-a încruntat.

– Probabil că nu.

– Este ca faza cu... ai grijă ce-ți dorești, corect? Am oftat. Asta am urmărit de la început, dar acum, că se întâmplă, este înspăimântător. Mă tot întreb dacă asta e ceea ce ei ar fi vrut...

Și-a încrețit fruntea.

– Te referi la Wayne și Brad?

– Da. Am încuviințat din cap. Ar fi în regulă cu asta sau ar vrea ca noi să rămânem?

Josh și-a ferit privirea.

– Nu cred că s-ar fi așteptat vreo clipă ca noi să rămânem.

– Nu dacă s-ar fi așteptat, ci dacă asta ar fi vrut. Ar fi vrut să rămânem dacă noi nu am avea nimic împotrivă? Am clătinat din cap. Bănuiesc că nu contează. Evident că nu-i fezabil. Îmi tot spun că la azil au mai multe resurse pentru el decât am putea avea noi.

– Trebuie să ne vedem de viața noastră și la fel și Scottie, a zis. O să ne ia tuturor ceva timp să ne

obișnuim, dar azilul este cea mai bună soluție.

Expresia tristă de pe fața lui mi-a dat de înțeles că încerca să se convingă pe el la fel de mult ca pe mine.

– Da. L-am frecat pe braț. Asta-i bine. Dar încă avem timp de gândire. Deși nu sunt sigură ce ne-ar împiedica să acceptăm.

– Pe mine nu m-ar împiedica nimic... Pe tine?

S-a uitat în ochii mei.

Orice motiv care m-ar împiedica ar fi unul egoist. Nu voiam să îl părăsesc pe Josh și o parte din mine chiar se atașase de Scottie, oricât de solicitant era să ai grijă de el. Dar, până la urmă, Scottie avea nevoie de îngrijire permanentă și eu trebuia să mă întorc la viața mea din California. În inima mea știam că, oricât de mult își iubise Brad fratele, n-ar fi fost niciodată de acord ca eu să renunț la libertatea mea ca să am grijă tot timpul de Scottie.

– Nici pe mine nu m-ar împiedica nimic, am răspuns într-un final.

– Atunci, cred că am stabilit.

A oftat prelung.

– O să-i sunăm mâine atunci, împreună cu Lorraine, și o să le spunem că acceptăm.

Josh părea pierdut în gânduri când a murmurat:

– Da.

O stare de spirit sumbră ne-a urmărit pentru tot restul zilei. Singura chestie bună a fost că medicamentul luat de Scottie părea să își facă efectul și febra nu îi crescuse. Am încercat să îi dăm să mănânce, dar nu avea poftă de mâncare, ceea ce era de înțeles. Și ibuprofenul sau boala l-a făcut somnoros, așa că s-a dus la somn mai devreme decât de obicei.

Josh a stat cu el în cameră până când Scottie a adormit profund, iar eu eram în mica spălătorie, go-

lind mașina de spălat, când el a ieșit, în sfârșit, din cameră. L-am simțit că vine în spatele meu.

Când mi-a cuprins talia cu mâna, am închis ochii. Cât de rapid corpul meu a picat într-o predare deplină! Atingerea lui mi-a înmuiat genunchii.

– Mi-am zis că nu o să te mai ating, a șoptit, strângându-mă mai tare de talie.

– Și cum te descurci?

Am respirat, dându-mi gâtul pe spate, ca să-i simt căldura respirației pe gâtul meu.

– Nu prea bine...

Sunetul râsului lui ușor a tremurat pe spatele meu. Apoi am simțit atingerea caldă a buzelor lui pe gât, zgârietura bărbii.

– Sunt lihnit, Carly. Vorbea pe pielea mea, erecția lui apăsându-se în mine. Ai observat toate semnele pe care ți le-am lăsat azi-noapte?

– Mmm-hmm...

– Toată ziua m-am uitat la ele, dorindu-mi să-ți fac mai multe. M-a supt de gât. Nu mă gândesc decât la a face sex cu tine, la sperma mea în tine. Am avut erecție de fiecare dată când ai trecut pe lângă mine astăzi. Simt că înnebunesc.

– Credeam că ai zis că ar trebui să ne oprim.

Cuvintele mi s-au rostogolit leneș de pe limbă în timp ce îmi dădeam iarăși capul pe spate.

– Știu ce am zis, mi-a șoptit. Încă o dată. Putem să ne oprim definitiv mâine.

Eram atât de excitată, încât nici nu îi puteam răspunde în cuvinte. Doar am încuviințat din cap în timp ce respiram neregulat. Era la mintea cocoșului, ținând cont că și eu îl doream din clipa în care coborâsem din pat în dimineața asta. Aș fi riscat orice ca să îl mai am pe Josh în mine o dată.

Căldura erecției lui apăsa pe fundul meu. Chiloții mei erau deja uzi. Josh și-a coborât mâna și mi-a

dat jos colanții. Nu mi-a dat și chiloții jos, ci doar i-a tras într-o parte.

– Mereu am vrut să ți-o trag pe chestia asta. Am trecut de atâtea ori pe aici în vreme ce te ocupai de rufe și aveam erecție doar gândindu-mă la ce voiam să-ți fac.

Mi-am împins fundul în el. Apoi i-am auzit fermoarul și următorul lucru a fost să îl simt cum intră în mine cu o mișcare puternică pe care am simțit-o ca nirvana pură.

A gemut.

– Fir-ar… deja ești așa udă!

Numele lui mi-a ieșit din gură cu un geamăt.

– Josh…

– Nu-mi spune numele! O să mă faci să termin.

Mi-am desfăcut picioarele în timp ce mi-am sprijinit mâinile pe mașina de spălat rufe.

– Așa, deschide-te pentru mine, iubito!

Josh s-a mișcat mai tare, pompând în mine atât de rapid, încât puteam să aud sunetul alunecos al excitării mele. Era ceva așa excitant să ți-o tragă cineva pe care cândva îl urai. Punea paie pe foc.

– Josh…

– Ce ți-am zis să nu-mi spui numele?

– Josh… I-am tachinat din nou.

M-a penetrat mai tare, apucându-mă de păr și trăgând de el. Am hotărât să fac chestia aia care îl înnebunea. Mi-am încordat mușchii, apoi i-am relaxat.

I s-a tăiat respirația.

– Probabil vrei să-mi pierd controlul acum.

Gâfâind, i-am zis:

– Da.

– Abia aștept să te umplu iarăși cu sperma mea.

Asta m-a terminat. Când orgasmul a țâșnit spre suprafață, am încetinit mișcările șoldurilor și mi-am dus mâna la clitoris pentru a termina. Josh a pompat în mine mai tare în timp ce se elibera și el, senzația

caldă a spermei lui făcându-mi ultima parte a orgasmului și mai dulce.

Era cel mai rapid orgasm de care avusesem parte vreodată. Așa trebuia să fie sexul în spălătorie – dur, rapid și nimic mai mult. Dar, în vreme ce mă umplea cu căldura lui, inima mea stătea să explodeze. Aveam să mă aleg cu inima frântă – din cauza ultimului bărbat de pe pământ pe care mi l-aș fi imaginat vreodată făcând asta.

În timp ce se mișca în mine, Josh mi-a vorbit în scobitura gâtului:

– A fost uimitor, frumos.

Când a ieșit, m-am întors spre el. Încă avea ochii aproape închiși, îmbibați de dorință. Apăsarea din pieptul meu a devenit prea mult – mai ales dată fiind vestea pe care o primisem în această dimineață. Trebuia să îi spun.

I-am cuprins fața cu mâinile și i-am zis:

– N-am fost complet sinceră cu tine.

– La ce te referi?

– Sentimentele mele sunt mai puternice decât am lăsat să se vadă. I-am pus mâna în dreptul inimii mele ca să simtă cum bătea pentru el. Josh, nu mă mai simt moartă pe dinăuntru. Tu ai făcut asta. Dar cred că-i o idee bună să ne oprim acum. Încep să simt prea mult. În curând, nu vom mai fi împreună și este mai bine dacă ne oprim înainte să riscăm daune și mai mari.

A închis ochii.

– Îmi pare rău! Este numai vina mea. A venit mai aproape, sprijinindu-și fruntea de a mea. Sunt atât de slab.

– Nu ești singurul, am zis.

Îi simțeam sperma cum îmi aluneca pe coapsă.

Deja îl doream din nou, la câteva secunde după ce îi spusesem că trebuia să încetăm. Problema însă? Nu doar că îl voiam în mine, îl voiam în patul

meu în noaptea asta – ținându-mă în brațe. Începeam să îmi doresc totul cu Josh – lucruri pe care probabil nu era dispus să mi le ofere. Fix din acest motiv trebuia să facem un pas în spate.

CAPITOLUL 25

JOSH

În dimineața următoare, m-am întâlnit cu fratele meu Michael la micul-dejun. Planul meu era să continui să neg că între mine și Carly se întâmplase ceva sexual. Din păcate, fratele meu vedea mereu prin mine.

– Carly și Scottie vin cu mine acasă la tine de Crăciun, i-am zis. Sper că-i în regulă...

– Glumești? a zis cu gura plină de clătite. Cu cât mai mulți, cu atât mai bine. O să-i spun Vanessei. O să fie entuziasmată.

– Da. Și poți să-i ceri Vanessei să-i adauge pe Carly și pe Scottie pe lista de Secret Santa?

– Sigur. O să fie încântată.

– Mulțumesc!

Am luat un pliculeț de zahăr și l-am golit în cana mea, amestecând cu mișcări repetate.

– Deci... ce s-a întâmplat noaptea trecută după ce Carly a ajuns acasă de la întâlnirea ei? m-a întrebat. Nu mi-ai zis nimic și nici nu mi-ai răspuns la mesaj.

Am rămas tăcut în timp ce îmi amestecam zahărul în cafea, dar el a văzut ceva pe fața mea. Sau poate m-a trădat refuzul meu de a ridica ochii la el.

– Te-ai culcat cu ea, nu-i așa?

„Rahat!“ Nu avea sens să o neg. Lovind cu lingurița în cană, i-am întâlnit, în sfârșit, privirea.

– S-a întâmplat... pur și simplu. Eram gelos. Și ai avut dreptate. Mi-a trimis mesaj de acolo. Dar orice s-a întâmplat între noi în noaptea aia s-a terminat.

– Stai, deci chiar te-ai culcat cu ea în noaptea aia, după ce s-a întors?

Am încuviințat din cap, mormăind:

– Prima dată...

– Și stai... a zis. Cum adică s-a terminat? Nu abia a început? A fost doar cu două nopți în urmă.

– Noi am decis... M-am oprit. De fapt, ea a decis că trebuie să ne oprim. Și are dreptate. Nu vom mai sta mult în Woodsboro.

– Cum adică?

– Asta-i una dintre chestiile pe care voiam să ți le spun. M-am forțat să zâmbesc. Scottie a fost acceptat într-un azil.

– Nu cred. Nu era de așteptat să dureze mai bine de un an sau chiar mai mult?

– Și noi credeam la fel. Dar a apărut un loc pentru el. Se mută după Anul Nou.

– Uau! Fratele meu s-a uitat afară pe geam. Trebuie să recunosc... sunt un pic dezamăgit. Speram să mai rămâi o vreme.

„Da. Și eu.“

– Toate se întâmplă cu un scop. Nu pot anula ce am făcut cu Carly. Și, sincer, n-aș vrea. Dar sexul și iubirea sunt două chestii diferite. Dacă ne-am implica și mai mult, n-ar fi bine. Este suficient de rău că am făcut sex cu ea, dar orice altceva nu îmi aparține. Mereu îi va aparține lui Brad. N-am nici un drept să continui cu ea de unde a rămas el. Mi-am frecat tâmplele. Doamne, este atât de aiurea!

– Josh, ești om. Este perfect firesc să aveți sentimente unul față de celălalt. Mai ales că amândoi ați

trecut prin aceeași pierdere. Știu că asta-i partea ironică, dar probabil că asta vă leagă cel mai mult.

Mi s-a răsucit stomacul la gândul că Brad era legătura dintre mine și Carly. Am schimbat subiectul.

– Oricum, astăzi mergem la ferma de brazi de Crăciun a lui Pete. Încercăm să-l luăm și pe Scottie. Să vedem cum merge.

Michael a zâmbit.

– Sunt sigur că o să-i placă la ghereta cu ciocolată caldă.

– Nu sunt sigur că o să bea chestia aia. Este ciudat când vine vorba despre mâncare. Dar îmi amintesc că îi plăceau instalațiile din bradul de Crăciun al lui Wayne. Ținând cont că o să fie ultimul lui Crăciun în casa aia, nu puteam să nu-i iau un brad. Am simțit lacrimi în ochi. Ce naiba? Aproape că mi-a venit să plâng acum, când m-am gândit că se prea poate ca el să nu se mai întoarcă acolo vreodată.

Fratele meu a clătinat din cap.

– Bine, acum o să mă faci și pe mine să plâng. Doi bărbați plângând pe un teanc de clătite. Nu dă deloc bine.

Carly era pregătită de plecare când m-am întors acasă în acea după-amiază. Îi trimisesem un mesaj să se pregătească. Arăta ca o prințesă a zăpezilor, îmbrăcată cu o haină albă, cu căciulă asortată și un fular dungat ca o acadea tip baston.

– Arăți adorabil, i-am zis.

Nu m-am putut abține. Ea s-a întors.

– M-am gândit să intru în spiritul Crăciunului.

Eram acasă de mai puțin de un minut și îmi doream să îi pot pune picioarele în jurul meu și să îmi fac de cap cu ea lipită de perete. Va fi îngrozitor să rezist zilele astea fără să o ating.

În loc să acționez după impuls și să o sărut până să rămânem fără suflu, am luat geaca lui Scottie.

– Ești pregătit, amice? Mergem să luăm un brad de Crăciun!

A părut că înțelege, pentru că nu ne-a dat bătăi de cap în vreme ce și-a luat haina pe el. De cele mai multe ori, opunea rezistență când încercam să îl scoatem din casă, dar nu și azi, din fericire.

În drum spre ferma de brazi de Crăciun a lui Pete, am dat pe un post de radio unde se difuza muzică de sărbători, amestecându-se cu sunetele ce se auzeau dinspre iPadul lui Scottie.

Când am ajuns, locul era plin – nu era nici o surpriză, pentru că se apropia Crăciunul. Dar era marfă din belșug. Rânduri de brazi de toate dimensiunile înșirate în câmp deschis, în aer simțindu-se mirosul specific. A început să ningă ușor, ceea ce accentua ambianța de sărbătoare. M-a cuprins nostalgia. Veneam aici de când eram copil, deseori cu familia Longo și cu Brad. Dintr-odată, am simțit un val de vinovăție.

Cum bănuiam că Scottie nu avea să vrea să stea prea mult aici, i-am condus pe el și pe Carly la o zonă unde erau câțiva brazi mai mici.

Le-am arătat unul dintre ei.

– Ce ziceți de ăsta? Pare bogat și uniform.

– Mi se pare perfect. Carly s-a întors spre Scottie. Îți place bradul ăsta?

El a scos un sunet ininteligibil și a țopăit.

– Lui Scottie pare să-i placă, deci bănuiesc că ăsta este.

Am zâmbit, rupând biletul de pe brad, pe care trebuia să i-l dăm unui casier.

– Ce-ar fi să stau la coadă, să-l plătesc? Te deranjează să te duci la coada pentru ciocolata caldă, ca să nu pierdem timpul? Văd că Scottie deja se agită.

– Deloc. Pare un plan bun.

Coada pentru achitat brazii mergea în ritm de melc. O pală de vânt mi-a zburat banii, așa că m-am

grăbit să prind bancnotele înainte să dispară. Mi-am luat ochii de la Scottie cel mult trei secunde. Dar doar de atât a fost nevoie.

– Hei! Oprește-te! E al meu! am auzit un copil țipând în urma mea. Omul ăsta a încercat să-mi ia iPadul!

Următorul lucru de care am fost conștient era că tatăl băiatului îl strângea pe Scottie de gât. Aproape că mi s-a oprit inima.

– Te rog! Dă-i drumul! l-am implorat, trăgându-l pe Scottie din strânsoarea omului. Nu știe ce a făcut! am strigat.

– Ce naiba e în neregulă cu el, să-i ia iPadul băiatului așa? a urlat bărbatul.

– Are autism, am zis, gâfâind. Nu știe ce-i bine și ce-i rău. Îi plac iPadurile, așa că a crezut...

Bărbatul și-a mișcat privirea confuz.

– Păi, fii mai atent cu el atunci!

Apoi și-a luat mucosul.

Carly a venit în fugă spre noi.

– Ce s-a întâmplat, Josh? Am văzut agitația, așa că am zbughit-o din rând.

– M-am întors preț de trei secunde și în timpul ăla Scottie a luat iPadul unui copil. Tatăl a crezut că era un hoț. Aproape l-a rănit.

Vocea mi s-a frânt.

– Oh, nu!

Și-a acoperit gura.

– N-ar fi trebuit să-mi iau ochii de la el.

M-a frecat pe braț.

– Nu-i vina ta, Josh.

– Ba este. M-am întors cu spatele. S-ar fi putut întâmpla și mai rău.

– Lucru valabil în cazul oricăruia dintre noi. Nu-i ușor să ieși cu el. Nu aveai de unde să știi că avea să facă asta. Uneori, este tare imprevizibil.

L-a luat pe Scottie de mână și cu cealaltă mână i-a mângâiat ușor părul.

– E în ordine. În ultimele luni, ai făcut atât de multe pentru el... pentru amândoi. Nu te descuraja, OK? El e bine. Cu toții suntem bine.

„Cu toții suntem bine."

Doar că eu mă simțeam gol pe interior, pentru că timpul nostru împreună se termina. Și bietul Scottie nu își dădea seama de ceea ce urma.

„Cu toții suntem bine."

Am închis ochii și am savurat senzația atingerii lui Carly, care îmi aducea atâta alinare. „Atât de nemeritată."

Am clătinat din cap ca să ies din ceața aia.

– Bine. S-a terminat. Hai să luăm bradul și să mergem acasă!

Restul timpului petrecut acolo a decurs fără probleme. Am legat bradul pe mașina lui Carly și, după ce Scottie a fost instalat în siguranță pe bancheta din spate, uitându-se la iPadul lui, l-am lăsat cu Carly și m-am dus să cumpăr ciocolată caldă, pentru drumul spre casă. Le-am cerut să pună mai mult lapte în a lui Scottie, ca să nu fie prea fierbinte. A părut că-i place.

În drumul spre casă, am ascultat la radio piesa Have Yourself a Merry Little Christmas a celor de la The Carpenters. Tonul calm al vocii cântăreței m-a liniștit un pic. Am jurat să nu permit ca întâmplarea din după-amiaza asta să îmi strice restul serii.

Ajunși acasă, în timp ce eu și Carly instalam bradul de Crăciun, Scottie țopăia pe lângă noi, ascultând melodii ale lui Elton John în stilul obișnuit. De obicei, se așeza pe canapea sau se ducea în camera lui, așa că părea că în seara asta decisese în mod intenționat să stea cu noi. Știa că urmau instalațiile cu luminițe și era drăguț să îl vezi așa entuziasmat – mai ales de ceva ce nu era unul dintre dis-

pozitivele lui electronice. Inspirând adânc mirosul de brad proaspăt, m-am lăsat purtat pentru un moment de amintiri cu Crăciunurile petrecute în casa asta.

Carly s-a dus în dormitorul ei pentru un moment și a revenit cu o cutie mare roșie.

– Am o surpriză.

M-am oprit din descâlcit instalația încurcată.

– Ce-i?

– Cu ceva timp în urmă, am găsit cutia asta cu decorațiuni de Crăciun. Știu că am cumpărat niște ornamente de la Walmart, dar putem să adăugăm și unele dintre cele ale familiei Longo.

– Sfinte Sisoe, Carly. Asta-i grozav!

Am deschis cutia împreună. Globurile erau învelite în șervețele și le-am desfăcut cu grijă. Unele păreau vechi de ani buni. Pe unul era scris numele lui Brad cu sclipici.

La un moment dat, Carly a ridicat unul și a zis:

– Josh, uite…

„Uau! Uite-l!“

– Este al tău.

A zâmbit.

Încă îmi aminteam ziua în care eu și Brad stătuserăm la masa din bucătărie și făcuserăm globurile cu Yvonne. Mereu îmi plăcuse să îmi văd numele în bradul lor, an de an. Crăciunul mi se păruse o sărbătoare adevărată, spre deosebire de atmosfera deprimantă din casa tatălui meu. După plecarea mamei, el nici nu mai făcuse vreodată brad de Crăciun.

– În ziua aia am făcut unul și pentru Scottie, mi-am amintit. Trebuie să fie pe undeva pe acolo.

Am găsit, în cele din urmă, și globul lui Scottie, plus multe alte decorațiuni pline de amintiri. Le-am agățat și abia au mai încăput câteva dintre cele noi.

Apoi mi-a venit o idee.

– Mă întorc imediat, am zis și am dispărut în camera lui Scottie.

Știam că avea niște sclipici cumpărat de Lauren. Am găsit și lipici. M-am întors în camera de zi și am luat unul dintre globurile de la Walmart, folosind cu grijă lipiciul ca să scriu CARLY înainte de a presăra sclipici pe el. Sclipiciul a ajuns pe podea, dar nimeni nu a părut deranjat.

– Acum, faci parte din familia asta extinsă. Meriți un loc în brad, i-am zis. Trebuie doar să-l lăsăm să se usuce.

Carly a privit zâmbind spre creația mea.

– Mulțumesc, Mathers!

– Cred că, după Crăciun, o să duc toate globurile astea acasă la tata, ca să nu se piardă. Probabil că Lorraine va arunca totul dacă noi nu luăm ce vrem înainte să vândă ea locul ăsta.

Carly s-a încruntat.

– Nici măcar nu mă pot gândi la asta. Mă întristează așa tare că, după ce îl vom duce pe Scottie la azil, nu se va mai întoarce niciodată aici. Dar ai dreptate. Ea a zis că are nevoie de bani.

Mi-am pus brațul în jurul lui Carly pentru a-i oferi o îmbrățișare.

– Toată chestia asta-i naspa, Dovlecel.

Ne-am uitat la Scottie, care își îngropase practic fața în luminițele din bradul de Crăciun.

– Uită-te la el! a zis. Pare atât de fericit acum!

Am chicotit.

– Aș fi pus luminițele mult mai devreme dacă aș fi știut că va fi așa fascinat.

– Chiar nu-i greu de mulțumit. Are doar nevoie de un loc sigur în care să trăiască, de electricitate și de puiul lui. Și acum de luminițe. Carly s-a întors spre mine și m-a surprins privind-o. Ce-i?

– Nimic.

Îmi doream așa tare să o sărut. La asta mă gândeam. Îmi doream să o sărut toată seara și să închei noaptea în ea. Dar știam că sentimentele mele pen-

tru ea erau dincolo de partea sexuală. Era ceva diferit de orice simțisem în trecut. Aveam o dorință profundă să evadez în ea, să o țin strâns și să adorm cu ea în brațe. Să devin una cu ea. Felul în care mă consolase la ferma de brazi... Era de ajuns să mă atingă și totul părea mai bine. Mereu făcea ca totul să fie mai bine. Îmi făcea viața mai ușoară. Pe mine mă făcea mai bun. Și asta mă speria. Pentru că urma să își vadă fiecare de drumul lui. „Pentru că trebuie."

CAPITOLUL 26

CARLY

Trei feluri diferite de tort cu fructe. Martini cu acadele. Castane prăjite. Vanessa, cumnata lui Josh, organizase o adevărată petrecere în Ajunul Crăciunului. Era așa frumos din partea ei și a lui Michael să mă invite aici cu brațele deschise.

Dar tonul festiv al nopții era dulce-amărui. Eu și Josh ne apropiam de finalul timpului nostru în Woodsboro. În mai puțin de două săptămâni, Scottie avea să se mute la azil, iar eu și Josh aveam să ne întoarcem de unde veniserăm. Nu îmi dorisem niciodată mai mult decât acum să opresc timpul.

Mă îmbrăcasem cu cele mai bune haine de sărbătoare, o rochie roșie de cocktail, dar atmosfera acasă la Vanessa și Michael era lejeră. De fapt, Vanessa purta o pijama în carouri. Deci poate că eram un pic cam prea bine îmbrăcată. „Mă rog." Scottie se plantase deja lângă bradul de Crăciun cu iPadul lui și Josh stătea într-un colț al camerei de zi cu nepotul

său, Max, ajutându-l să își asambleze noua jucărie. Nepoata lui, Maya, era cu mama ei în bucătărie, în timp ce Michael se uita la televizor cu tatăl lor. Mai rămăseserăm eu și Neil la bufet, pe cale să începem o conversație inconfortabilă.

– Voiam doar să te salut, mi-a zis. Să scăpăm de jenă.

A luat o măslină și a băgat-o în gură. Eu mi-am dat o șuviță de păr pe după ureche.

– Mulțumesc! Sunt sigură că ai fi preferat să te bucuri de Crăciun cu familia ta fără să fi apărut și tipa cu care ai avut o întâlnire ratată.

– Glumești, Carly? Mă bucur că tu și Scottie sunteți aici.

– Mulțumesc, Neil!

– Și chiar nu există resentimente. A luat unul dintre martiniurile cu acadele. Acum, știu că între noi n-ar fi funcționat niciodată.

– De ce?

Aproape că îmi era teamă să întreb.

– Nu știi? A luat o gură din băutura lui și a privit în jur. Pot să-ți spun ceva, între noi doi?

– Sigur…

Și eu aveam nevoie de un martini acum, așa că am luat unul.

– Nu l-am mai văzut niciodată pe fratele meu privind pe cineva cum te privește pe tine. Știu că există motive pentru care faptul că auzi asta poate fi dulce-amărui. Dar este doar o observație. Și am remarcat cum ai vorbit despre el la întâlnirea noastră. Poate că amândoi negați. Dar văd că sunteți foarte atașați unul de celălalt.

Am luat o înghițitură lungă din băutura mea.

– Ai dreptate cu asta. Dar, după cum sunt sigură că-ți dai seama, este o situație complicată.

– Oh, știu. Și-a pus băutura jos. Dar… cred că, uneori, Josh complică lucrurile când nu e cazul. Via-

ța este haotică, știi? A oftat. Dar înțeleg și dilema în această situație. Ce vreau să spun este că, indiferent de ce se întâmplă între tine și Josh, vă doresc numai bine după ce plecați din Woodsboro. Chiar vă felicit pentru că v-ați asumat responsabilitatea de a avea grijă de Scottie.

I-am zâmbit.

– N-aș fi putut să o fac fără Josh.

– Știu că și el spune la fel în privința ta.

– Ce, îți încerci iarăși șansa? l-a mustrat Josh când a intrat în cameră, întrerupându-ne conversația.

– Și dacă da? l-a tachinat Neil, făcându-mi cu ochiul. De fapt, Carly tocmai m-a informat că ea crede că eu sunt fratele care arată cel mai bine.

– Păi, acum, știu că a băut prea mult.

Josh mi-a zâmbit și asta m-a făcut să mă înfior. Am simțit că mă îmbujorez.

– Ești bine? m-a întrebat Josh.

– Da. Neil este așa amabil. Toată familia ta este grozavă.

Îmbrăcat cu un pulover maro, Josh era foarte chipeș în seara asta. Voiam să îmi înfig unghiile în el. Eu fusesem cea care crease regula care excludea sexul, dar fusese greu să mă țin de ea. Îl doream pe Josh în fiecare secundă a fiecărei zile, iar seara asta nu era o excepție.

Ochii i-au picat pe decolteul meu. Se putea ca mica mea rochie roșie să dezvăluie cam mult pentru un eveniment în familie. Îl surprinsesem pe Josh uitându-se la mine în repetate rânduri în seara asta și de fiecare dată mă înfiorasem. Deși jurasem să nu mai permit să se întâmple ceva între noi, încă tânjeam după atenția lui și după orice confirmare a dorinței lui. Era premiul meu de consolare.

Și-a dres vocea în timp ce a urcat cu privirea.

– Vanessa a vrut să-ți spun că urmează să facem schimbul de cadouri.

– Oh, super!

Mi-am luat băutura și l-am urmat pe Josh în camera de zi, așezându-mă lângă el pe canapeaua mai mică din cele două canapele. Căldura coapsei lui mi-a încălzit pielea când s-a așezat aproape de mine și am simțit asta direct între picioare. Am sperat să amorțesc senzația chinuitoare luând o gură mare din martini.

Vanessa stătea pe jos în mijlocul camerei, cu un sac imens plin cu cadouri de Secret Santa. Câteva dintre ele fuseseră împachetate într-o hârtie în carouri care se asorta cu pijamaua ei.

A băgat mâna în sac.

– Bine, o să împart cadourile și apoi le deschidem pe rând.

Tom, tatăl lui Josh, era primul. Lui trebuise să-i iau un cadou. Josh îmi spusese că tatăl lui era un pescar avid, așa că îi cumpărasem niște echipament din magazinul Bass Pro. Mi s-a făcut pielea de găină cât l-am privit cum își deschide cadoul, sperând din tot sufletul să nu fie dezamăgit.

După ce domnul Mathers și-a dat seama că obiectele erau de la mine, s-a ridicat și m-a îmbrățișat.

– Carly, n-aș fi putut să aleg un cadou mai bun. Mulțumesc, draga mea! De unde ai știut ce-mi place?

– Mi-a spus o păsărică.

M-am uitat la Josh, care râmjea la noi.

Tatăl lui părea un tip de treabă și mă înfuria că soția lui îl rănise – și îi rănise și pe băieți. Crescusem fără tată, așa că apreciam ce tată bun avuseseră Josh și frații lui.

Vanessa a fost următoarea care și-a deschis cadoul: un coș cu cafea și diferite căni de la Starbucks.

– Soțul meu mă cunoaște atât de bine. S-a ridicat și l-a pupat pe Michael. Cel mai apropiat Starbucks este la patruzeci de minute depărtare, mi-a explicat. Deci este ca o excursie de fiecare dată când apuc să merg.

Apoi Scottie și-a desfăcut cadoul de la Vanessa: o tabletă nouă Kindle Fire. De parcă îi mai trebuia un dispozitiv. Dar se părea că ea știa că ăsta era cel mai rapid drum spre inima lui. Niciodată nu ar fi avut suficiente electronice.

– În caz că celelalte rămân fără baterii toate deodată, Scottie.

Ea a rânjit.

În seara asta, mai avea câteva dispozitive la el, dar Scottie a examinat cadoul cu mare interes. Ea îi instalase deja multe din aplicațiile lui preferate. Probabil că Josh o ajutase cu asta.

Apoi copiii și-au deschis cadourile lor. Fiecare cumpărase cadoul pentru celălalt. Max îi cumpărase Mayei haine de la Hollister și ea îi luase lui un card cadou la un magazin de jocuri, plus niște dulciuri.

Când a venit rândul meu, mai erau doar câteva posibilități pentru Secret Santa. Când am deschis biletul atașat cutiei, m-am extaziat văzând scris: „Pentru Carly de la Josh“. M-a străbătut o senzație caldă și confuză. M-am întrebat dacă chiar așa se nimerise sau Josh trăsese niște sfori.

Cu o clipă în urmă, crezusem că inima îmi era plină, dar, când am deschis micuța cutie, m-am întrebat dacă ar putea să explodeze. Înăuntru se afla o brățară din argint cu câteva charmuri. M-am uitat la fiecare dintre ele cu atenție – o căsuță, un câine, înghețată… și o lămâie. Multe dintre „lucrurile“ noastre. Dar ce m-a atins cel mai mult a fost charmul cu trei oameni care se țineau de mâini: o fată între doi băieți. Primul instinct a fost să mă gândesc la mine, Josh și Brad, oricât de nebunesc era. Dar nu avea

sens. Eram eu, Scottie și Josh. Familia noastră improvizată care era pe cale să se dizolve.

– Josh, este...

N-am găsit cuvintele să exprim cât de dulce mi se părea.

– M-am gândit să imortalizez perioada asta nebună, dacă tot se apropie de final.

– Este frumos. Mulțumesc! Am simțit lacrimi în ochi. Serios, este cel mai potrivit lucru pe care l-aș fi putut primi.

– Cu plăcere! Ochii lui i-au găsit pe ai mei. Sunt așa fericit că-ți place.

Toate privirile din încăpere păreau ațintite asupra noastră când m-am întins spre el, petrecându-mi brațele în jurul gâtului său. M-am întrebat dacă străduniile mele de a-mi evita sentimentele erau la fel de evidente și pentru ceilalți cum erau pentru mine.

Apoi Josh mi-a pus brățara. Chiar și contactul cu mâna lui pe încheietura mea m-a făcut să simt fluturași.

În vreme ce ultimele cadouri erau deschise, eu mă tot uitam la brățară și mă gândeam că timpul nostru se apropia de final. După ce eu și Josh aveam să ne întoarcem în orașele noastre, perioada asta avea să devină doar o amintire. Măcar aveam această brățară ca să îmi amintesc.

După ce toată lumea și-a primit cadoul, ne-am așezat la cină. Adusesem cu noi puiul pentru Scottie și l-am dus în bucătărie pentru a-l încălzi.

În vreme ce mâncam, eu și Josh am discutat cu cei prezenți la masă, dar, din când în când, îl surprindeam privind pe furiș către mine. Privirea lui îmi spunea că era chinuit de dorință, la fel ca mine.

După cină, m-am întors în bucătărie să îmi duc farfuria la chiuvetă. Câteva secunde mai târziu, a intrat Josh și, pentru un moment, am fost singuri acolo. Mi s-a ridicat părul pe ceafă când l-am simțit

venind în spatele meu. Ultima dată când fusese atât de aproape ajunseserăm să facem sex pe mașina de spălat.

Când m-am întors, chipul lui era la doar câțiva centimetri de mine.

– N-a fost doar sex, Dovlecel. Asta-i problema.

S-a mai apropiat puțin.

Am deschis buzele, disperată să le ating pe ale lui.

O secundă mai târziu, nepoata lui Josh a intrat în încăpere. El s-a retras imediat.

– Unchiule Josh, vino să-mi vezi skateboardul cel nou!

L-a târât după ea, lăsându-mă singură cu inima mea ce bătea nebunește.

CAPITOLUL 27

JOSH

Zilele de după Crăciun au trecut prea repede. Reușisem să îmi păstrez jurământul și, prin urmare, și penisul în pantaloni. Meritam un premiu pentru asta. Măcar un premiu de consolare. Aproape că cedasem de câteva ori, dar, până la urmă, știam că trebuia să îi respect dorințele lui Carly și propria promisiune de a nu permite ca situația dintre noi să degenereze în ceva dincolo de care nu mai exista cale de întoarcere.

Era de parcă aș fi clipit și brusc am fi fost în acest punct, trimițându-l pe Scottie în noua lui casă. Ziua mutării mi s-a părut ireală, chiar dacă făcuserăm tot ce se putea pentru a ne pregăti pentru ea. Eu și Car-

ly ne duseserăm în ultimele zile pe rând la noua lui casă, cărând treptat lucrurile lui Scottie. Scopul nostru era să îi facem camera cât se poate de asemănătoare cu dormitorul lui de acasă. Dar nu puteam lua totul. Pur și simplu spațiul nu o permitea. Carly înrămase o poză cu noi trei și o lăsase pe noptiera lui. Cumnata mea o făcuse la petrecerea din Ajunul Crăciunului. Puteam doar să sper că, atunci când Scottie avea să se uite la ea, nu urma să ne urască fiindcă îl părăsiserăm.

Eu și Carly stăteam acum de o parte și de alta a noului său pat, nedorindu-ne să plecăm acasă. Ar fi trebuit să fi plecat de mult.

– Simt că nu-i corect, i-am zis.

Carly s-a uitat la Scottie, care se juca pe iPadul lui. Nu părea să înțeleagă importanța acestei zile sau cel puțin nu trăda nimic.

– Îmi doresc să putem rămâne cu el în noaptea asta sau așa ceva, mi-a zis.

– Nu putem. Asta ar înrăutăți lucrurile, plus că ne-ar fi și mai greu să-l lăsăm aici.

– Da. A cules o scamă de pe cearșaful lui. Bănuiesc că asta-i una dintre acele situații în care smulgi leucoplastul.

Asta mi-a amintit de ceea ce aveam să fiu nevoit să fac cu sentimentele mele pentru ea – să abandonez totul brusc. Nu doar că astăzi trebuia să ne luăm rămas-bun de la Scottie, dar, peste doar o zi, aveam să fim nevoiți să ne luăm rămas-bun și noi.

– Am confirmat deja cu Lorraine că îi va aduce puiul până vineri, a zis Carly. Porția pe care abia am făcut-o ar trebui să îi ajungă până atunci.

– Sper că va face asta.

M-am uitat afară pe geam; începea să burnițeze.

Carly se ținea de piciorul patului.

– Mă întreb cât îi va lua până va sări în patul ăsta și-l va rupe.

– Eu aș zice că două zile. Am chicotit. Sunt sigur că, data viitoare când unul din noi îl va vizita, pe podea va fi o saltea. O să își învețe lecția.

Cineva a venit la ușă.

– În curând vom servi cina. Sunteți bineveniți să stați, dar s-ar putea să fie mai bine dacă plecați, ca Scottie să poată intra în rutina de aici.

Am priceput aluzia.

Am menționat că asta chiar era nasol?

– Mulțumim! Am încuviințat din cap. Vom pleca în curând.

Fără alte formalități, l-am îmbrățișat.

– Te iubesc, amice! Promit să vin mai des în Woodsboro! Și, când voi veni, la tine va fi prima mea vizită.

Carly avea lacrimi în ochi când l-a cuprins în brațe.

– Îmi pare rău că trebuie să plecăm, Scottie! Dar știu că lucrurile vor fi bine până la urmă. Sper că o să ajungă să-ți placă aici. Chiar sper.

Totul mi se părea așa nefiresc. Dar m-am forțat să mă ridic, pentru că știam că nu aș fi vrut vreodată să plec. Eu și Carly porniserăm pe hol, când am auzit pași în urma noastră.

M-am întors.

Era Scottie.

Își luase geaca și iPadul.

Credea că trebuia să plece cu noi. Nu pricepea.

Mi s-a frânt inima.

– Nu, Scottie. Tu rămâi, i-a zis Carly. S-a întors spre mine cu o expresie neajutorată în privire. Ce facem? a șoptit.

– Nu știu. M-am scărpinat în cap și am mormăit: Al naibii să fiu dacă știu!

Ținându-l de braț, l-am condus înapoi în camera lui.

– Scottie, tu rămâi aici, bine? Nici măcar nu puteam să spun că aveam să ne întoarcem... pentru că nu era adevărat. Aici vei locui de acum înainte.

Printr-un miracol, când am ieșit a doua oară, nu ne-a urmat. Dar nu m-am putut uita în urma mea, temându-mă că ăsta ar putea fi unul din acele rare momente în care m-ar privi în ochi. Și că mi-ar fi imposibil să plec.

În drum spre ușa principală, eu și Carly ne-am luat rămas-bun de la personal, care ne-a asigurat că Scottie era pe mâini bune.

Când am ajuns afară, Carly a cedat. Am luat-o în brațe și i-am vorbit în păr:

– O să fie bine, Dovlecel. Știm amândoi că pe termen lung așa-i cel mai bine pentru el, chiar dacă astăzi este greu.

– Nu cred că înțelege – că nu ne mai întoarcem să-l ducem vreodată acasă.

Chiar dacă simțeam că mor încet, trebuia să fiu puternic pentru ea.

– Până la urmă, nu va mai conta așa de mult. O să înceapă să vadă locul ăsta ca fiind casa lui. Doar că o să-i ia ceva timp.

– Sper că va fi mai ușor și pentru mine, cu timpul. Și-a șters nasul. Pentru că acum mi se pare insuportabil.

– Hai să luăm niște vin și înghețată cu fistic în drum spre casă! Ar trebui să încercăm să ne relaxăm. Mâine amândoi trebuie să ne trezim devreme.

Mai era ceva ce nu îi spusesem. Ca să fiu sincer, nu mai puteam să aștept. Știam că nu avea să îi îmbunătățească prea mult starea de spirit, dar speram să ajute. Voiam doar să aștept până ne întorceam acasă.

Când am deschis ușa de la intrare, tăcerea era asurzitoare. Nici un sunet de la iPadul lui Scottie, sau fredonatul lui, sau Elton John redat invers. Era

pentru prima dată când experimentam așa o tăcere. Îmi dorisem de nenumărate ori un moment de pace și liniște cât avusesem grijă de Scottie și acum era ultimul lucru pe care îl voiam. Aș fi dat orice să mă uit și să îl văd acolo pe canapea cu vreunul dintre dispozitivele lui, în timp ce se balansa înainte și înapoi, cu mirosul de pui prăjit încălzit în cuptor.

Carly s-a dus în camera lui. Mai erau multe lucruri rămase.

– Nu cred că Lorraine se va putea descurca cu curățenia casei ca să o pregătească de vânzare.

– Nu va trebui, am zis, îndreptându-mă, dornic să dau totul afară din mine.

Carly a clipit confuză.

– Te întorci să ajuți?

– Nu, Carly. Am făcut câțiva pași spre ea. Casa asta... nu pleacă nicăieri.

A făcut ochii mari.

– Ce vrei să spui?

– Am cumpărat-o, i-am zis, explodând de mândrie.

Expresia ei s-a umplut de speranță.

– Poftim?

– Am cumpărat-o de la Lorraine.

Carly și-a dus mâna în dreptul inimii.

– Te muți aici?

– Nu. Adică, nu știu dacă voi trăi permanent în ea. Dar o păstrez. Mă gândeam că aș putea veni acasă de sărbători – să-l iau pe Scottie și să-l aduc aici în vizită, ca să știe că lucrurile nu dispar pentru totdeauna. Uneori, revin.

Avea ochii înlăcrimați, vocea abia i se auzea.

– Oh, Josh... Carly mi-a sărit în brațe. Asta-i cea mai bună veste!

Penisul meu s-a trezit la viață la senzația sânilor ei lipiți de mine. I-am adulmecat părul și mi-am potolit penisul.

– Nici n-am de gând să schimb ceva, i-am zis, forțându-mă să mă dau înapoi. Așa că nu-i nevoie să ne petrecem ultima noapte aici făcând curat. Putem să lăsăm totul cum este și doar să ne relaxăm.

Și-a șters ochii.

– Nu-mi vine să cred că ai făcut asta! A zâmbit. Nu mă mai simt așa tristă că-l lăsăm, știind că asta va fi în continuare casa lui.

– Bun, pentru că nu vreau să te simți vinovată, Carly. Te-ai implicat mai mult decât ar fi făcut-o oricine altcineva în situația ta. L-ai făcut mândru pe Brad. Și meriți toată fericirea din lume.

– Și tu, Josh. S-a smiorcăit, ștergându-și nasul cu mâneca. Vorbesc serios.

Dacă aș fi avut o dorință, ar fi fost să pot face dragoste cu femeia asta în această noapte fără a anula progresele făcute de când hotărâserăm să ne ținem la distanță. Dar să mă dau la ea când noi plecam a doua zi părea cea mai proastă decizie. Așa că m-am abținut de la a face toate acele lucruri pe care corpul meu mă implora să le fac.

Ne-am uitat, în schimb, la DVD-urile lui Wayne, am mâncat înghețată și am reflectat la timpul petrecut cu Scottie. A fost nevoie de un mare efort ca să nu îmi încalc hotărârea, dar cumva am reușit să trec peste noapte fără să o dau în bară.

În dimineața următoare, Carly a pregătit cafeaua și micul-dejun, dar mie nu îmi era foame. Când am făcut schimb de adrese, faptul că ne despărțeam a început să se simtă prea real. Îmi era teamă să mă întorc la viața mea din Chicago, care mi se părea așa goală după cele câteva luni petrecute aici.

Planul era ca ea să mă lase la aeroport și să își continue lungul drum înapoi în California.

Chinul de peste noapte continuase în această dimineață. În fiecare secundă să depun efort pentru a

mă abține să o trag lângă mine, să o duc în dormitor pentru ultima dată și să îi arăt cât de mult o doream – un rămas-bun adecvat. Niciodată nu o dorisem pe Carly mai mult. Dar dacă noaptea trecută fusese un moment prost să îmi pierd controlul, în dimineața asta era chiar mai nepotrivit. Aveam un zbor de prins și nu mai exista cale de întoarcere. Merita să revină la viața ei fără ca eu să complic totul în ultimul ceas. Carly merita mult mai mult decât să fie amăgită de mine. Eu doar îmi doream ca inima mea să nu mă mai doară știind că orice avuseserăm se termina oficial în clipa în care mă lăsa la aeroport.

Drumul până la aeroportul din Manchester a durat mai bine de o oră, dar cumva am simțit că au trecut doar câteva minute. Aproape tot drumul am fost tentat să mă răzgândesc și să mă ofer să o însoțesc pe drumul ei spre California. Ideea ca ea să călătorească atât de mult singură nu îmi pica bine. Îmi făceam griji în privința ei și eram tentat să îmi schimb zborul și să zbor de la L.A. înspre Chicago.

Dar n-aș fi putut să am încredere în mine; o schimbare de planuri ar fi doar o scuză să petrec mai mult timp cu ea și să risc să cedez tentației.

Carly a parcat mașina în zona de coborâre. Totul în mine voia să mă apropii de ea și să o sărut, dar, în schimb, am întins mâna și mi-am afundat degetele în părul ei.

– Te rog să conduci prudent! i-am zis.

– Da.

Tristețea din ochii ei era palpabilă. Arăta exact cum mă simțeam eu. Nici unul din noi nu părea dornic să plece, dar, cu toate astea, iată-ne aici, pe cale să ne luăm rămas-bun.

– Josh... a zis într-un final.

Nemaiputând să mă abțin, i-am dus mâna la gură și am sărutat-o delicat.

– Da, iubito?

– Crezi că ar fi prea mult pentru tine dacă aș veni și eu în Woodsboro Crăciunul următor? Știi tu, să-l văd pe Scottie?

– Prea mult pentru mine de ce?

– Nu știu...

Am făcut pe prostul, deși știam la ce se referea. Într-un an se puteau întâmpla multe. Revederea ar fi însemnat o jenă inevitabilă dacă unul din noi avea să își vadă de viață și celălalt nu. Trebuia să acționez matur în privința asta, pentru că nu voiam să pierd legătura cu ea. Trebuia să știu că era fericită și trebuia să cred că aveam să o revăd, chiar dacă exista riscul să fie dureros.

– Sigur că da, mi-ar plăcea asta. La fel și lui Scottie.

– Chiar mi-ar plăcea să se întâmple, mi-a zis.

Posibilitatea de a o vedea din nou la următorul Crăciun mă înspăimânta și totodată îmi oferea ceva pe care să-l aștept cu nerăbdare. Fie aveam să aștept cu groază acel moment, fie aveam să număr fiecare zi până atunci.

– Aș face bine să plec... i-am zis, forțându-mă să dau drumul mâinii ei.

A coborât din mașină după mine și a rămas în fața mea pe trotuar.

– Să ai un zbor plăcut!

Când am luat-o în brațe pentru ultima dată, am conștientizat cât de tare m-am mințit. Nu doar că inima mea s-a trezit la viață, dar toate sentimentele nutrite au ieșit la suprafață. Inima mea nu primise mesajul că orice fusese între noi se terminase. Încă era pe punctul de a se îndrăgosti de o persoană pe care nu aveam să o pot avea niciodată. I-am cuprins fața în mâini și am sărutat-o ferm, dar cast, nepermițându-i limbii mele să o guste nici măcar pentru o secundă.

Carly a fost prima care s-a retras. Am privit-o întorcându-se pe locul șoferului. Am fluturat o mână și i-am trimis o bezea. Apoi m-am forțat să mă răsucesc și să mă îndrept spre ușile glisante din sticlă. M-am întors pentru ultima oară și am observat-o așteptând să dispar din raza ei vizuală. I-am mai trimis o bezea și am jurat să nu mă mai uit înapoi.

Chiar și cu toată tristețea din pieptul meu, în vreme ce mă îndreptam spre scara rulantă spre check-in, nu aveam nici un regret. Nu aș fi schimbat nimic în legătură cu timpul nostru petrecut împreună și cu ceea ce aflasem despre capacitatea mea de a-mi deschide inima. Crezusem că eram mort pe interior, dar Carly Garber mă adusese la viață, iar pentru asta aveam să îi fiu mereu recunoscător.

CAPITOLUL 28

CARLY

Am purtat tot timpul cu mine ultimul bilet lăsat de Josh. Din când în când, îl scoteam din poșetă și mă uitam la el.

Mulțumirile călugărilor cistercieni de la Sfântul Francisc

Îți mulțumesc pentru cele mai bune trei luni din viața mea!

P.S.: Probabil voi regreta cât voi trăi că nu am cedat pentru o ultimă dată.

Josh îmi băgase bucata asta de hârtie în geantă cândva înainte să plecăm din Woodsboro acum o

lună. Dar o găsisem abia când ajunsesem în California și îmi desfăcusem bagajele.

Tocmai terminasem de machiat ultima clientă a zilei și voiam să plec acasă, când mi-am luat telefonul, i-am căutat numele și am tastat: „Mi-e dor de tine".

Dar, în loc să trimit mesajul, l-am șters imediat. În ultima vreme, tastasem acele cuvinte de mult prea multe ori ca să mai țin socoteala. Și nici măcar o dată nu avusesem curajul să îi trimit mesajul. Ce sens ar fi avut? N-ar fi schimbat nimic.

Trecuseră patru săptămâni de când mă întorsesem în California. Nu îmi fusese ușor să revin la vechea viață. Apartamentul meu mi se părea rece și steril. Chiar dacă fusesem suficient de norocoasă să am câteva programări la machiaj imediat ce mă întorsesem, îmi doream ca munca să mă distragă și mai mult. Aveam mult prea mult timp ca să mă gândesc când aplicam fondul de ten și machiam ochii, pentru că știam cum să aplic machiajul și în somn. Gândurile mi se îndreptau constant spre Josh – întrebându-mă ce făcea, dacă ieșise sau nu la întâlniri. Visam cu ochii deschiși la casa din Woodsboro, închipuindu-mi cum stăteam lângă soba cu peleți alături de Josh și de Scottie, doar petrecând timp împreună. Și mă pierdeam mai ales rememorând partidele noastre de sex.

Nu știam ce era mai rău: faptul că mă gândeam continuu la Josh sau faptul că mintea obișnuia să îmi fugă la Brad. Obsesia mea cu Josh îmi deturnase o parte din atenție de la tristețea pierderii lui Brad. Nu eram sigură dacă asta era o binecuvântare sau un păcat.

Ajunsă acasă de la muncă, mă pregăteam să îmi fac cina, când am primit un mesaj.

Josh: *Este posibil să văd vreodată una din astea și să nu mă gândesc la subrațul tău dat cu lămâie?*

A urmat o poză cu el ținând o lămâie, într-un magazin din Chicago. M-am cutremurat doar când i-am văzut mâna mare ținând lămâia. M-am uitat fix la degetul lui mare bătătorit. Corpului meu îi era dor de el în cel mai groaznic mod. Mie îmi era dor de el în cel mai groaznic mod. Ce eram acum? Prieteni?

Am primit un alt mesaj.

Josh: *Bine, poate că mă gândesc la tine și când nu mă holbez la lămâi. Sper că ai o zi bună. xo*

Din nou, am tastat: „Mi-e dor de tine". Apoi am șters, tastând, în schimb, un răspuns mai puțin emoțional.

Carly: *Da, am. O zi lungă la muncă, dar mă bucur că s-a terminat.*

Voiam să îi povestesc mult mai multe – că singurătatea și depresia reveniseră cu toată forța când mă întorsesem în California. Că ultima dată când mă simțisem fericită fusesem cu el.

Josh: *Îmi pare rău că ai avut o zi lungă!*

Cam o oră mai târziu, un curier mi-a bătut la ușa apartamentului. Știam că nu comandasem nimic, dar el a insistat că era la adresa corectă. Când am deschis punga, înăuntru era o cutie cu înghețată de fistic. Nu era nici un bilet, dar nici nu era nevoie.

În ziua următoare, pe geamul apartamentului meu intra soarele puternic de California.

– Oh, Doamne! Ăsta-i cel mai drăguț lucru pe care le-am auzit vreodată.

Christina a oftat.

Tocmai terminasem să îi povestesc despre faptul că Josh cumpărase casa familiei Longo. Noi două nu avuseserăm ocazia să stăm la povești de când mă întorsesem în L.A. pentru că fusese în vizită la bunica ei din Portugalia. Dar astăzi trecuse, în sfârșit, pe la mine pentru un ceai.

– Cum se adaptează Scottie la noul loc?

– Lorraine zice că pare bine când trece pe acolo să-i lase mâncarea. Până la urmă, va trebui să-l vizitez. I-am promis că o voi face. Nici măcar nu-mi pasă dacă m-a înțeles. Trebuie să-l văd din nou pentru mine, să știu că-i bine. Deci mă gândesc că poate de Crăciunul viitor.

– Trebuie să-l vezi pe Scottie... nu pe Josh?

M-a privit cu scepticism. Eu m-am uitat la ceașca mea.

– Și pe el vreau să-l revăd. Doar că mi-e greu să-mi imaginez cum ar fi peste un an.

Și-a încrucișat picioarele și s-a așezat mai comod pe canapeaua mea.

– Crezi că va fi ciudat – adică, dacă unul din voi merge mai departe?

– Da. Adică, n-aș vrea să stau în casa respectivă cu el dacă el ar fi într-o relație.

A chicotit.

– Îmi dau seama că n-ar fi deloc plăcut.

– Dar probabil ar fi ce aș merita.

Christina a arcuit o sprânceană.

– Vrei să zici din cauza lui Brad?

Trecând cu degetul pe lateralul cești, am ridicat din umeri.

– Niciodată nu o să scap de sentimentul de vinovăție. Dar clar vinovăția nu a fost suficientă pentru a mă opri.

Christina a luat un biscuit.

– Dacă Brad a organizat toată chestia? A mușcat din biscuit. Te gândești vreodată la asta?

Am mijit ochii.

– Cum adică? De acolo, de sus?

– Da. A vorbit cu gura plină: De unde știi că n-a avut ceva de-a face cu întâlnirea dintre tine și Josh? Orice este posibil.

– De ce nu m-ar fi trimis Brad oriunde în lume numai nu la cel mai bun prieten al lui?

– Poate pentru că știa că nimeni altcineva nu ar putea să înțeleagă prin ce ai trecut cum înțelege Josh. Nu știu. A mai luat o gură. Nu poți să excluzi asta.

– Sau s-ar putea răsuci în mormânt pentru că eu am făcut sex neprotejat de mai multe ori cu cel mai bun prieten al lui. Eu aș paria pe acest scenariu.

– Apropo de asta... A luat o înghițitură de ceai. Nu te-am întrebat niciodată despre sex. Ai fost foarte evazivă. Dar sunt sigură că a fost uimitor.

M-am înroșit.

– A fost.

– După cum am mai zis, te uiți o dată la el și știi că știe cum să ți-o tragă. Christina s-a oprit, apoi a rânjit. Bine, văd că nu vrei să-mi spui detaliile.

– Ai dreptate. Nu vreau.

Obrajii îmi ardeau.

M-am oprit și din a recunoaște că nu mă gândeam la altceva în afară de Josh de când mă întorsesem acasă. Sau că fusesem de vreo sută de ori la un pas de a-i trimite mesaje ca să îi spun că îmi era dor de el.

– Păi, nu poți aștepta până la Crăciunul următor ca să faci sex. O să încerci să mergi mai departe, acum că te-ai întors, corect? Să ieși?

Mi s-a strâns stomacul la acest gând.

– N-am de ales.

– Mi se pare că ai nevoie de un pic de ajutor.

Am luat un biscuit și am mușcat din el.

– S-ar putea.

Christina a luat toată chestia cu „ajutatul“ un pic cam prea în serios.

Vinerea următoare, am mers la o petrecere la care m-a invitat ea – ceva pentru un client de-al ei din Newport Beach. Mi-a luat două ore ca să ajung din cauza traficului. Eram epuizată după o zi lungă, dar nu puteam continua să îmi petrec majoritatea nopților singură în apartamentul meu.

Când am ajuns la clubul country, mi-a devenit destul de clar că era mai mult decât o petrecere. Christina m-a prezentat unui tip cu care se părea că ea ieșise deja la o întâlnire și care – surpriză – avea un prieten care întâmplător venise și el la eveniment.

Asta era manevră. Spusese că avea să mă ajute să ies și chiar vorbise serios.

Todd Marino era un agent imobiliar fermecător și carismatic din Orange County. Deși era un pic mai în vârstă decât bărbații cu care ieșeam de obicei – probabil aproape de 40 de ani –, era înalt, chipeș și mirosea grozav. Părea foarte interesat să afle despre cariera mea ca makeup artist și despre munca de caritate pe care urma să o reiau în curând la adăposturile locale pentru oamenii străzii, oferind machiaje gratuite femeilor care voiau să își caute de lucru.

Todd era atent, arăta bine, avea succes – toate lucrurile pe care le-aș putea dori, corect? Dar, din păcate, nu era ce trebuia. Și era epuizant faptul că trebuia să fiu atentă minute în șir. Așa mi-am dat seama că nu eram încă pregătită să ies cu cineva.

Când am mers la baie cu Christina, ea m-a luat la întrebări.

Și-a trecut o mână prin părul lung, negru, ondulat în vreme ce se uita în oglindă.

– Deci… ce părere ai despre el?

– Mai întâi, nu mi-ai spus nimic despre faptul că în seara asta avem o întâlnire dublă.

– Ai fi venit dacă ți-aș fi spus?

– Probabil că nu.

– Poftim!

A râs.

– Este un tip grozav. Doar că eu nu mă simt pregătită să-i ofer atenția pe care o merită.

– Traducere: Încă n-am trecut peste Josh.

Am ridicat mâinile, fără ca măcar să încerc să neg.

– Ce vrei să fac? Astea sunt sentimentele mele…

Și-a tamponat buzele și s-a întors spre mine.

– Carly, îți irosești timpul plângând după un tip care ți-a spus clar că nu aveți un viitor împreună pentru că se simte prea vinovat ca să facă ceva mai mult decât să ți-o tragă.

Cuvintele ei erau dure. Mă loveau direct în piept.

– Știu asta. Am înghițit în sec. Dar știi că sentimentele nu sunt mereu bazate pe logică.

A oftat și a clătinat din cap.

– Bine… îmi pare rău! Este un pic prea devreme pentru iubire. Mă întorc. Ce-ar fi să le zic băieților că nu te simți bine și că a trebuit să pleci acasă?

– O să râzi zile întregi de mine dacă fac asta.

– În afară de a-mi trage una fiindcă te-am cărat până aici, ce ai vrea să faci acum?

– Aș vrea să plec.

– Bine, atunci. Du-te! Te acopăr.

– Mulțumesc, i-am zis, simțindu-mă teribil de ușurată.

Am îmbrățișat-o înainte de a ieși din baie și de a mă strecura afară pe o ușă laterală.

Dar, până la urmă, nu m-am dus direct acasă. Am făcut, în schimb, o plimbare lungă pe un chei din apropiere. În vreme ce soarele apunea, erau atât de multe persoane fericite hoinărind pe acolo, pregătindu-se să se bucure de o seară de vineri pe iahturile lor de petrecere.

Ascultând sunetul valurilor spărgându-se, m-am așezat pe un bolovan mare și am scos telefonul. Din nou, i-am căutat numele și am tastat: „Mi-e dor de tine“.

Doar că de data asta am și trimis mesajul.

CAPITOLUL 29

JOSH

Am privit în jur prin restaurant, oriunde numai la ea nu. Nu era nimic în neregulă cu Sydney și reușise performanța de a fi prima femeie cu care ieșeam de când mă întorsesem în Chicago. Mă forțasem să reintru pe aplicațiile de întâlniri pentru că era singura cale prin care aveam o șansă de a merge mai departe. Dar, judecând după lipsa mea de interes resimțită din momentul în care ne-am așezat, se părea că decizia era un pic prematură.

Sydney fusese cea care vorbise mai toată seara. Mi-a povestit că divorțul ei se finalizase recent și abia începuse să iasă la întâlniri.

– De fapt, este prima dată când ies, mi-a explicat.

„Grozav!“ Prima întâlnire și era irosită cu un bărbat care nici măcar nu o plăcea. Acum, chiar mă simțeam prost pentru biata femeie.

– Nu mi-am dat seama. Adică, prima întâlnire de la soțul tău?

– Da.

– Ai zis că ești nouă pe scena întâlnirilor. Nu m-am gândit că asta chiar e prima ta ieșire de acest gen.

– Este. Și mă simt de parcă am câștigat la loterie. A fluturat din gene. Ești adorabil.

– Păi, mulțumesc! Mi-am învârtit băutura în pahar. Și eu ies pentru prima dată după ceva timp... de când m-am întors.

– De când te-ai întors? Și-a înclinat capul. Unde ai fost plecat?

– Am fost acasă, în Woodsboro, New Hampshire, să mă ocup de niște probleme de familie.

– Oh! Și-a pus șervetul în poală. Totul este bine acum?

– Da.

Am ridicat mâna să mai cer un pahar. Numai faptul că pomenisem despre Woodsboro mă făcea să simt că o să am nevoie de o băutură. Și o durere creștea în pieptul meu în vreme ce așteptam chelnerița să mi-o aducă. Durerea s-a înrăutățit cu următoarea întrebare a lui Sydney.

– Când ai avut ultima relație, Josh?

Fără să mă gândesc, am răspuns:

– Eu nu prea sunt cu relațiile. N-am mai avut o iubită din liceu.

Uau! Ăsta fusese răspunsul predefinit care îmi stătuse mereu pe vârful limbii. Dar de data asta mi s-a părut greșit să îl ofer. Era greșit. Sydney se deschisese vorbind despre divorțul ei și eu, în schimb, o mințisem direct. Poate că eu și Carly nu fuseserăm oficial „iubiți“, dar mințeam dacă spuneam că ceea ce se întâmplase între noi nu fusese o relație. Nici măcar cuvântul relație nu părea suficient de puternic. Fusese un adevărat parteneriat, chiar dacă doar pentru câteva luni. Și, deși se terminase, mi se părea nefiresc să mă prefac că nu existase.

– De fapt, nu-i chiar adevărat. Am clătinat din cap și m-am uitat la paharul gol. Îmi pare rău!

Sydney a clipit confuză.

– Oh?

Chelnerița mi-a pus în față noua băutură și am luat o gură mare înainte de a trânti paharul mai tare de-

cât intenționasem.

– Am avut recent o relație. În New Hampshire. S-a terminat cam acum o lună.

A mijit ochii.

– De ce ai mințit?

– Nu eram sigur că voiam să vorbesc despre asta. Îmi pare rău!

Sydney a încuviințat din cap cu empatie.

– Deci rănile sunt încă proaspete.

Am simțit că mi se strânge pieptul.

– Se poate spune asta.

– Pot să te întreb ce s-a întâmplat?

– A fost o decizie de comun acord. La fel ca mine, era în New Hampshire temporar. Trăim în părți diferite ale țării.

Am înghițit în sec. O altă minciună. Nu ăsta era motivul pentru care nu eram împreună. M-aș fi dus oriunde după Carly dacă lucrurile ar fi fost mai simple.

– De fapt... nici asta nu-i complet adevărat. Am mai luat o gură din băutura mea. Recunosc că tot ce am făcut este puțin cam dificil.

– Nu prea te pricepi la mințit, Josh. A râs. Mărturisești adevărul în câteva secunde.

– Fir-ar să fie! Știu. Mi-am frecat tâmplele. Chiar îmi pare rău, Sydney! Serios. Mă tem că în seara asta nu ai parte de cea mai bună versiune a mea. De când m-am întors, n-am fost în apele mele.

Și-a dat părul roșcat laoparte, aplecându-se curioasă.

– Ce ai făcut de a fost așa rău?

Am inspirat adânc, pregătindu-mă să fiu judecat.

– Carly a fost logodită cu cel mai bun prieten al meu înainte ca el să moară. Brad a murit într-un accident de mașină acum câțiva ani.

– Te-ai dat la logodnica lui?

Mi s-a făcut un ghem în stomac.

– Nu-i atât de simplu. Nu m-am decis să mă dau la ea pentru că el nu mai era. De fapt, nu prea mi-a plăcut niciodată de ea când ei erau împreună. Am chicotit. Ai putea chiar spune că ne-am urât.

– Ce anume nu v-a plăcut?

– Neînțelegeri. Idei preconcepute care nu erau adevărate. Decizii proaste din partea mea. Poți să alegi. Nu cunoaștem cu adevărat pe cineva până nu petrecem timp cu acea persoană.

Și-a înclinat capul.

– Deci cum ai ajuns să te vezi cu ea, atunci?

În acel moment, i-am explicat întreaga situație cu Scottie și tot ce se petrecuse în acele câteva luni în Woodsboro.

– Deci ați fost doi oameni aduși în aceeași situație în același timp. Bănuiesc că pot să-mi dau seama cum s-a întâmplat asta.

Poate că așa începuse. Dar iată-mă, departe de Carly acum și gândindu-mă în continuare zilnic la ea, corpul meu tânjind după ea. Deci nu era chiar o chestie de circumstanțe. Sentimentele mele pentru ea trecuseră în viața mea normală, de zi cu zi. Bănuiesc că asta se întâmplă când cineva îți ajunge la inimă. Nu contează unde ești; persoana este acolo cu tine.

– Sunt destul de sigur că m-am îndrăgostit de ea. Surprins de propria franchețe, m-am oprit să reflectez la asta. Sunt destul de sigur că încă sunt.

– Atunci de ce ești aici cu mine?

Nota 4 pentru performanța mea de la această întâlnire.

– Nu știu. Am clătinat din cap. Îmi pare rău!

– Și mie.

Mi-a zâmbit trist. Apoi m-am trezit cu Sydney lăcrimând.

– Rahat! De ce plângi?

A luat un șervețel ca să își șteargă ochii.

– Pentru că te-am auzit povestind despre ea și mi-ai amintit de ceea ce încă simt pentru fostul meu soț. Am ieșit la o întâlnire cu un bărbat superb în seara asta, dar nu mă pot gândi decât la Ray.

Lăsându-mă pe scaun, mi-am încrucișat brațele.

– Măi să fie, ce echipă de vis…

În mod remarcabil, după ce eu și Sydney am decis că eram o cauză pierdută, am putut să ne bucurăm de masă împreună. Toată presiunea situației s-a evaporat.

Mi-a povestit despre fostul ei și eu i-am spus niște întâmplări din Woodsboro. I-am povestit până și despre incidentul cu inserția de sân din silicon. A râs așa tare, încât am crezut că o să se scape pe ea.

Când am terminat cina, eu și Sydney ne-am urat de bine înainte de a ne despărți. Mă îndoiam că aveam să o mai văd vreodată și era în regulă. Întâlnirea noastră avusese un scop; în seara asta, amândoi învățaserăm lucruri despre noi înșine prin celălalt.

Am rămas să plătesc după ce ea a plecat, uitându-mă prin telefon. Am observat că ratasem un mesaj de la Carly.

Carly: *Mi-e dor de tine.*

Am trecut cu degetul mare peste ecran, de parcă aș fi mângâiat acele cuvinte. Probabil ea se gândea la mine la fel de intens cum mă gândeam eu la ea.

Josh: *Îmi pare rău că n-am văzut mesajul mai devreme! Cum ai știut că mă gândeam la tine în seara asta?*

Micile puncte se mișcau cât ea tasta.

Carly: *Poți să vorbești?*

Josh: *Da, dă-mi un minut, te rog! Sunt într-un restaurant zgomotos.*

Am plătit nota și m-am îndreptat spre mașina mea. Imediat ce am pornit mașina, am sunat-o pe Carly și am pus-o pe difuzor.

– Hei, am zis.

– Ți-am întrerupt seara? m-a întrebat.

– Nu era nimic de întrerupt.

– Erai singur când mi-ai trimis mesajul?

– Da.

– Te-ai dus singur la restaurant?

– Păi, m-am întâlnit cu o femeie acolo mai devreme.

După o scurtă pauză, a murmurat:

– Oh!

– Putem să vorbim despre genul ăsta de chestii? am întrebat-o.

– Nu prea vreau, dar nici nu vreau să mă minți. Așa că da. Spune-mi!

A expirat prelung în telefon.

– A fost prima dacă când am încercat să ies cu cineva de când m-am întors. Și a fost un dezastru epic. N-am simțit nimic.

– Ce a fost în neregulă?

„Nu erai tu“, voiam să-i spun.

– N-a fost chimie. Și nu m-am simțit chiar pregătit pentru întâlniri, ca să fiu sincer.

– Am o mărturisire… a zis Carly. Eu tocmai m-am întors acasă de la un fel de întâlnire aranjată de Christina.

Am simțit imediat gelozie, dar am încercat să nu las să se simtă.

– Christina? Fata cu dildoul?

– Da, a chicotit.

– Cum a mers?

– Păi, ținând cont că am plecat mai devreme și am inventat o poveste cum că nu mă simțeam bine… n-a mers grozav.

– Uau, uită-te la noi!

– Da.

A oftat.

– Ca să știi, și mie îmi e dor de tine, Carly.

După o scurtă pauză, ea a zis:

– Mă bucur să-ți aud vocea! Asta era tot ce voiam.

Am vorbit câteva minute în timp ce parcam la apartamentul meu.

Când am intrat în casă, ea a zis:

– Nu pare că mai ești pe drum.

– Tocmai am ajuns acasă.

Am aruncat cheile.

– Trebuie să închizi?

– Nu. Hai să stăm la telefon, doar dacă nu cumva trebuie să fii undeva.

– Nu trebuie, a zis ea.

Am continuat să vorbim în timp ce m-am dezbrăcat și m-am urcat în pat, dorindu-mi cu disperare ca ea să fie aici, cu mine.

– Am fost să-l vizitez pe tatăl meu în Arizona, mi-a zis Carly.

M-am îndreptat pe tăblia patului.

– Când?

– Weekendul trecut.

– Nu-l văzuseși de ani buni, corect?

– De cel puțin șapte ani, da.

– Ce te-a făcut să mergi?

– Cred că, atunci când l-am văzut pe tatăl tău de Crăciun, mi s-a făcut dor de al meu – sau cel puțin de ideea de el. M-am gândit că poate voi regreta dacă nu încerc să repar lucrurile cu el.

– Cum a mers?

– S-a bucurat să mă vadă. Mi-a spus că simțea că-l urăsc și că asta l-a oprit din a mă contacta, a zis că n-a vrut să mă supere. Știu că într-un fel sunt prostii, pentru că, dacă îți iubești copilul, îl cauți orice ar fi. Dar pe timpul călătoriei mi-am dat seama că are o anumită imaturitate care îl afectează când vine vorba despre gestionarea lucrurilor. Nu cred că-i om

rău, nici nu cred că vrea să mă rănească. Dar nici nu cred că mă iubește cum mi-aș dori eu.

Mi s-a frânt inima să o aud spunând asta.

– Sunt destul de sigură că l-am pierdut pe singurul bărbat care m-a iubit cu adevărat atunci când Brad a murit.

„Ba nu, nu-i așa", îmi venea să urlu. Dar știam că nu mai era cale de întoarcere dacă o făceam. Mai mult de atât, nu voiam să umbresc o declarație despre iubirea autentică a lui Brad pentru ea făcând o destăinuire nepotrivită, într-un moment complet nepotrivit. Nici nu voiam să își facă false speranțe când era de așteptat ca noi să fi încheiat lucrurile.

Am închis ochii, apoi i-am deschis, transmițând doar o fracțiune din ceea ce voiam, de fapt, să spun:

– Partea bună abia urmează pentru tine, Carly. Știu asta. Nu renunța, te rog, la ideea de iubire! Mereu există speranță atât timp cât trăim. Nu îi permite tatălui tău de rahat să îți influențeze viziunea asupra vieții.

– Cred că ar trebui să-ți urmezi și tu propriul sfat, Josh.

În multe feluri, cu Carly, mi se părea că găsisem versiunea mea feminină. Ceea ce era ironic, ținând cont de cât de mult ne antipatizaserăm reciproc la un moment dat.

– Avem multe în comun, i-am zis. Mai multe decât legătura cu Brad. Eu nu m-am putut împăca niciodată cu modul în care mama mea a ales pur și simplu să plece. Și asta mi-a afectat stima de sine. Înțeleg de ce tatăl tău te face să te simți cum te simți, dar nu ne putem defini valoarea prin acțiunile sau deciziile proaste ale unor oameni care probabil au nevoie de ajutor mental. Încerc să mă fac să cred asta. Și, ascultându-te vorbind, știind ce simți pentru că ai fost făcută să crezi anumite lucruri din cauza acțiunilor tatălui tău, am înțeles că și eu m-aș putea înșela în

privința mea. Am luat personal acțiunile mamei mele. Este edificator să văd situația ta din exterior.

– Păi, mă bucur că situația mea de tot rahatul te poate ajuta, Josh.

– Amândoi suntem un pic dați peste cap, Dovlecel. Dar nu-i nimic.

– Pot să mai mărturisesc ceva în noaptea asta?

– Sigur.

– Mi-e dor să fac sex cu tine.

Încordându-mi mușchii, am șuierat:

– Ne ieșea foarte bine, nu-i așa?

– Știu că s-a terminat. Dar... mă gândesc des la asta, a recunoscut. A fost cel mai bun sex din viața mea.

„Uau!“

Asta da afirmație!

„Mai bun decât cu Brad?“

Am alungat gândul ăla, pentru că era nesănătos.

– Cu tine a fost diferit, a adăugat. Poate cel mai bun nu sunt cuvintele potrivite sau corecte... dar am trăit cu tine chestii pe care nu le-am mai trăit. La asta m-am referit. A ezitat. Nu te compar cu el. Știi asta, da? Ce a fost între noi este complet separat.

Mi se părea cel mai egoist lucru din lume să mă compar cu cineva care nu mai avea privilegiul de a fi în viață. Așa că am alungat acele gânduri din mintea mea. În același timp, nu voiam să accept satisfacția care provenea din conștientizarea faptului că trăise cu mine experiențe sexuale cu totul aparte. Ce fel de om eram dacă mă mândream cu așa ceva?

Am rămas cu Carly la telefon până când am simțit că o ia somnul. La începutul acestei seri, sperasem că aveam să pot ieși, în sfârșit, iarăși la întâlniri. S-a dovedit că partenera cu care ajunsesem să îmi încheie seara era singura pe care o doream cu adevărat.

CAPITOLUL 30

CARLY

Ziua a început ca o zi normală de lucru. Eram pe platoul de filmare al unui film pentru televiziune, pregătindu-mă pentru o clientă la ora șase, când am observat că mă sună un număr de New Hampshire.

„Asta-i ciudat.“

Am răspuns imediat.

– Alo?

– Carly, sunt Lorraine. Nu știu ce să fac. O iau razna.

– Ce s-a întâmplat?

– M-au sunat de la azil. Scottie a fugit în dimineața asta. A dispărut.

Inima mi s-a frânt.

– Poftim?

Vocea îi tremura.

– Bănuiesc că era un nou angajat care lucra la azil și n-a încuiat ușa din spate.

Am simțit că se învârte camera cu mine.

– Când s-a întâmplat?

– M-au sunat acum zece minute. Poliția este deja la fața locului. Mă duc și eu acum. Am simțit doar că trebuie să-ți spun.

Inima îmi bătea nebunește.

– Josh știe?

– Nu încă. Pe tine te-am sunat prima.

– Bine. Îl sun acum. Am început să îmi strâng lucrurile cât de repede posibil. Lorraine, totul o să fie bine. O să-l găsească. Aruncând la nimereală diferite tuburi în trusă, am zis: Iau primul zbor.

– Mulțumesc, Carly! Tremur toată. Nu știu ce să cred sau la ce să mă aștept.

Am închis trusa mare de machiaj.

– Sună-mă, te rog, dacă apare ceva!

– Da.

M-am întors spre clientă.

– Îmi pare rău! Am o urgență în familie. Trebuie să iau următorul zbor spre New England.

A făcut ochii mari și a încuviințat din cap.

– Oh, nu! O să găsim pe cineva să te înlocuiască. Nici o grijă!

În timp ce ieșeam în fugă din clădire, l-am sunat pe Josh. Nu mai vorbiserăm de la discuția noastră telefonică lungă din urmă cu o săptămână și uram gândul că asta avea să îl devasteze.

– Carly? Este totul în regulă? m-a întrebat când a răspuns.

– Oh, Josh…

Am început să plâng.

– Carly, ce s-a întâmplat? Plângi?

– Tocmai m-a sunat Lorraine. Mi-am tras nasul. Scottie a fugit de la azil. Poliția îl caută.

– Poftim? a țipat. Oh, Doamne! Cum naiba s-a putut întâmpla asta? Locul ăla-i ca Fort Knox.

– Un angajat nou a neglijat să încuie ușa din spate și se pare că asta a fost de ajuns.

– Fir-ar! Iau primul zbor.

– Și eu. Sunt în mașină acum, mă îndrept spre aeroport. O să sun să-mi rezerv un loc la următorul zbor imediat ce închid cu tine.

– Carly… Respira neregulat. Nu o să mi-o iert niciodată dacă i se întâmplă ceva.

– Nu te duce în direcția aia, Josh! Mi-am pornit mașina și am gonit pe drum. Nu putem să o luăm în direcția aia.

Slavă Domnului, după ce am aterizat în New Hampshire, am putut să închiriez o mașină destul de repede. O altă binecuvântare? Aproape că nu era trafic între Manchester și Woodsboro.

Când am ajuns acasă la Wayne, mi-am folosit cheia pentru a descuia ușa.

Lorraine stătea în mijlocul camerei de zi, părând pierdută.

– Ceva? am implorat.

– Nu. Sunt așa speriată!

A venit spre mine și m-a cuprins în brațe. M-am retras.

– Josh a ajuns?

– Da. A încuviințat din cap. A ieșit deja cu echipa de căutări.

– Bine. Am inspirat adânc. Mă duc la baie și apoi mă întâlnesc cu el.

La fel de repede cum am intrat în casă, am revenit în mașina mea și am pornit iarăși la drum. Deși n-ar fi trebuit să îmi folosesc telefonul în timp ce conduceam, i-am trimis un mesaj vocal lui Josh, ca să aflu unde era.

Când am ajuns pe o stradă în cartierul unde era azilul, l-am văzut stând la un colț. Am parcat și am ieșit în grabă din mașină.

Ochii lui Josh păreau afundați în orbite, dar și sălbatici în același timp. Era complet distrus și nu mă văzuse încă.

– Josh! l-am strigat ca să-i atrag atenția.

S-a întors, durerea din ochii lui diminuându-se ușor.

– Hei!

Pentru o clipă, am căzut unul în brațele celuilalt.

Când mi-a dat drumul, a zis:

– Poliția mi-a cerut să nu mă implic, dar n-am cum să stau și să nu fac nimic în vreme ce el este pe acolo, pe undeva. Am luat zona la picior, dar cred că ar trebui să mergem cu mașina acum.

– Hai să mergem! l-am îndemnat.

Am sărit în mașina închiriată a lui Josh și am pornit prin cartier. L-am ținut tot timpul de mână, de par-

că prin gestul ăsta ne ajutam să rezistăm. Scottie trebuia să fie bine. Dar, serios, orice s-ar fi putut întâmpla până acum. Scottie nu traversase niciodată o stradă de unul singur. Trebuia să alung scenariile din mintea mea.

Nu îl văzusem niciodată pe Josh atât de concentrat. În timp ce conducea lent în tăcere, alterna între a fi atent la drum și a cerceta zona după indicii.

Deodată, a tras pe dreapta.

– Cred că ar trebui să parcăm aici și să mergem pe jos o vreme.

– Să o luăm în direcții separate?

Josh s-a gândit un moment la asta înainte de a încuviința din cap.

– Probabil e o idee bună. Folosim mai bine timpul. A expirat. Dar te rog să ai grijă, Carly!

Fusese inteligent și luase două lanterne din casă, căci deja se întunecase. Am luat câte una și am plecat în direcții opuse, jurând să păstrăm legătura prin mesaje.

După o oră de căutări, situația a început să pară sumbră. Nu mă simțeam complet în siguranță mergând singură pe străzile pustii, dar aș fi rămas toată noaptea afară dacă asta însemna să îl găsesc pe Scottie.

I-am trimis un mesaj lui Josh.

Carly: *Ceva?*

Josh: *Nu. Pot să te duc acasă pentru a sta peste noapte, dar eu voi rămâne afară.*

Carly: *Nu vreau să mă întorc. Vreau să continui căutările.*

Josh: *Bine. Ne întâlnim la mașină?*

Când am revenit la mașină, Josh ținea o pungă.

– Am cumpărat niște apă și ceva de mâncare, a zis, dându-mi punga. S-a sprijinit de mașină, cu ca-

pul în mâini. Te rogi, Carly?

– Nu suficient, dar astăzi cu siguranță am făcut-o – în gând și cam constant.

S-a întors spre mine cu ochii roșii.

– Dacă a luat un dispozitiv cu el, până acum a rămas fără baterie. A clătinat din cap. Ce naiba? Nu așa trebuiau să se întâmple lucrurile. Nu o să mi-o iert niciodată dacă pățește ceva.

– Știu, am mormăit, frecându-i spatele. Nu-l putem pierde.

După niște lacrimi și un moment rapid de isterie, am reușit să ne adunăm. Am continuat să parcurgem străzile la picior până la răsărit. Îmi simțeam ochii atât de grei și Josh avea cearcăne negre. Probabil arătam ca niște zombi.

Cum noi îl cunoșteam pe Scottie mai bine ca oricine, polițiștii ne ceruseră să ne întâlnim cu ei acasă la Wayne în dimineața asta. Aveau o listă de întrebări pentru noi.

Un polițist ne aștepta când am ajuns. L-am invitat în casă și ne-am pus telefoanele la încărcat înainte de a ne așeza cu el.

– Să înțeleg că nu ați dormit azi-noapte? l-a întrebat pe Josh.

– Nu, domnule.

– Păi, vreau să vă asigur că avem o echipă întreagă care îl caută pe domnul Longo. Dar speram să obținem de la voi niște informații care să ne poată ajuta.

Ne-am petrecut următoarea jumătate de oră povestindu-i despre toate lucrurile preferate ale lui Scottie – puiul, aplicațiile, melodiile lui Elton John redate invers. Nu eram chiar sigură cum o să îi ajute aceste informații să îl găsească, mai ales că în acest moment nu mai avea nimic din toate astea. Mă neliniștea gândul că și un singur polițist era aici și nu afară, căutându-l.

După ce a plecat polițistul, l-am tras pe Josh de haină.

– Hai să ieșim iarăși!

– Sigur nu vrei să dormi?

– Sigur. Trebuie doar să merg la toaletă.

Am folosit rapid baia și apoi ne-am întors la mașină, de data asta îndreptându-ne spre o altă zonă, la câțiva kilometri de cartierul în care se afla azilul. Trebuia să ne extindem aria de căutare.

După ce am parcat, eu și Josh ne-am despărțit și am luat-o în direcții diferite. M-am rugat în gând la fiecare pas, simțind că îmi doream un miracol. Cu cât trecea mai mult timp, cu atât erau mai puține șanse să îl găsim pe Scottie teafăr.

Am mers fiecare kilometri împărțind fluturașii făcuți de autorități cu chipul lui Scottie. Doamne, ce mai semăna cu Brad în poza aia! Până la urmă însă, s-a dovedit a fi o altă zi lungă fără vreo pistă.

În vreme ce se lăsa din nou întunericul, am simțit că eram epuizată și mi-am dat seama că și Josh era cam în același punct. Până în prezent, fiecare colț din Woodsboro fusese verificat. Eu și Josh nu mâncaserăm nimic în afară de gustările cumpărate de el aseară de la un magazin. Chiar dacă nici unuia din noi nu-i era foame, știam că aveam nevoie de hrană pentru o altă noapte de căutări. Și, la un moment dat, știam că trupul avea să cedeze.

Am decis să trecem pe acasă să folosim baia și să mâncăm ceva cumpărat de pe drum. Mă străduisem să găsesc ceva rezonabil. Dieta mea fără gluten nu mai conta în asemenea momente.

Lorraine ne sunase să ne spună că plecase de acasă de la Wayne ca să facă duș la ea și să doarmă câteva ore, așa că am găsit casa goală când ne-am întors. Era așa liniște, încât părea aproape straniu în timp ce eu și Josh stăteam unul în fața celui-

lalt la masa din bucătărie și ne înghițeam mâncarea. La un moment dat, ne-am privit în ochi.

Am dat de câteva ori să vorbesc, dar n-a ieșit nimic. Îmi doream să îi pot spune lui Josh că totul avea să fie bine, dar nu puteam rosti așa ceva decât dacă chiar credeam din toată inima. Ideea de a primi un telefon mă înspăimânta, deși eram și disperată după vești. Nervii îmi erau întinși în timp ce mă pregăteam pentru ce era mai rău. Trebuia să fiu pregătită, pentru orice eventualitate.

Chiar când ne pregăteam să plecăm, lui Josh i-a sunat telefonul mobil – le lăsaserăm polițiștilor numărul lui –, iar inima mi s-a strâns mai mult decât credeam că e posibil.

CAPITOLUL 31

CARLY

– Alo?

Mâna lui Josh tremura când a dus telefonul la ureche.

Pieptul i se ridica și îi cobora în timp ce își plimba privirea dintr-o parte în alta.

„Avem vești.“ Doar că nu știam ce fel. Inima îmi bătea nebunește. El a continuat să încuviințeze din cap și brusc buzele au început să îi tremure.

S-a uitat la mine.

– Este în viață. L-au găsit. Este în viață! Este bine.

„Este bine.“

„Este bine.“

“Oh, Doamne! Este bine!“

Am izbucnit în plâns, o cantitate masivă de aer ieșind din mine. Corpul meu simțea că își recăpătase oxigenul. Când ajunsesem aici, eram o cochilie goală și acum mă simțeam din nou vie.

Josh și-a trecut o mână prin păr în timp ce pășea agitat.

– Unde-i? Putem să mergem la el? A continuat să încuviințeze din cap spre mine și mi-a șoptit: Îl aduc ei aici. A încuviințat iar din cap. Bine. Bine. Mulțumim, domnule polițist! Mulțumim foarte mult!

După ce a închis, Josh a lăsat telefonul din mână și a căzut în genunchi. Și-a ținut capul în mâini și a plâns. M-am dus la el, am îngenuncheat, alăturându-mă lui pe podea. Ne-am agățat unul de celălalt în timp ce amândoi vărsam lacrimi de bucurie. Lacrimi de iubire.

După câteva minute, mi-am șters nasul și l-am întrebat:

– Unde l-au găsit?

Ochii lui Josh sclipeau.

– Un tip a sunat la poliție pentru că a crezut că în căsuța atașată de leagănul copiilor lui este un urs. Slavă Domnului că n-a tras! Când au ajuns acolo, nu era un urs. Era Scottie. Josh și-a șters ochii. A stat ascuns în căsuța aia Dumnezeu știe cât. Asta-i tot ce știu. Au zis că paramedicii îl consultă înainte să îl aducă acasă, dar părea bine, ca și cum ar fi făcut cumva rost de mâncare și de apă, fiindcă nu părea deshidratat.

După ce am sunat-o pe Lorraine să îi dăm veștile minunate, eu și Josh abia puteam sta locului cât așteptam să apară mașina. Când a apărut, în sfârșit, am ieșit în fugă să îi întâmpinăm.

Un polițist a deschis portiera din spate și l-a scos pe Scottie. Coama lui blondă era ciufulită și era murdar pe bluză, dar, altfel, arăta grozav. Exact ca Scottie al nostru.

Josh i-a cuprins în palme obrajii și l-a pupat pe față.

– Ne-ai speriat îngrozitor, amice.

Eu l-am frecat pe Scottie pe braț.

– Suntem așa fericiți că ești bine.

Cu ochii tulburi, Scottie părea un pic dezorientat, probabil încă în stare de șoc după experiența de a fi pierdut. Încă avea iPadul în mână, deși ecranul era negru. Probabil i se descărcase cu mult timp în urmă.

S-a uitat la mine și a arătat spre dispozitiv.

– Da. Da! Am întins mâna, mai fericită ca niciodată să încarc ceva pentru el. Ți-l pun la încărcat. Măcar atât să pot face.

Am intrat în casă repede, să îl bag în încărcătorul meu.

Doi polițiști ne-au însoțit înăuntru. Scottie s-a așezat pe locul lui pe canapea și i-am dat telefonul meu cât aștepta să i se încarce tableta. Accesasem site-ul lui preferat de streaming și, din fericire, asta părea să fie de ajuns pentru moment.

– Unde anume era casa asta? l-a întrebat Josh pe unul dintre polițiști.

– Cam la vreun kilometru și jumătate de azil. Este un miracol că n-a fost lovit de o mașină.

M-am uitat la tavan și m-am gândit la Brad. „Fratele său veghea asupra lui."

Josh s-a uitat la Scottie.

– Proprietarul nu știe de când era acolo?

– Nu. Omul l-a observat cam acum o oră. A văzut o umbră mișcându-se în căsuță și a presupus că-i un animal, pentru că a mai avut prin curte.

– Slavă Domnului că Scottie este un copil în inima lui! am zis. Probabil a văzut leagănul și asta l-a atras la curtea aceea. Suntem norocoși că a ajuns într-un loc sigur.

– Paramedicii l-au consultat acolo. Voiau să-l ia la spital, dar semnele vitale sunt bune și nu pare deshidratat. Cumva, a avut acces la hrană și apă. Bănuim că a furat ceva din vreun magazin, pentru că cineva a depus o plângere despre o persoană care se potrivește cu descrierea domnului Longo. Au raportat că un bărbat a intrat și a luat cu nerușinare o sticlă de suc de afine din frigider și o cutie de Oreo înainte de a ieși. Femeia mai în vârstă de la casa de marcat are un picior cu probleme, așa că nu a alergat după el și a zis că bărbatul doar a privit în gol când ea a țipat la el. Deci se potrivește cu ceea ce ați raportat despre comportamentul lui Scottie. Dar acel raport a fost făcut cu puțin timp înainte să-l găsim, așa că n-am făcut legătura. Oricum, asta ar putea să explice de ce este într-o stare bună. Oricum, i-am dat apă și niște batoane cu cereale, dar sunt sigur că încă îi e foame.

– Scottie a fost un tâlhar pe fugă, a zis Josh amuzat.

Ușa s-a deschis și a intrat Lorraine. S-a dus direct spre Scottie.

– Ne-am făcut atâtea griji!

Scottie a ignorat-o, continuând să se joace pe telefonul meu.

După ce l-a îmbrățișat câteva secunde, Lorraine ni s-a alăturat unde stăteam cu polițiștii.

– Eu sunt Lorraine Longo, tutorele lui Scottie, le-a zis, întinzând mâna. Dar, după cum probabil știți, a locuit cu Carly și Josh înainte să se mute la azil.

– Aveți de gând să-l duceți înapoi la acel azil? a întrebat-o unul din polițiști.

Lorraine s-a uitat la noi pentru îndrumare.

– Nu, a zis hotărât Josh. Nu prea curând, oricum. Dar n-am ajuns așa departe.

– Bine, păi, îi vom informa că l-am adus aici pentru că asta ne-a instruit doamna Longo să facem în ca-

zul în care este găsit. Va trebui să luați legătura cu azilul și să-i informați pe cei de acolo despre planurile dumneavoastră.

– Așa vom face, domnule polițist, a zis Josh. Nu vă pot mulțumi îndeajuns că l-ați adus acasă în siguranță.

Polițistul a încuviințat din cap.

– Asta facem, fiule. Este plăcerea noastră.

Când polițiștii s-au întors ca să plece, Scottie a sărit de pe canapea. S-a dus la Josh și a început să se dezbrace. Până să-l oprească Josh, era cu pantalonii până la genunchi.

– Mereu face asta? a întrebat unul din polițiști chicotind.

– Vrea să facă baie, am încercat să-i explic. Nu-i foarte subtil.

– Bine, vă lăsăm să vă vedeți de seara dumneavoastră, a zis, părând stânjenit.

După ce s-a închis ușa, Josh și-a dat jos tricoul și l-a aruncat.

– Niciodată n-am fost mai fericit să mă dezbrac. A râs. Haide, Scottie! Să mergem la duș!

– Petrecere la duș! am zis distrată.

Atunci, Josh și-a dat seama că nu își adusese haine de schimb, așa că s-a dus la vechiul dulap al lui Wayne și a luat niște haine pentru el și pentru Scottie.

După ce au dispărut în baie, am auzit muzica urlând prin ușă. Era o adevărată sărbătoare acolo. Toate emoțiile din ultimele câteva zile au părut să mă lovească deodată. Lorraine se dusese în bucătărie să îi pregătească puiul lui Scottie și eu m-am așezat pe canapea și am plâns în mâini. Fusesem așa norocoși astăzi. Foarte norocoși.

Când Josh și Scottie au ieșit, amândoi aveau părul ud și erau îmbrăcați cu hainele lui Wayne, care le erau prea strâmte.

Josh mi-a scuturat umerii în joacă și m-a tachinat:

– Fără supărare, dar cred că lămâile nu mai fac față după 48 de ore, Dovlecel. Cred că e rândul tău să treci la duș.

– Mulțumesc de sfat! Și sunt de acord. De data asta ai dreptate. Să văd dacă găsesc și eu niște haine.

M-am dus în camera lui Wayne să caut ceva ce aș putea lua pe mine. Când am verificat în sertare, nu mi-a venit să cred ce noroc aveam. Ultima dată când fusesem aici, lăsasem în urmă o pereche de bikini. Am luat una dintre cămășile în carouri ale lui Wayne și un șort cu șireturi, deci aveam ce să port până a doua zi, când puteam merge la magazin, sau până aveam să îmi spăl hainele cu care venisem.

Nu mă mai simțisem vreodată așa bine făcând un duș fierbinte. În vreme ce apa curgea pe mine, am vorbit cu Dumnezeu, mulțumindu-i pentru că ni-l adusese pe Scottie înapoi în siguranță. Apoi, am vorbit cu Brad și cu Wayne și le-am promis că aveam să fac tot posibilul să mă asigur că povestea asta nu avea să se repete. În ciuda tuturor emoțiilor, probabil a fost cel mai bun duș din viața mea, nu doar pentru nivelul de recunoștință din inima mea, ci și pentru că nu îmi aminteam să fi stat vreodată două zile fără să fi făcut duș.

Când am ieșit, Lorraine era în bucătărie. Scottie era deja la masă, mâncându-și puiul.

Ea s-a uitat la mine.

– Oh, vai, ce interesant arăți!

M-am uitat la cămașa mea în carouri.

– Cred că vrei să zici ridicol. Am râs. Cum ai făcut așa repede puiul?

– Fac mai mult, îl congelez și îl duc la azil în serii. Încă aveam în congelator, așa că am adus cu mine. M-am gândit că era mort de foame.

Nu îl mai văzusem pe Scottie mâncând așa rapid. Și nici nu fusesem vreodată mai fericită să văd pe cineva mâncând.

– Unde-i Josh? am întrebat-o.

– S-a dus la azil să ia unele dintre lucrurile lui Scottie și la magazin să cumpere niște haine de schimb și alte lucruri de care ați putea avea nevoie.

Chiar când Scottie și-a terminat cina, Josh s-a întors și Lorraine a plecat la ea acasă.

Eram iarăși doar noi trei.

Nu doar că Josh luase majoritatea lucrurilor lui Scottie, dar cumpărase și mâncare pentru noi și niște chestii de la Walmart.

– Ce ai luat de la Walmart? l-am întrebat.

– Mi-am cumpărat câteva haine. M-am gândit că tu o să vrei să-ți alegi singură mâine, dar ți-am cumpărat niște chiloți de schimb, o pijama pentru noaptea asta și niște haine care să nu te facă să arăți ca Howdy Doody.

M-am uitat din nou la cămașa în carouri a lui Wayne și am chicotit.

– Ce încerci să spui?

Mi-a făcut cu ochiul.

– Ți-am luat și niște lămâi pentru subraț, niște cafea și ceva pentru micul-dejun. Știi tu, chestii esențiale.

– De unde ai știut ce măsură am la chiloți?

– Era o femeie care părea cam ca tine, așa că am întrebat-o ce măsură purta la chiloți. M-a crezut un pervers.

– Serios?

– Nu, a zis și a râs.

– Mă pregăteam să spun că probabil femeia s-a excitat fiindcă un tip care arată ca tine a fost interesat de chiloții ei.

– Am desfăcut un pachet și l-am luat la ochi. Dar ți-am și pipăit chiloții în trecut, așa că știam ce mări-

me porți.

Am clătinat din cap și am râs.

Ne-am dus mâncarea în camera de zi, ca să stăm lângă Scottie, nici unul din noi nefiind dispus să îl lase singur prea mult timp.

– Care-i planul? l-am întrebat după ce am terminat de mâncat.

Josh s-a întors spre mine.

– N-am idee, Dovlecel. A zâmbit. Ce zici de somn? Pare un plan bun pentru început.

Am căscat.

– Asta clar abia aștept să fac.

– Dar știu că nu asta întrebai. Sper că voi ști mai bine ce să fac cu Scottie după ce voi avea iarăși mintea limpede. Dar asta va fi mâine, cel mai devreme.

Era târziu. După ce Josh l-a luat pe Scottie în dormitorul lui, ca să îl bage în pat, m-am dus în camera lui Wayne, sperând că Josh nu avea să încerce să doarmă pe canapea. Ezitasem să deschid subiectul ăsta, pentru că problema păruse banală comparativ cu toată situația cu care ne confruntaserăm zilele astea. Am hotărât să las lucrurile să curgă de la sine.

Am deschis punga cu chestiile pe care mi le cumpărase. Am scot o pereche drăguță de pantaloni de trening roz și un tricou asortat care păreau să fi fost luate de la copii. Dar îmi veneau. Cumpărase și șase perechi de bikini într-o cutie pe care într-adevăr o deschisese. Apoi am rămas cu gura căscată când am scos pijamaua despre care îmi spusese. Era o pijama dintr-o bucată!

„Ce naiba?“

El a apărut în ușa dormitorului.

– Îți place pijamaua?

– Ce naiba?

– În noaptea asta dorm cu tine în pat, mi-a explicat. Și, chiar dacă acum nu voi face altceva decât să dorm, când mă trezesc, o să am nevoie de tot ajutorul ca să nu pun mâna pe tine.

Simțind că n-am nimic de pierdut după iadul prin care trecusem, mi-am desfăcut bluza Howdy Doody și mi-am dat jos hainele lui Wayne chiar în fața lui. Josh a înghițit din greu când mi-a văzut în trecere sânii goi și chiloții. A rămas cu ochii la mine în fiecare secundă cât m-am îmbrăcat cu pijamaua întreagă, trăgând fermoarul până sus.

– Bine... A expirat nesigur. Asta a fost crud și a înfrânt scopul pijamalei, să știi.

– Nu-i ceva ce n-ai mai văzut, Mathers, l-am tachinat înainte de a mă urca în pat.

Câteva secunde mai târziu, i-am simțit căldura în spatele meu. Josh m-a cuprins în brațe și m-a tras aproape. Orice granițe stabiliserăm ultima dată când fuseserăm împreună păreau să fi zburat pe geam după experiența din ultimele două zile. În timp ce corpul lui l-a cuprins pe al meu, am închis ochii și mi-am permis să savurez asta. Nu aveam idee ce urma să ne aducă ziua de mâine, dar să adorm în brațele lui Josh era tot ce aveam nevoie în noaptea asta.

CAPITOLUL 32

CARLY

În dimineața următoare, am deschis ochii și l-am descoperit pe Josh privindu-mă.

– Hei...

– Bună, a zis cu voce groasă, matinală.

– Mă priveai cum dormeam?

Și-a sprijinit bărbia într-o mână.

– Da.

– Asta era chestia mea.

– Am zis să ți-o iau înainte – să mă holbez înainte să te trezești tu și să mă țintuiești cu privirea.

Mi-a făcut cu ochiul.

– Ai auzit dacă Scottie s-a trezit? l-am întrebat.

– Nu. Dacă l-aș fi auzit, aș fi acolo și n-aș savura priveliștea de aici.

– Cum ai dormit?

– Bușteаn, a zis. Tu?

– Ca un bebeluș.

– Într-o pijama dintr-o bucată.

A tras de pijamaua mea, făcându-mă să simt un fior de electricitate.

– Exact.

Mi-am dat ochii peste cap.

Josh și-a pus mâna pe talia mea și m-a strâns, atingerea lui trezind mușchii dintre picioarele mele. Ochii mi s-au îndreptat spre buzele lui. Având disperată nevoie să îl ating, am întins mâna și mi-am afundat degetele în părul lui bogat. A închis ochii și a gemut. Am închis și eu ochii pentru un moment și, înainte să apuc să îi deschid, i-am simțit căldura buzelor peste ale mele.

„Da."

„Da."

„Da."

Am deschis imediat gura pentru el în timp ce limbile noastre s-au reîntâlnit cu disperare. Sărutul devenea tot mai intens, iar eu continuam să îmi afund degetele în părul lui, trăgând cu dorință și nevoie. Erecția lui tare ca piatra era lipită de abdomenul meu prin materialul idiot al pijamalei. Mi-am pus un picior peste el. Și... acela a fost momentul în care

ușa a fost deschisă brusc și a urmat o bufnitură pe pat.

„Scottie."

– Ce… a mormăit Josh.

– Scottie! am zis, râzând.

A venit și s-a așezat între noi de parcă era ceva complet firesc. Sprijinindu-se de tăblie, s-a făcut comod și și-a deschis un filmuleț pe tabletă. Eu și Josh am zâmbit. Știam că amândoi mulțumeam stelelor noastre norocoase că Scottie era bine.

– Niciodată n-a mai venit aici dimineața, am zis. Mă întreb dacă voia să se asigure că încă suntem aici – din motive evidente.

Josh s-a dat jos din pat.

– Ești cel mai bun la moartea pasiunii, Scottie.

În ciuda ambuscadei, erecția lui Josh era încă vizibilă prin pantalonii gri de trening în care dormise. A ieșit din încăpere. Cine știe cât de departe am fi ajuns dacă Scottie nu ne-ar fi întrerupt.

Cum Scottie părea mulțumit în pat, m-am ridicat, lăsându-l acolo, și m-am dus după Josh, care stătea acum lângă cafetiera din bucătărie.

A ridicat o cană.

– Cafea?

– Da, te rog! I-am zâmbit. Arăți foarte sexy în tricoul ăla, iar eu arăt ca lepurașul de Paște.

S-a sprijinit de blat în vreme ce aștepta să curgă cafeaua din aparat.

– Păi, planul meu de a te acoperi din cap până în picioare, ca să nu am acces ușor la tine, n-a funcționat. Te doresc în continuare, chiar dacă ești în pijamaua aia. Mi-a mângâiat părul. Trebuie să stăm de vorbă. În seara asta. Poate după ce Scottie adoarme. Bine?

Am înghițit în sec.

– Bine…

Nu știam dacă voia să vorbim despre Scottie sau despre noi, dar nu i-am cerut să detalieze; o parte din mine se temea să afle.

– Vreau doar să mă bucur de ziua asta fără stres, a zis.

– Ce vom face? l-am întrebat.

– Nimic. Petrecem timp cu el. Ne uităm la niște filmări de-ale lui Wayne. Mâncăm înghețată. Ne detensionăm după coșmarul ultimelor două zile.

Mâna lui a găsit-o pe a mea.

Mi-am petrecut degetele printre ale lui.

– Nu o să mă auzi plângându-mă de asta.

Josh m-a luat în brațe și m-a ținut, sprijinindu-și bărbia în creștetul meu.

Un ciocănit la ușă ne-a făcut să ne îndepărtăm unul de celălalt.

– Cine naiba o fi așa devreme? a întrebat.

Josh s-a dus să deschidă și l-am urmat. Mi s-a strâns inima când l-am văzut pe polițist. Știam că Scottie era în siguranță în dormitorul lui Wayne, dar tot am simțit un acces de panică. Probabil de vină era stresul posttraumatic.

– Îmi pare rău să vă deranjez! Polițistul s-a uitat la mine și a chicotit, amintindu-mi de cât de ridicol arătam în pijamaua asta întreagă. Proprietarul casei unde a fost găsit domnul Longo a dat de poza asta sub căsuța în care stătuse ascuns. Așa că ne-am gândit să v-o aducem. Probabil domnul Longo o avea cu el când a fugit din azil.

Am luat poza de la el. Era o poză cu noi trei făcută la petrecerea de Crăciun de la Michael și Vanessa.

– Uau!

Josh și-a acoperit gura, uitându-se la poză.

– I-am dat-o când l-am lăsat la azil, i-am explicat polițistului. Vă mulțumim că ne-ați adus-o înapoi!

– Plăcerea noastră. Mă bucur că totul s-a rezolvat.

– Mulțumim din nou, domnule polițist! a zis Josh în timp ce închidea ușa. S-a întors spre mine cu uimire în privire. Scottie a luat două lucruri cu el când s-a hotărât să fugă – tableta lui și o poză cu noi trei împreună. Am crezut că fuga lui a fost un accident, consecința faptului că dăduse peste o ușă neîncuiată. Dar acum cred că a fost intenționat. Josh s-a scărpinat în cap. Cred că...

– Ne căuta, am completat.

– Da, a mormăit uluit Josh. Sfinte Sisoe, Carly!

Mi-am simțit pieptul greu.

– Știu.

Ne-am petrecut ziua lenevind prin casă și a fost superb. Deși am dat o fugă până la Walmart ca să îmi cumpăr niște pijamale normale, câteva articole de îmbrăcăminte și ceva de mâncare.

Acum, era aproape ora de culcare și stăteam din nou în camera de zi. Josh și Scottie făcuseră duș și se uitau la ceva pe iPad.

– Ia uite ce face! Josh a arătat spre ecran. Folosește iarăși filtrul Andy Warhol, o sută de poze cu fața lui.

– Ca pe vremuri, am zis. Probabil se place.

– Asta-i de bine. Josh i-a ciufulit părul lui Scottie. Dacă ne-am plăcea cu toții așa mult...

Scottie și-a pus capul pe umărul lui Josh și a continuat să se joace cu pozele. „Inima mea."

– Este foarte calm în seara asta, am zis. Îți dai seama că este fericit să se afle acasă.

Josh a zâmbit.

– Îl poți învinui?

– Nu, nu pot.

– Și eu sunt fericit să fiu aici, a zis.

– Ce nebunie că a fost nevoie ca Scottie să dispară ca noi să fim iarăși împreună.

– Nu este modul în care aș fi ales să se întâmple, asta cu siguranță, a zis Josh.

A coborât privirea la telefonul lui pentru un moment și și-a pus mâna pe umărul lui Scottie.

– Amice, e trecut de ora ta de somn.

L-a condus pe Scottie în camera lui, ca să îl pregătească de culcare.

Mi s-a părut că a trecut o eternitate până să se întoarcă în camera de zi, ceea ce se justifica, dat fiind că aveam emoții legate de discuția pe care urma să o purtăm.

Când Josh s-a întors, s-a așezat și și-a rezemat capul pe canapea pentru un moment. În ciuda relaxării de astăzi, el încă părea îngrijorat și obosit. N-a început să vorbească imediat, dar am hotărât că nu mai puteam aștepta.

– Deci... Mi-am dres vocea. Ai zis că trebuie să stăm de vorbă...

S-a întors spre mine și s-a îndreptat.

– Da. Bătea agitat din picior. Deci... S-a oprit. Vreau să știu dacă ai fi dispusă să rămâi aici vreo două săptămâni cu Scottie, cât o să fiu eu înapoi în Chicago.

Am făcut ochii mari. Ăsta era ultimul lucru pe care mă așteptam să îl spună.

– Mă mut în Woodsboro, Carly. Am luat decizia asta în clipa în care am aterizat înapoi aici. Mi-am promis că, dacă Scottie se întoarce acasă în siguranță, nu o să-l mai pierd niciodată din vedere. Nu vreau să se întoarcă la azil. O să am eu grijă de el.

– Uau! Am încuviințat din cap. Deci... ai nevoie să stau aici cât îți aduci lucrurile?

– În principiu, da... Am nevoie să vorbesc la muncă să văd dacă sunt dispuși să mă lase să lucrez permanent de la distanță.

– Și dacă nu?

– Atunci, îmi dau demisia și o să găsesc altceva. Sau o să lucrez la firma de construcții a lui Neil și o să angajez pe cineva cu jumătate de normă pentru Scottie. Am încercat cu azilul, corect? Dar clar nu vrea să fie acolo. Asta-i casa lui. Merită să fie aici și vreau să îi ofer asta, chiar dacă trebuie să caut ajutoare.

Nu aveam la ce să mă gândesc. Am încuviințat din cap.

– Sigur, rămân.

– Nu-i ceva permanent, m-a asigurat. Poți să te întorci în California imediat ce vin eu înapoi.

Am simțit emoții în stomac când am zis primul lucru care mi-a trecut prin cap:

– Și dacă nu vreau să mă întorc?

Asta a părut să îl surprindă. La naiba, m-a surprins și pe mine!

– Ești binevenită aici oricât dorești, mi-a spus. Știi asta. Eu doar am crezut că vrei să te întorci la viața ta.

Ce voiam cu adevărat era ca el să îmi ceară să rămân. Dar nu doream ca această conversație să fie despre mine și el. Tocmai luase o hotărâre majoră și n-ar fi fost corect să deschid acum subiectul complicat al situației noastre. Nu credeam că motivele pentru care el simțea că nu puteam fi împreună dispăruseră magic în timpul cât fuseserăm despărțiți.

Inspirând adânc, m-am hotărât să am încredere în mine. Soarta ne reunise din nou – chiar dacă temporar. Am jurat să nu mai analizez totul în detaliu, să mă bucur de timpul cu el și chiar să apreciez timpul singură cu Scottie cât Josh se întorcea la Chicago ca să facă aranjamentele necesare.

În loc să îmi vărs îngrijorările asupra lui, doar am încuviințat din cap.

– Iei decizia corectă, Josh.

A oftat ușurat.

– Crezi?

– Sigur că da.

– O să-i cer lui Lorraine să îmi transfere tutela asupra lui. Crezi că o să accepte?

– Chiar da. Știm amândoi că nu este în stare să aibă grijă de el. Și cred că va fi o ușurare pentru ea.

– Îmi făceam griji că o să crezi că mă bag în ceva ce mă depășește, asumându-mi așa ceva.

Apropiindu-mă de el, mi-am pus mâna peste a lui.

– Ai dovedit că poți, Josh. În nenumărate rânduri. Adevărul este că, chiar dacă nu ești perfect la asta, nimeni nu o să-l iubească așa cum îl iubești tu. Ești cel mai aproape de ceea ce înseamnă familie pentru el. Și cred că Scottie va fi cel mai norocos tip din lume să te aibă ca tutore.

„Cere-mi să rămân!“ Nimic nu-mi doream mai mult decât ca Josh să mă includă în aceste planuri. Dar el trebuia să fie cel care să o spună. Eu dădusem deja de înțeles că nu voiam să mă întorc în California. Mingea era la el. Eu clar nu aveam de gând să insist. Mi-am jurat să aștept până se întorcea de la Chicago înainte de a începe să îmi fac griji cu privire la viitor.

„Ai încredere în tine!“

Am hotărât să fac un duș înainte de culcare. Eram așa excitată pentru că mă aflam iar în preajma lui Josh – mai ales după ce începuserăm în dimineața asta și nu apucaserăm să terminăm.

Sub apă, mi-am lăsat o mână să alunece în jos și am făcut cercuri în jurul clitorisului. Toată ziua îmi dorisem așa tare ca Josh să mă atingă. Nu știam dacă avea de gând să doarmă și în noaptea asta cu mine, dar, oricum, eram destul de sigură că mă aș-tepta o altă noapte de frustrare.

După câteva minute, ușa de la baie s-a deschis. M-am speriat, crezând că era Scottie, dar, când am văzut o siluetă înaltă, musculoasă, cu păr ciufulit

prin ușa de sticlă aburită, mi-am dat seama că era Josh.

Stomacul mi s-a dat peste cap când el a deschis ușa de la duș și a intrat, complet gol. Mi-am plimbat privirea peste corpul lui superb. Nu îl mai văzusem așa de mult timp și crezusem că nu aveam să mă mai bucur de o asemenea ocazie. Lichidul preseminal lucea pe vârful penisului său în erecție. Pentru că mă simțeam jenată să mă holbez – încă îmi aminteam momentul când îmi atrăsese atenția –, m-am întors cu fața spre capul dușului.

Corpul lui cald s-a lipit de spatele meu, iar vocea i-a vibrat pe pielea mea.

– Bună!

– Oh, bună și ție, am șoptit.

– Este în regulă? m-a întrebat.

– Da, i-am răspuns.

Mușchii mi s-au încordat când și-a pus penisul fierbinte, rigid pe mine, alunecând cu el printre fesele mele.

– Mi-a fost dor de fundul ăsta frumos!

– Și lui de tine.

Am zâmbit.

– Toată ziua am tânjit după tine, Carly. Mi-a cuprins talia cu o mână. Te-aș spăla cu săpun, dar, dacă e să fiu sincer, în noaptea asta vreau să miros doar a tine.

Mi-au tremurat picioarele.

– De când ne-am despărțit, n-am putut să nu am fantezii cu tine. Mi-a vorbit la ureche: N-am mai fost cu nimeni. Nu vreau pe altcineva. Te vreau doar pe tine. Și simt nevoia să-ți arăt chiar acum cât de mult.

– Ia-mă! l-am rugat.

– Vreau să ți-o trag tare. Bine?

Tremurând, am încuviințat din cap.

– Și eu vreau.

– Da?

Mi-a masat clitorisul.

– Da, te rog!

– Ce politicoasă! A chicotit. Pune-ți mâinile pe perete! O să ai nevoie să te ții.

Tremurând de nevoie, am făcut cum mi-a zis, punând ambele mâini pe faianța udă de pe perete.

Penisul lui tare era tot pe fesele mele, dar nu mă penetrase încă.

– Abia aștept să-mi văd penisul intrând și ieșind din tine!

A intrat în mine fără avertisment, o frecare fierbinte și udă, arsura plăcută aprinzând un foc în mine.

– Mi-a fost dor de asta, iubito! A gemut când a intrat adânc. Atât de dor!

– Și mie.

Am gemut în timp ce mușchii mi s-au strâns în jurul lui.

– Nu vreau să am nevoie de tine așa, dar am.

A pompat mai rapid în mine.

– Nu-i nimic, am gemut.

– Mă urăsc, dar îmi place atât de mult. A ieșit și apoi a intrat în forță. Sunt al tău, Carly, dar simt că nu te-aș putea avea niciodată.

„Împinge!“

– Sunt a ta, am mormăit. Mi-a fost așa dor de tine, Josh!

„Împinge!“

– Și mie mi-a fost dor de tine, iubito. O să ajung în iad pentru asta, dar nu-mi pasă acum. Am nevoie de tine. Am încetat să mai pretind că nu. Mi-a încercuit din nou clitorisul în timp ce intra și ieșea din mine. Spune-mi dacă te doare!

– Nu doare.

Testiculele i se loveau de mine în timp ce mi-a luat cuvintele de bune. Niciodată nu fusese atât de intens, atât de minunat de dur.

M-a mușcat ușor de umăr.

– Carly... Corpul i-a tremurat în timp ce m-a umplut cu un val fierbinte de spermă. La naiba, nu pot să opresc asta. Este prea mult. A trebuit să termin.

Propriul orgasm s-a înălțat câteva secunde mai târziu, pulsație după pulsație de extaz pur străbătându-mă în adâncuri, până când ritmul mișcărilor noastre s-a domolit.

M-a pipăit după ce ne-am revenit după orgasme.

– Îmi place să îmi simt sperma în tine. Josh m-a sărutat delicat pe spate și a zăbovit în spatele meu în timp ce eu continuam să mă sprijin de perete, satisfăcută. Și mai mult îmi place să văd cum curge din tine, a zis.

Am murmurat fără aer:

– Josh... eu...

– Ce-i, iubito?

– Nu știu ce să fac cu tine.

– Știu ce poți să faci. M-a întors și și-a lipit fruntea de a mea. Du-mă în pat, ca să o facem din nou! Pentru că eu n-am terminat cu tine în noaptea asta.

CAPITOLUL 33

JOSH

Am avut nevoie să rămân în Chicago un pic mai mult de două săptămâni.

Lungul drum înapoi spre New Hampshire era epuizant, dar, cum voiam să îmi aduc mașina, am condus în loc să zbor. Să spunem că asta mi-a oferit o grămadă de timp ca să mă gândesc – în mare, la faptul că nu voiam să o părăsesc pe Carly. Și trebuia

să îi spun asta fără să par un mitocan egoist. În același timp, să îi cer să rămână ar însemna să îi cer să renunțe la viața ei din California. Însemna și să îmi iau un angajament față de ea într-un mod care desconsidera jurământul meu de a nu îl trăda pe Brad.

În inima mea, știam că nu puteam să opresc ce simțeam pentru ea doar pentru că știam că ar trebui. Aș fi dat orice să am o conversație reală cu Brad despre asta, să știu care era părerea lui. Dar nu aveam să știu niciodată, deși mă rugam ca el să îmi trimită un indiciu.

Mai aveam vreo opt kilometri până să ajung în Woodsboro. În timp ce treceam prin orașul vecin, Shearborn, am observat un semn la distanță.

„Mănăstirea Sfântul Francisc: căminul călugărilor cistercieni de la Sfântul Francisc."

Era un complex frumos în mijlocul unei întinderi largi, cu iarbă, așezat în vârful unui deal. Cu numeroase clădiri atașate una de alta și o catedrală mare în lateral. Uau! Ăsta era locul căruia Wayne îi donase toți banii lui. Cum de nu observasem proprietatea asta în toți anii când locuisem în zonă?

Într-o decizie de ultimul moment, am apăsat pe frână și am întors mașina, parcând într-un final în parcarea mănăstirii. Locul ăsta fusese un mister pentru mine până când găsisem acele carnețele în casă. Nu puteam să pricep de ce fusese așa important pentru Wayne. Poate nu era vorba despre călugări, ci mai mult despre ce puteau ei să facă pentru el. Sigur avusese motivele lui pentru acele donații.

Când am apăsat pe soneria de la intrarea principală, au răsunat o serie de clopoței. Un bărbat în haine negre, lungi, de călugăr a deschis ușa.

„În ce naiba m-am băgat?"

Avea o voce joasă și blândă.

– Te pot ajuta?

Am clipit.

– Nu sunt sigur.

– Ai necazuri?

– Nu, nu. Îmi pare rău! M-am uitat peste umărul lui la statuia religioasă mare din vestibulul altfel gol. Sunt doar curios să văd locul ăsta. A însemnat mult pentru cineva care a fost important pentru mine.

– Vrei să intri?

M-am gândit o secundă. Chiar dacă era târziu, am simțit că trebuia să intru – de parcă locul ăsta mă chema și cumva nu era o coincidență că trecusem pe acolo.

– Sigur. Mulțumesc!

M-a dus într-o încăpere mică de lângă intrare.

– Ești din zonă? m-a întrebat.

– De fapt, mă mut înapoi acasă, în Woodsboro. Mă întorc din Chicago, dar am crescut aici.

– Ce te aduce înapoi?

– Voi avea grijă de un membru adult al familiei cu nevoi speciale. M-am oprit. Vorbești cu mine. De ce aveam impresia că, de fapt, călugării rămân tăcuți orice ar fi?

A chicotit.

– Aici, nu păstrăm o tăcere continuă. E ceva rar în zilele noastre. Deși avem și noi momente de tăcere și evităm pălăvrăgeala.

Am arcuit o sprânceană.

– Asta nu-i considerată pălăvrăgeală?

– Când conversația este necesară pentru a-i ajuta pe alții, este încurajată. Am impresia că ai nevoie de puțină îndrumare.

„Ai dreptate.“ Mi-am petrecut următoarele minute povestindu-i despre situația cu Scottie, fără să menționez vreun nume. Dar, până la urmă, nu m-am putut abține.

– De fapt, s-ar putea să-l știi pe tatăl lui Scottie.

Și-a strâns mâinile în poală.

– Oh?

– Wayne Longo.

Călugărul a făcut ochii mari.

– Wayne Longo... Da, cu siguranță îmi amintesc numele.

– Mă gândeam eu. Este clar că locul ăsta a însemnat mult pentru el. Am găsit multe carnețele cu numele mănăstirii acasă la Wayne. Bănuiesc că a donat mulți bani pentru acest loc.

Călugărul a încuviințat din cap.

– Așa este.

– Știi cumva de ce? Adică, nu că cineva ar avea nevoie de un motiv pentru a dona bani acestui minunat loc, dar...

– Oamenii donează bani mănăstirii pentru rugăciuni speciale. Noi adăugăm apoi cererea lor în binecuvântările noastre zilnice.

– Wayne avea un abonament sau ceva de genul? am glumit.

El nici măcar n-a zâmbit.

– Wayne avea mereu aceeași cerere: să ne rugăm pentru fiul lui, să aibă cineva mereu grijă de Scottie, să fie în siguranță și îngrijit în cazul în care el pățea ceva.

Am stat o clipă să înțeleg asta.

– Serios...

– Da. Ăsta era singurul lucru pe care îl cerea.

– Uau!

– Deci se pare că rugăciunile lui au fost ascultate.

Mi-am ferit privirea, absorbind acea revelație.

– Da. Bănuiesc că da.

– Te mai tulbură ceva... a zis.

Călugărul ăsta avea un al șaselea simț. Nu aveam nici un motiv să mă ascund.

– După cum ți-am povestit, băiatul mai mare al lui Wayne, Brad, a murit într-un accident înainte să moară Wayne. Am inspirat. Mă tem că m-am îndrăgostit de logodnica lui Brad – femeia cu care era logodit înainte să moară. Am avut grijă de Scottie îm-

preună și ne-am îndrăgostit unul de celălalt în acest timp. Nu știu cum să nu o iubesc, dar nici nu știu cum să trăiesc împăcat cu mine pentru că mi-am trădat prietenul.

Expresia lui nu s-a schimbat. A părut neafectat de ceea ce tocmai îi mărturisisem.

– Prietenul tău are un scop mult mai mare acum ca să se preocupe de asemenea lucruri, mi-a zis.

– De unde știi asta?

– Este totuna cu Dumnezeu. Nu mai cunoaște gelozia sau trădarea. Dincolo de viața asta, se înțelege că aceste lucruri sunt otravă. Nu există cu Dumnezeu. Există doar iubire și iertare.

– Vrei să spui că Brad nu va fi supărat pe mine pentru că practic trăiesc viața pe care ar fi trebuit să o aibă el aici? Nu i se va părea nedrept?

– Acea viață pe care el o știa pe pământ s-a terminat, fiule. Brad este într-un loc mai bun. Dar, chiar dacă l-ar preocupa asemenea lucruri, mă îndoiesc că ar vrea ca aceia dragi lui să sufere, dacă tu și ea vreți să fiți împreună. Însă, din nou, Brad este cu Dumnezeu și acțiunile tale de acum nu mai sunt relevante pentru el.

Îmi doream cu disperare să cred perspectiva lui.

Am încuviințat din cap.

– Bănuiesc că nu am privit niciodată lucrurile așa – că a trecut peste orice emoții legate de lucrurile care se petrec aici. În majoritatea zilelor, încă mi-e greu să accept că a plecat.

– Dar nu-i plecat, m-a corectat. Este cu Dumnezeu, fiule. Și tu ești aici, având grijă de fratele lui. Și reparând inima frântă a dragii tale... S-a oprit. Cum o cheamă?

– Carly.

– Carly. A închis ochii un moment. Binecuvântați să fiți amândoi!

– Mulțumesc! Apreciez foarte mult cuvintele amabile. M-am ridicat. Deși trebuie să pornesc iar la drum, simt că a fost menit ca astăzi să mă opresc aici. N-ai idee cât de mult m-ai ajutat. A venit chiar când aveam mai multă nevoie.

– Așa funcționează, fiule.

Călugărul m-a însoțit spre ieșire și am plecat de acolo simțind o pace la care nu mă așteptasem niciodată. Părea un cadou – de la Brad sau de la Wayne, poate de la amândoi.

Tot drumul de astăzi îmi dorisem să pot sta de vorbă cu Brad. Acum, am ales să cred că el comunicase cu mine prin intermediul acelui călugăr cistercian. Sau poate trebuia să cred asta ca să fac ceea ce știam că trebuia să fac imediat ce ajungeam înapoi acasă.

Când m-a zărit, Carly a lăsat rufele pe care le împăturea și a alergat la ușă.

– Te-ai întors!

M-a îmbrățișat.

– Bună, Carly….

Am inspirat adânc parfumul ei.

– Mi-a fost dor de tine!

– Și mie mi-a fost dor de tine. Am strâns-o mai tare. Atât de mult, iubito!

S-a dat înapoi, părând surprinsă.

– Serios?

M-am aplecat să o sărut pe frunte.

– Serios… M-am așezat lângă Scottie pe canapea, întrerupându-l din navigarea pe internet. Și de tine mi-a fost dor, amice!

Inițial, abia a făcut contact vizual cu mine. Apoi s-a uitat în sfârșit la mine înainte de a apăsa pe iconița de „fă baie“ pe aplicația lui.

– Nu încă. Am râs, ridicându-mă de pe canapea. Dar în curând, bine?

Carly stătea în fața mea.

– Cum a fost drumul?

I-am frecat brațul.

– Lung.

– Totul a mers bine cu eliberarea apartamentului?

– Din fericire, proprietarul păstrează mobila. A luat-o pe nimic.

– Măcar nu trebuie să-ți bați capul să o muți.

– Exact.

– Șeful tău este în regulă cu totul?

– Pentru moment, da. Vedem cum merge. Vor fi momente când va trebui să mă duc la Chicago, dar voi angaja pe cineva pentru Scottie când va fi nevoie. Să sperăm că totul va ieși bine.

Ea a coborât privirea. Acea nesiguranță cu care știam că se lupta era palpabilă. Era vina mea. Lăsasem totul în coadă de pește înainte să plec la Chicago. Asta pentru că pe atunci încă mă agățam de vinovăția care mă ținea pe loc. Dar nu mai era cazul.

– Ești bine? am întrebat-o.

– Da. A zâmbit forțat. Doar că nu pricep cum stau lucrurile. M-a cam ros chestia asta.

– Cred că știu la ce te gândeai. I-am mângâiat obrazul cu dosul degetelor. Ei bine, și eu m-am gândit la asta. La noi. Voiam să aștept să îți fac mărturisirea asta după ce se ducea Scottie la culcare, dar văd că nu mai poate fi amânată.

Și-a dus mâna în dreptul inimii, pregătindu-se. Asta m-a durut. Am înțeles de ce credea că avea să doară. Așa mult timp o făcusem să creadă ce era mai rău, o îndepărtasem. Dar gata!

I-am luat mâna în a mea.

– Carly, te-am lăsat să pleci pentru că aveam convingerea că cel mai rău lucru pe care i-l puteam face lui Brad era să te iubesc. Așa că am încercat să fac să nu se întâmple, de parcă era o alegere. Strângându-i mâna, am privit-o intens în ochii ei verzi frumoși. Dar mi-am dat seama că nu mă pot opri din a

te iubi. Și, chiar dacă-mi spun că n-ar trebui sau nu pot, nu contează. Tot te iubesc. Am inspirat adânc. Te iubesc, Carly Garber! Te iubesc enorm și nu vreau să pleci. Vreodată. Te vreau aici, cu noi. Dar doar dacă tu chiar vrei să fii aici. Știu că-ți cer mult să îți lași clienții și...

– Nu există alt loc unde mi-aș dori mai mult să fiu, Josh. Avea lacrimi în ochi. Niciodată n-am fost mai fericită decât atunci când sunt cu voi doi. Tot ce am nevoie este aici. S-a uitat la Scottie și apoi a revenit cu privirea la mine. Doar că așteptam să mă întrebi. Mi-a cuprins fața în mâini. Și, oh, Doamne, și eu te iubesc!

Corpul mi s-a relaxat într-un final. Buzele ni s-au unit și nu mă puteam gândi decât că abia așteptam să adoarmă Scottie.

Am întrerupt sărutul nostru ca să adaug ceva:

– Țin să subliniez că vreau să rămâi nu pentru că am nevoie de ajutorul tău, ci pentru că nu vreau să mă despart iarăși de tine. Nu-mi pot imagina viața fără tine.

Ea mi-a mângâiat părul.

– Te-ai luptat cu sentimentele de vinovăție așa mult. Ce s-a schimbat?

– Știam de ceva timp că te iubesc. Știam că trebuia să îți spun ce simt când mă întorceam din călătoria asta, dar astăzi, pe drumul spre casă, s-a întâmplat ceva. Am ridicat ochii la tavan, încă uimit de acea întâlnire magică. A fost uimitor și o să-ți povestesc totul altă dată. Dar să știi... cred că Brad este în regulă cu noi doi. Astăzi, mi-a trimis pacea asta. Ne iubește. Și vrea să fim fericiți.

– Uau! Bine. Și-a șters ochii. Îmi făceam griji că o să-mi spui să mă întorc în California – ca în trecut.

– Niciodată, Dovlecel. Am ridicat-o și am întors-o. Ai crezut vreodată că o să te îndrăgostești de un porc malefic?

– Ți-ai imaginat vreodată că o să ajungi să-mi iubești fața? a zis ea când am lăsat-o jos.

– Nu doar că-ți iubesc fața... Mi-am lipit fruntea de a ei. Îmi văd viitorii copii în ea.

Carly a părut uimită când mi-a zâmbit, cu ochii lucioși.

– Uau! a șoptit.

În timp ce ne îmbrățișam, am continuat să simt acea pace. Discuția cu călugărul mă eliberase, în parte pentru că trebuia să cred asta ca să îmi permit să fiu fericit.

M-am întors spre Scottie.

– Amice, ce ai zice ca minunata Carly să stea permanent cu noi? Noi trei locuind din nou împreună... dar pe bune de data asta?

Răspunsul lui a fost să sară de pe locul lui, să vină la noi și să apese din nou pe iconița cu baia de pe dispozitivul lui.

L-am mângâiat pe spate.

– Bravo, omule! Planul tău de evadare nu doar că te-a adus înapoi unde îți era locul, dar mi-a băgat și mie, în sfârșit, mințile în cap. Trebuie să-ți mulțumesc că ne-ai făcut să ne întoarcem aici. Mi-am sărutat femeia pe buze și i-am zis: Știu că Brad va fi mereu iubirea vieții tale... Dar sper că ai loc pentru o a doua.

Carly și-a petrecut un braț în jurul meu și unul în jurul lui Scottie.

– Am loc pentru trei.

EPILOG

CARLY

Un an mai târziu

Când am ieșit să verific cutia poștală, un plic interesant mi-a atras atenția.

Era de la călugării cistercieni de la Sfântul Francisc și îi era adresat lui Josh. Prea curioasă, am desfăcut plicul și înăuntru era un carnețel cu „Mulțumirile călugărilor cistercieni de la Sfântul Francisc", evident.

„Hm. Interesant!"

Apropo de Josh, era plecat de ceva vreme și eram nerăbdătoare să vină acasă. Îmi spusese că avea niște comisioane de făcut, dar lipsea deja de vreo două ore.

Eu și Scottie, pe de altă parte, aveam o zi de leneveală. M-am așezat lângă el pe canapea în timp ce el trecea prin albumul de poze de pe iPadul lui. Mi-am acoperit gura când a ajuns la niște instantanee cu Josh gol în baie. Și de data asta hotărâse să aplice filtrul Andy Warhol peste ele.

Mi-am scos imediat telefonul.

Carly: *Penisul tău a fost imortalizat cu filtrul Andy Warhol.*

Josh: Mă mir că i-a luat atât.

Carly: Ar trebui să le vindem? 😉

Josh: Eu mă gândeam să le ștergem.

Carly: Mă ocup! Ești în drum spre casă?

Josh: *Am câteva lucruri de care trebuie să mă ocup. Ar trebui să ajung în curând acasă. De ce? Ai nevoie de ceva?*

Carly: Mereu am nevoie de ceva de la tine. 😉 Dar nu, nu-i nici o grabă.

Josh: *Mă întorc în curând, iubito.*

– Scottie, dă-mi voie să văd asta un moment!

I-am luat dispozitivul și am început să șterg pozele cu penisul lui Josh cu filtrul Andy Warhol înainte să ajungă pe mâinile greșite. Din fericire, Scottie a trecut la o altă tabletă.

După ce pozele problematice au dispărut, m-am uitat la unele dintre fotografiile lui. Scottie făcuse niște capturi de ecran bizare și înregistrase niște filmări ciudate. Multe dintre ele erau filmări ale altor filmulețe de pe tabletele lui. Dar chestia lui preferată de departe era să își facă poze sau să îi facă lui Josh și să le pună filtre. Din fericire, majoritatea nu întreceau măsura.

Am observat o serie de filmări făcute în timpul rutinei de culcare cu Josh. Josh îi citea mult seara și deseori aveau conversații-monolog amuzante, ca de la bărbat la bărbat. Uneori, mă uitam pe furiș și erau așa adorabili, Josh discuta cu Scottie de parcă ar fi primit un răspuns. Îi povestea despre lucruri care poate că îl deranjau și îi punea întrebări lui Scottie. Uneori, Scottie făcea pentru un scurt moment contact vizual cu el.

Pe furiș, ca de obicei, Scottie înregistrase unele dintre aceste conversații. Am pornit un asemenea filmuleț. Puteam să văd doar o parte din corpul lui Josh când vorbea cu Scottie. Am încremenit auzind ceva ce a zis în toiul discuției lor.

„– Pot să-ți spun un secret, Scottie? Sâmbătă am o mare surpriză pentru Carly. N-o să anticipeze nimic și abia aștept. Tu știi să ții secrete, corect? Ce zic? Ești cel mai bun păstrător de secrete din lume. Asta-i chestia care-mi place la tine. Pot să-ți spun orice și știu că nimeni nu o să afle.“

Oprind filmarea, m-am uitat la dată; fusese înregistrată în urmă cu trei zile. Asta însemna că sâmbăta la care se referea era astăzi. Am închis imediat, pentru că nu voiam să-i stric surpriza. Josh punea ceva la cale. Mintea mea încerca să ghicească ce

surpriză putea să fie, străduindu-mă să nu anticipez ce voia inima mea.

„Este posibil să mă ceară de soție?“

Eu și Josh discutaserăm de-a lungul anului despre căsătorie, dar căzuserăm de acord că nu aveam nevoie de acea formalitate ca să ne validăm relația. Josh nu păruse decis să o facă, așa că nu trăseserăm niciodată o concluzie fermă.

Dar o parte din mine sperase mereu că el avea totuși să mă ceară de soție, chiar dacă nu aveam nevoie de o bucată de hârtie ca să mă simt satisfăcută. Deja aveam tot ce îmi era necesar. Pe Josh, pe Scottie și satisfacția de a-mi fi construit o viață adevărată aici, în Woodsboro. Josh continua să muncească de la distanță și călătorea ocazional la Chicago. Iar eu îmi pornisem propria afacere de machiaj pentru evenimente speciale la domiciliu, deservind mare parte din New Hampshire și alte părți din New England. Făceam planuri și să extindem casa, pentru a avea mai mult spațiu.

Totul era perfect, așa că la ce îmi trebuia un document care să legitimeze relația mea cu Josh? Știam că el era al meu și el știa că eu nu plecam nicăieri, așa că nu exista nici un motiv ca vreunul din noi să se simtă presat.

„Of!“ Cu toate acestea, o parte din mine tot voia să fie soția lui.

Tot restul după-amiezii am stat ca pe ace. Cu cât Josh întârzia mai mult, cu atât mai rău era. Oricare ar fi fost surpriza, m-am întrebat dacă lucrurile merseseră prost. Îmi spusese că avea să se întoarcă numaidecât cam cu o oră în urmă.

Când a parcat, în sfârșit, inima aproape că mi-a sărit din piept. Aveam atâtea emoții – pentru el și pentru mine, fiindcă știam că îmi făcusem mari speranțe.

M-am așezat lejer pe canapea lângă Scottie, de parcă nu îl așteptam cu sufletul la gură să intre. Cu toate astea, când ușa s-a deschis, m-am ridicat iute. Gata cu nonșalanța!

Sunetul unei zgărzi de câine a zornăit în spatele lui.

Și apoi l-am văzut – un goldendoodle cunoscut.

„Bubba-Hank?“

Ochii mi s-au umplut de lacrimi în timp ce am alergat spre câinele meu mare și pufos.

– Ce naiba? Am izbucnit în plâns în timp ce câinele țopăia în jurul meu și mă lingea pe față. Ce caută aici, Josh?

– Surpriză!

Josh a zâmbit larg.

– Nu l-ai furat, nu-i așa?

– Normal că nu. Nu sunt un hoț, ca tine.

Mi-a făcut cu ochiul.

– Atunci, ce caută aici?

– S-a întors, iubito.

– Ce vrei să spui?

– Biata femeie care îl deținea a murit.

– Oh, nu! Am ridicat ochii la el. Dar tu cum naiba ai aflat asta? Ai urmărit-o sau ceva?

A râs.

– Nu. Dar am ținut minte cum se numea și unde locuia. Așa că am făcut niște săpături și am luat legătura cu fata ei cu ceva timp în urmă, să văd ce face câinele. La acel moment, mi-a zis că mama ei era bolnavă, dar tot voia câinele. I-am spus că Bubba-Hank însemna mult pentru tine și că, dacă se schimbă cumva situația, ne-ar plăcea să-l luăm. N-am crezut că avea să se întâmple ceva, dar în urmă cu vreo două săptămâni m-a sunat. Mi-a spus că mama ei a murit și câinele era o responsabilitate prea mare pentru ea. Voia să știe dacă îl mai voiam.

M-am umplut de speranță.

– Nu mai pleacă?

– Nu. Este aici pentru totdeauna.

Băgându-mi nasul în blana portocalie-maronie, am plâns.

– Asta-i cea mai frumoasă surpriză pe care mi-o puteai face, Josh! Credeam că-s deja fericită, dar să-l primesc înapoi pe Bubba-Hank? Acum, mă simt completă. M-am ridicat și mi-am petrecut brațele în jurul lui Josh în timp ce câinele se învârtea în jurul nostru. Ce ți-a luat așa mult să te întorci?

– Păi, fiica femeii locuiește în Massachusetts. A trebuit să merg să-l iau. Pe drumul înapoi a fost un accident pe Autostrada 93 și a durat o eternitate. Josh s-a aplecat să mă sărute. Așa mă bucur că s-a rezolvat!

Bubba-Hank s-a așezat pe canapea lângă Scottie de parcă nu plecase niciodată din casa asta. Eu m-am așezat de partea cealaltă a câinelui și l-am mângâiat între urechi câteva minute. Bubba-Hank a închis încet ochii. Scottie n-a părut afectat în vreun fel de prezența câinelui. Josh s-a așezat vizavi de noi, părând să simtă o plăcere imensă privindu-mă cum mă reconectam cu prețiosul meu animal de companie.

Grămada de scrisori pe care o luasem mai devreme stătea la capătul mesei, lângă el.

– Ai primit un carnețel de la călugări. Probabil le-ai făcut donații.

– Oh! S-a întors și a ridicat plicul cu carnețelul. L-a scos și l-a frunzărit. Da. M-am gândit să continui tradiția.

– Ceva deosebit pentru care vrei să se roage?

– Am câteva chestii.

Mi-a zâmbit, dar n-a detaliat. Apoi s-a ridicat și s-a dus în bucătărie. Când s-a întors, mi-a dat un bilet în timp ce trecea pe lângă canapea.

Mulțumirile călugărilor cistercieni de la Sfântul Francisc

Mă omori.

– Despre ce-i vorba? Am clipit. De ce te omor?

S-a așezat în fața mea, frecându-mi mâinile. Fața i se înroșea.

„Ce naiba se întâmplă?“

A arătat spre câine.

– Cred că Bubba-Hank vrea să fie frecat pe gât. Știi tu, chiar sub zgardă. De ce nu-l scarpini?

Mijind cu scepticism ochii, am început să masez goldendoodle-ul pe gât. Câinele a închis ochii, părând în extaz.

Apoi m-am uitat mai atent la plăcuța de identificare sclipitoare ce atârna la zgarda lui. Nu observasem ce scria, de fapt, pe ea. Era gravat următorul mesaj: „Vrei să te căsătorești cu noi?“

Am rămas cu gura căscată când m-am uitat la Josh. Apoi l-am văzut cum îngenunchează în fața mea.

Îmi tremurau mâinile.

– Cred că-s oarbă.

– N-am mai putut să aștept nici o secundă, Dovlecel. Am intrat în casă cu așa emoții, dar a trecut aproape o oră și tu tot nu observaseși. A deschis o cutie mică, roșie cu mâinile tremurânde. Carly, știu că am discutat despre căsătorie și am zis că nu este ceva ce e musai să avem, dar eu vreau să fii soția mea. Vreau să-mi porți numele. Poate sunt doar egoist. A scos inelul din cutie și mi l-a întins, inspirând adânc. Când Brad a murit, mi-am pierdut cel mai bun prieten. Știa că am nevoie de un nou cel mai bun prieten. Acum cred că de aceea te-a trimis pe tine. Sunt așa recunoscător în fiecare zi pentru drumul pe care m-a adus viața, dar mai ales pentru

ceea ce mi-a adus. Josh mi-a pus inelul pe deget. Sper că vei accepta.

Am rămas cu gura căscată. Într-un final, mi-am găsit cuvintele.

– Da! Mi-am petrecut brațele în jurul lui. De un milion de ori da, Josh Mathers!

M-a strâns puternic și i-am simțit inima bătând pe a mea. Uau! Chiar avea emoții. Când mi-a dat drumul, s-a întors spre Scottie.

– Ne căsătorim, amice! Ești entuziasmat?

Scottie s-a uitat absent la el, apoi a apăsat iconița de pe dispozitivul lui. „Vreau să fac baie."

Josh l-a lovit jucăuș pe picior.

– Mulțumesc că-mi împărtășești bucuria, omule! S-a întors spre mine. Îți place inelul? Mi-a fost teamă că este prea neconvențional.

– Îl ador, i-am răspuns, privind designul elaborat.

Nu mai văzusem niciodată ceva similar. Piatra din centru era un diamant lunguieț, în formă de hexagon, flancat de două diamante mai mici cu aceeași tăietură.

– Este diferit de cel pe care ți l-a cumpărat Brad, mi-a zis. N-am vrut să-l eclipsez pe acela sub nici o formă. El ți-a dat o piatră mare, rotundă – centrală și perfectă, cum era el. Inelul ăsta... ei bine, cred că-i ceva la care nu te așteptai. Cam ca mine. Dur pe la margini.

– Exact așa. Neașteptat și diferit de cum mi-am imaginat – ceva de care n-am știut niciodată că am așa mare nevoie. Așa ești tu, Josh. Și de aceea inelul ăsta este perfect. Am ridicat iarăși privirea la el. Îmi place tare mult! Și te iubesc! Astăzi m-ai făcut cea mai fericită femeie în viață.

– Juri pe Bubba-Hank?

M-am aplecat să îmbrățișez câinele nostru caraghios.

– Jur pe Bubba-Hank!

Josh s-a ridicat din genunchi și Bubba-Hank a început imediat să îi călărească piciorul. Josh l-a ignorat, încă zâmbindu-mi cu o expresie de iubire pură în ochi.

Acest bărbat era ultima persoană care mă gândisem vreodată că avea să mă iubească așa. Cât de norocoasă eram să fiu iubită de doi bărbați grozavi în timpul vieții mele?

– Am crezut că viața mea s-a terminat când a murit Brad, i-am zis, frecându-i barba. Nu m-am așteptat niciodată să apari.

Josh mi-a făcut cu ochiul.

– Acum, o să poți să mă vezi toată viața cum termin.

Cândva, am auzit un proverb care spunea că familia este cea mai mare avere pe care o vei avea vreodată. La momentul acela, n-am priceput, pentru că nu știam ce înseamnă cu adevărat o familie. Sigur, familia noastră era nonconformistă. Viitorul meu soț fusese cândva dușmanul meu de moarte. Câinelui nostru îi plăcea să îl călărească. Și copilul nostru avea 90 de kilograme.

Nu avem un gard vopsit în alb sau gazon tuns. Nimic nu e perfect și totul este haotic. Dar este multă iubire. Și dacă familia este cea mai mare avere pe care ai putea să o ai vreodată? Ei bine, atunci, clar sunt bogată.

MULȚUMIRI

Trebuie să încep prin a le mulțumi dragilor mei cititori din toată lumea, care continuă să mă sprijine și să îmi promoveze cărțile. Vă mulțumesc că sunteți

alături de mine în această călătorie și că îmi permiteți să am această carieră! Pentru toți bloggerii de cărți și influencerii din social media care lucrează neîncetat să mă sprijine carte după carte, să știți că vă apreciez foarte mult.

Pentru Vi – Sunt recunoscătoare că facem magie împreună de aproape zece ani. Ești cea mai bună prietenă și complice pe care aș fi putut să o cer. Pentru următorii zece ani!

Pentru Julie – Simbol al puterii și rezistenței. Devotată 100%!

Pentru Luna – Îți mulțumesc pentru iubirea ta și pentru susținerea zilnică. Sunt recunoscătoare că mereu ești la un mesaj distanță când am nevoie de tine și că apuc să te văd o dată pe an.

Pentru Erika – Sunt așa recunoscătoare pentru dragostea ta, umorul și vizitele din timpul verii. Mereu dai strălucire zilelor mele cu spiritul tău optimist.

Pentru Cheri – Îți mulțumesc că ai avut întotdeauna grijă de mine și că nu ai uitat niciodată de zilele de miercuri. Știi ce scenă din cartea asta a fost scrisă pentru tine!

Pentru Darlene – Tu faci cel mai bun tort de morcovi din lume și ești o prietenă și mai bună. Îți mulțumesc că ești o dulce cu mine!

Pentru grupul meu de cititori de pe Facebook, Penelope's Peeps – Vă ador pe toți! Sunteți căminul meu și locul preferat în care vreau să fiu.

Pentru agenta mea Kimberly Brower – Îți mulțumesc că muncești din greu ca ale mele cărți să ajungă în mâinile cititorilor din întreaga lume.

Pentru editorul meu Jessica Royer Ocken – Este o plăcere să lucrez cu tine. Abia aștept să ne bucurăm împreună de multe alte experiențe.

Pentru Elaine de la Allusion Publishing – Îți mulțumesc că ești cea mai bună corectoare, cea mai

bună formatoare și cea mai bună prietenă pe care o poate cere cineva!

Pentru Julia Griffis de la The Romance Bibliophile – Ochiul tău de vultur este uimitor. Îți mulțumesc pentru că faci să fie o plăcere să lucrez cu tine!

Pentru asistenta mea Brooke – Îți mulțumesc pentru dedicarea cu care ai grijă de toate lucrurile de care eu și Vi nu părem a ajunge vreodată să ne ocupăm. Te apreciem așa mult!

Pentru Kylie și Jo de la Give Me Books – Chiar sunteți cele mai bune! Vă mulțumesc pentru munca voastră neobosită de promovare! Aș fi pierdută fără voi.

Pentru Letitia Hasser de la RBA Designs – Minunatul meu designer de coperte. Îți mulțumesc că ai răbdare și colaborezi cu mine până când produsul final este perfect.

Pentru soțul meu – Îți mulțumesc că te ocupi de fiecare dată de mult mai multe decât ar trebui, ca eu să pot scrie! Te iubesc enorm!

Pentru cei mai buni părinți din lume – Sunt norocoasă că vă am! Vă mulțumesc pentru tot ceea ce ați făcut pentru mine și pentru că mereu mi-ați fost alături.

Și, nu îl ultimul rând, pentru fiica mea și fiul meu – Mami vă iubește. Sunteți motivația și inspirația mea!

Joc de cuvinte intraductibil pornind de la cuvântul *nuttiness,* care înseamnă și „cu gust de nuci/alune“, dar și „nebunie“ (n.red.)